Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Elmquist, Adolph Frederik.; af A. F. Elmquist.
Titel | Title:	Læsefrugter, samlede paa Litteraturens Mark
Bindbetegnelse | Volume Statement:	1825; Vol. 27
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Aarhuus, 1818-1833
Fysiske størrelse | Physical extent:	60 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57,-9.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

1 1 57 0 8 00097 8

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Læsefrugter,

samlede paa Literaturens Mark

af

A. F. Elmquist.

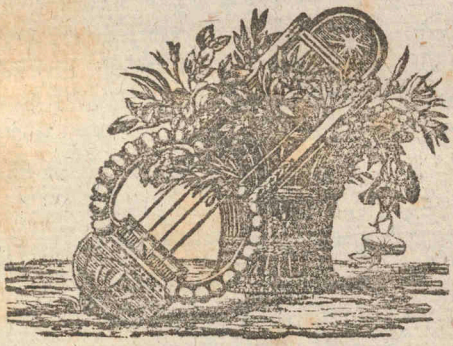

Syv og tyvende Bind.

Trykt i Aarhuus Stiftsbogtrykkerie.

1825.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

En Geistligs Eventyr Nytaarsnat.....1
Donna Leonora. Et sandfærdigt Bidrag til den spanske Inqvisitions Historie; fortalt af hende selv....11
Daarekisten. En Novelle af L. Tieck.....35
Liremanden. Fortælling af Tenelli.....124
Træk af Frederike Brun's Ungdomsliv; fremstillte af hende selv.....137
Miaulis og Kanaris.....143

Kjærligheds og Venskabs Kamp. Novelle af Lembert...145
Den levende Madonna.....157
Bøtleren. Fortælling af Fanny Tarnow.....166
Christusbekjenderen og Muhamedaneren.....181
Orkanstormen den første November.....194
Ridderen og Prindsessen. Fortælling af Bührlen....210
Den døde Elskers Hevn.....233
Scener af Tyrkernes Overfald paa Chios.....238
Somnambulisme fra Alexander den Stores Tid.....240
En Geistligs Eventyr Nytaarsnat (Slutning).....241
Nygræske Heltesange.....252

Side
Den laadne Vinterhue. En Fortælling af Weisflog....257
Evig Anger. Sand Begivenhed, fortalt af Bouilly....287
Apollo af Belvedere....303
Tab og Erstatning. Fortælling af Carl Streckfuß....315
Den Gamle i Fjeldstuen. En norsk Fortælling....361
Espen. En botanisk Mythe....385
Natten mellem 3die og 4de Februar 1825....387

En Geistligs Eventyr Nytaarsnat. *)

(Efter hans Dagbog.)

Det var Nytaarsaften 18**. Jeg kom hjem fra et Sygebesøg, som jeg, paa nogle Venners Begjæring, havde aflagt hos en gammel vanvittig Jomfru, der i tidligere Dage skal have været et Deilighеds og Fromheds Mønster. Hun havde forlovet sig med en ung Theolog. Han var fattig, hun ogsaa. Men hun ernærede baade ham og hans gamle, skrøbelige Moder, i hvis Huus hun var, ved sine konstfærdige Hænder. Hans Studier vare tilende. Han søgte Embed, men med lidet Haab. Da gik Pigen til Fyrsten, faldt ham tilfode, fortalte, hvorlunde hun og Candidaten havde holdt sammen i den yderste Armod og stridt med de tungeste Sorger, bad og græd, indtil Fyrsten lagde et naadigt Amen til hendes Bøn. Dagen efter ægtede Candidaten en riig Pige, med hvem han længe havde underholdt en lønlig Forbindelse, og fra samme Dag havde den ulykkelige, svegne Elskerinde mistet sin Forstand. Da

*) Original.

jeg kom til hende, stred hun med Døden. Men idet jeg traadte for hendes Seng, reiste hun sig med Magt overende, stirrede paa mig med de vilde, halvbrustne Øine, og vinkede mig til sig med den lange, magre Finger. Jeg bøiede mit Ansigt ned mod hende. I voldsom Hast slyngede hun begge Arme om min Hals, knugede mig saa fast til sig, at Veiret næsten forlod mig, og skreg med sin hæse, rallende Røst: „Nu har jeg Dig, Du! Nu har jeg Dig, Du Ulv i Faarepelsen! Jeg skal hen paa et mørkt Sted, men Du skal med, med, med!" Efter disse Ord gav hun et dybt Suk, og var ikke mere. Kun med Møie kunde man løse hendes Hænder, saa fast havde de omklamret mig.

I en meget exalteret Stemning kom jeg hjem, slog Ild og tændte Lys. Vægteren raabte just elleve udenfor mine Vinduer. Jeg klædte mig af, tog den første den bedste Bog af Reolen, og gik tilsengs dermed, thi jeg har fra mine Studenterdage den Vane, at jeg altid maa læse mig i Søvn. Da jeg slog Bogen op, fandt jeg, at det var Stillings Theorie der Geisterkunde. Jeg bladede omkring deri, og standsede omsider ved § 197. Her læste jeg:

„For 40 Aar siden har jeg kjendt en saare from og oplyst Haandværksmand, hvis dybe Indsigter og ifandhed hellige Character jeg ofte har beundret. Jeg har lært Meget af ham, og han forudsagde mig Meget, som siden er bleven opfyldt. Jeg besøgte ham paa hans Sygeleie, og var Vidne til hans herlige Død."

Som det ofte gaaer med Gemyttet, at paa den største Spænding følger den største Slaphed, saaledes gik det mig ogsaa her. Mine Øine faldt af og til, af Mathed, og halvt i Søvne vedblev jeg at læse:

„Denne Ven havde en sædelig, stille og indgetogen Svend, med hvem han, paa Grund af hans Kundskaber og gode Forhold, levede paa en fortrolig Fod. Begge samtalte ofte om Sjelenes Tilstand efter Døden, men især om alle Tings Igjenbringelse. Efterhaanden blev Svenden svindsotig, min Ven beholdt ham, ogsaa i denne Tilstand, hos sig, og gjorde ham paa en vis Maade Selskab lige til Dødens Porte. Under Svendens hele Sygdom bleve hine Samtaler altid fortsatte, og min Ven lovede at bede Svenden, at han endeligen, hvis han kunde, maatte vise sig for ham efter sin Død, og give ham nogen Underretning om sin Tilstand, samt om alle Tings Igjenbringelse. Svenden lovede at ville gjøre det, hvis det var ham tilladt."

„Kort efter døde det unge Menneske, og nu ventede hans Mester paa hans Besøg og paa Efterretning fra den anden Verden. Omtrent tre Uger efter Svendens Død, da Mesteren, om Aftenen Klokken ti, havde klædt sig af i sit Sovekammer og var gaaet i Seng, bemærkede han, idet han endnu sad overende deri, paa Væggen ligeoverfor et blaaligt Lysglimt, som dannede sig til en menneskelig Figur. Han spurgte altsaa uden Frygt: Er det Dig, Johannes? — Geisten svarte tydeligt:

Ja! — Hiin spurgte fremdeles: Hvor gaaer det Dig? — Denne svarte: Jeg bef . . . . .“

Saavidt var jeg kommen, idet jeg uafladeligen stred med Søvnen. Nu lukkedes mine Øine gandske, og Bogen faldt mig af Haanden.

Kort efter vaagnede jeg ved en raslende Larm udenfor Vinduerne. Dog faldt mine Øine strax til igjen. Jeg husker endnu, hvorledes jeg tænkte ved mig selv: Du skulde dog slukke Lyset! men jeg havde ikke saamegen Magt over mig selv, at jeg kunde sætte det i Værk.

„Klirr!“ lød det, da jeg neppe havde begyndt at blunde igjen, paa Ruden. Jeg foer op, satte mig overende i Sengen, og stirrede derhen.

Et blegt, indfalden Ansigt satte Næsen lige mod Ruden. Jeg samlede alt mit Mod, og spurgte: „Hvem der?“ — „Johannes!“ svarte en hæs Stemme, men jeg slukte i en Hast Lyset, og foer med Hovedet under Dynen.

I denne Tilstand tilbragte jeg nogle Minuter. Da lysted jeg Dynen med stor Varsomhed, og tittede frem. Jeg saae Intet, men hørte Vægteren tale med Nogen ude paa Gaden, og kort efter banke paa Ruden med det Tilraab: “Det er Baronens Johannes, Deres Velærværdighed! Han har et vigtigt Ærinde til Dem.“

Nu var al min Frygt forsvunden, og jeg ønskede, ikke at have slukket Lyset. Dog varede det ikke længe, inden det igjen var tændt, jeg oppe, og Baronens Tjener inde. Han havde en Hilsen fra sit Herskab, jeg maatte øieblikkeligen følge med ud

til dets Landsted, da min Nærværelse her var nødvendig i en Sag, der gjaldt Liv og Død. Vognen holdt udenfor.

Inden et Qvarteer var forløbet, sad jeg derpaa. Det var en bidende Kulde, og Veien var glat som et Speil. Hundrede Betragtninger afløste hverandre i min Sjel. Det gjaldt Liv og Død! Hvad kunde det være?

Jeg vilde fritte Johannes — han vidste Intet. „De veed nok, sagde han: at jeg ikke mere tjener paa Landstedet, men boer et Stykke derfra, i det lille Huus, Baronessen gav min Kjæreste i Brudegave. Jeg veed derfor ikke Stort af, hvad der foregaaer. For en Time siden blev jeg vækket af Ferdinand, Baronens Tjener, der, gandske bestyrtet som det lod, bad mig spænde for, og kjøre ind efter Dem. Men jeg maatte jage afsted over Hals og Hoved, sagde han, da det let kunde blive for silde." — „Mon Baronen er derude?" — „Seent paa Aftenen saae jeg ham galoppere derud med Tjeneren efter sig."

Jeg hensank atter i de mørkeste Tanker. Skulde Baronessen svæve i Fare? Den blotte Forestilling bragte mig til at gyse. Jeg brændte af Længsel efter at komme did, og Vognen kjørte mig ikke hastigt nok, hvor rask den end foer afsted. Vi havde omtrent en Miil derud. At Baronessen havde opholdt sig der nogle Dage, og at hun endogsaa ønskede, at tilbringe Julen der, var mig bekjendt. Baronen stod som Ritmester ved det i Byen garnisonerende Regiment, og kom sjelden derud. Parrets ulykkelige Forhold kjendte jeg desværre alt for vel.

Maaskee var det kommen til alvorlige Optrin. Hun var Fromheden og Eftergivenheden selv, han hidsig, haard og voldsom. Imidlertid trøstede jeg mig med de mildeste Foreſtillinger, og holdt allerede hele Sagen for en Misforſtaaelſe, der maaskee lod ſig hæve ved min Mellemkomſt, da En af Heſtene pludſeligen gled ud og ſtyrtede. Kudſken brugte Svøben — forgjeves, den var ikke at bringe af Stedet. Han ſteg af og underſøgte Sagen. Heſten havde brudt et Been. Det var et Tordenſlag i mine Øren. Hvad var at gjøre? Jeg maatte beſlutte mig til, at gjøre Reſten af Reiſen tilfods — vi vare Halvveien. Johannes vilde ledſage mig, men jeg bad ham ſøge Hjelp for det arme Dyr paa nærmeſte Sted, og begav mig ene videre. Dog — Haſt var ei at tænke paa, thi ved hvert Skridt ſtod jeg Fare at falde, og Angſten derfor holdt mig gandſke varm. Saaledes liſtede jeg mig afſted, med korte Trin, og en Time var vel gaaet, inden jeg naaede det eensomtliggende Landſted. Jeg gik til den ſædvanlige Indgang, Døren var lukket. Jeg ringede, bankede med min Stok, der kom Ingen. Jeg raabte af al Magt — og en Gyſen gjennemfoer mig, da det bares mig fore, ſom jeg hørte en ſtærkt dæmpet Røſt ſkrige: „Her, her! Hjelp, Hjelp!“ — Forfærdet løb jeg nogle Skridt tilbage, vendte mig, og ſtirrede op paa Huſet. Alting bælmørkt. Jeg løb om paa den anden Side — et blegt Lys ſkinnede gjennem Vinduerne. Diſſe vare temmelig lave, og jeg ſtrakte mig paa Tæerne, for at titte ind, men var dog ikke høi nok. Da randt det mig i Tanke, at der paa

denne Side fandtes en Bagdør; jeg søgte den, og fandt den aaben. Men just, som jeg vil smutte derigjennem, bröler det lige tæt ved mig: „Hei, hei! Her, her!" — I ubeskrivelig Angst farer jeg ind, og slaaer Døren i efter mig.

Der stod jeg i den bælmørke Gang, skjælvende som en Forbryder, der gik paa onde Veie. Det gjaldt nu: frem eller tilbage? — Fremad! lød det i mit Inderste, og jeg listede mig forsigtigt frem, famlende paa Væggen. En Lykke for mig, at jeg var velbekjendt med Husets Leilighed. Af og til stod jeg stille og lyttede, men kunde Intet høre. Nu stod jeg ved Døren, som førte ind til Værelserne, jeg aabnede — men tumlede tilbage af Skræk.

Gulvet flød med Blod; i eet Hjørne af Stuen (det var Baronens Værelse), laae Bagdelen af et qvindeligt Hoved, i et andet en affyret Pistol. Men intet Liig var at finde. Baronens Seng var nedlagt, Overdynen laae paa Gulvet. Paa Gulvet, lidt fra Sengen, stod en brændende Lampe. Ved Siden deraf laae et lille Bord væltet. Et Glas, som havde staaet derpaa, var knust. Ikke langt derfra laae Baronens Chakot. Døren til Baronessens Værelse stod aaben. Jeg tog Lampen i Haanden, og traadte derind. Her var Sengen ligeledes nedlagt. I Hendes Chatol stod aabent: det var tomt. Paa Gulvet derunder laae to Louisd'or og en Ring, der syntes at være tabte, idet man havde udtaget alle de øvrige Penge og Kostbarheder. Paa Sengen laae en Psalmebog. Jeg stak den i min Lom-

me, efterat have lagt et Mærke til den Psalme, som just var opkastet. Det var Følgende:

Nu velan, et freidigt Mod!
Op, mit Hjerte og min Tunge,
Op, om Jesu Navn at sjunge,
Om hans Kjærlighed og Blod!
Alt, hvad i mig er, sig fryde
Til min Frelsers Lov og Priis,
At min Nytaarssang kan lyde
Langt henind i Paradiis!

O Du milde Jesunavn,
Min Forløsnings Morgenrøde,
Paradisets Førstegrøde,
Bange Sjeles Hvilestavn,
Troens stærke Seierfane,
Haabets rette Ankergrund,
Lys paa Livets trange Bane,
Ja, udi min sidste Stund!

O det søde Jesunavn,
O det Navn foruden Lige,
O mit søde Himmerige,
O min sikkre Redningshavn,
O mit Hjertes Lyst og Længsel,
O min gyldne Himmelskat,
O min Fryd i Livets Trængsel,
O mit Lys i Dødsens Nat!

Paa min Valfart er for mig
Dette Navn saa fuldt af Naade,

At jeg mig i al min Vaade
Derved fryder inderlig.
Maa jeg kun min Jesum nyde
I en fast og stadig Tro,
Skulde det mig ei fortryde,
Om end Verden braft i To.

Op jeg skal i Dommen staae,
Ind med Fryd i Himlen stige,
Herske udi Jesu Rige
Med en deilig Krone paa —
Hvide Klæder, Palmegrene,
Engledrik af Livsens Flod,
Dette nyder jeg allene
For min Jesu Navn og Blod.

Nu, det Navn, o Jesu, som
Du for mig har villet bære,
Lad det mig i Tanker være,
Hvor jeg gaaer i Verden om.
Og i Dødsens sidste Dvale
Lad det qvæge Sjel og Sind,
At jeg maa om Jesus tale,
Til jeg gaaer i Himlen ind.

Altsaa var den fromme Qvinde, da hun i denne Nytaarspsalme bad om Vedergjældelse i sin Død, denne gandske nær. Og hendes Gemal var hendes Morder! Han havde ofte behandlet hende haardt, umenneskeligt endogsaa; han havde givet hende Hug og Slag; snart ved den utaaleligste Skinsyge, snart ved de skjændigste Udsvævelser, havde han forbittret

hende det Liv, som hun af sine Forældre var tvungen til at dele med ham; han, som selv Intet eiede, havde tilsat hendes halve Formue — — alt dette var mig bekjendt. Intet var mig nu visisere, end at han, efter at have fuldbyrdet den græsselige Gjerning, var flygtet herfra med Resten af hendes Formue. Jeg skjalv i denne Morderkule, som om jeg kunde være Morderen selv. Mine Knæ rystede under mig, jeg sank om paa en Stol.

Men hvor er da Liget? sagde jeg, efter en Pause, ved mig selv, gik igjen ud i det yderste Værelse, og forfulgte Blodsporene med speidende Øine. De endtes ved Døren til Gangen. Ah, tænkte jeg, han har slæbt Offeret ud! Men da jeg aabnede Døren, og, ved Lampens Skin betragtede Gulvet, var der ikke en Plet Blod at see. Som jeg nu grundende stod der, buldrede det pludseligen mod Gulvet nedenfra, og det kom mig fore, som jeg hørte et Menneskes Raab under mine Fødder. Ord beskrive ikke den Skræk, som gjennemiisnede mig. Flux styrter jeg, med Lampen i Haanden, ud paa Gangen, hen mod den yderste Dør, men finder, til min endnu større Skræk, at jeg ved min Indgang har slaget den ilaas efter mig. Halvt ude af mig selv løber jeg atter ind i Værelset, og da den forrige Larm vedbliver, farer jeg hen til Vinduet, og river det op. I Guds Navn! raaber jeg, svinger mig op deri, lader mig glide langs ned med Muren, og — kommer til at sidde skrævs over noget Fremstaaende, der i samme Øieblik giver en besynderlig Tone fra sig.

Idet jeg skal styrte forover, griber jeg, af Instinkt, efter det, hvorpaa jeg er falden, og faaer — o meer end Helvedes Angst! — fat i et Menneskes Haartop. Jeg falder til Jorden, og al Bevidsthed forlader mig.

(Slutningen følger.)

Donna Leonora.

Et sandfærdigt Bidrag til den spanske Inquisitions Historie, fortalt af hende selv.

Mine Forældres Slot laae paa Grændsen af den Olivenskov, der sender sin Vellugt til Zaragozas Beboere. Da min Fader var riig og gjæstfrie, min Moder munter og kjær af Pragt og Fester, fik vi hyppige Besøg af Stadens talrige Adel. Mange af disse forsikkrede min Moder — som oftest saa høit, at jeg godt kunde høre det — at jeg i mit fjortende Aar var en fuldkommen Skjønhed, og at jeg spillede Mandolinen med uforlignelig Færdighed. Jeg var saa vant til at høre sligt, at det baade forundrede og fortrød mig, at Don Francisco Torrejon, En af de høie Overinquisitorer, aldrig roste min Skjønhed, ja neppe værdigede mig et Øiekast; dog tilskrev jeg dette hans Stand og almindelig bekjendte Hellighed. En Nat blev der banket paa Porten, og dens Aabning fordret i den hellige Inquisitions

Navn. Med Forfærdelse efterkom man strax denne Befaling, men man forestille sig min og mine Forældres Angst og Fortvivlelse, da det høie Tribunals Tjenere forlangte mig udleveret. Vel var jeg mig min fuldkomne Uskyldighed bevidst, men det gjorde kun min Aengstelse mere pinlig. Mine arme Forældre knugede mig i taus Omfavnelse; de torde jo hverken græde eller klage, thi dette ville have været en Forbrydelse mod den hellige Ret. Man bar mig i en Portechaise, og det forekom mig, som om jeg blev baaret til min Grav. Jeg hørte Fængslets Port aabnes og lukkes efter mig, og nu syntes mig Livets Dør at være tillukket for evig: det fortnede for mine Øine, jeg besvimede. Da jeg vaagnede, befandt jeg mig i en Seng med lange sorte Gardiner. En Lampe oplyste svagt det lille skumle Værelse, og en gammelagtig Kone stod foran min Seng. Med den ene Haand holdt hun Omhænget tilside, med den anden en stærktlugtende Svamp under min Næse. „God Morgen, min søde lille Ven! hvidskede hun: og hjertelig velkommen i dette hellige Huus!" Jeg foer op i Sengen og raabte: „Hvor er jeg? Hvorfor — " mere fik jeg ikke sagt; thi hun omfavnede mig pludselig med den ene Haand, og holdt mig den anden for Munden. „For Guds og alle Helliges Skyld! hvidskede hun heftigt og ængsteligt: Tael sagte, sagte! Her maa Ingen tale høit, det kunde koste Eder Livet." — „O! men saa sig mig dog, hvorfor er jeg her?" sagde jeg med dæmpet Røst. — „Ikke spørge, min bedste Ven! vedblev hun: Her maa Ingen spørge, det er

imod Ærbødigheden. Men ellers vil jeg da sige Eder, at I befinder Eder i et helligt, høiærværdigt Huus; men hvorfor I er her, det veed Ingen uden de naadige Herrer." Jeg taug, og med et Suk, som ryste mit Inderste, sank jeg tilbage paa Sengen. Konen blev ved at hvidske, og søgte at indgyde mig Trøst og Mod. Det var hende ikke vanskeligt; thi i min Alder aabner Hjertet sig villigt for ethvert Haab. Med inderlig Bøn til Gud for mig selv og mine kjære Forældre, slumrede jeg ind, og sov indtil Dag. Min Duenna stod udenfor min Seng med Chocolade og Bagværk, og medens jeg nød dette, underholdt hun mig med en Lovtale over de naadige Herrer. „Dersom jeg torde spørge, sagde jeg: saa ønskede jeg dog at vide, hvem de naadige Herrer ere?" — „Jh! svarte hun: Hvem andre end de Herrer Inqvisitores, de frommeste, mildeste, huldsaligste Herrer mod alle rettroende og lydige Christne; men strenge og nidkjære mod de gjenstridige. Ja, mit Barn! I vil maaskee snart komme til at aflægge Prøve paa Eders Lydighed; da gjelder det! de naadige Herrer have Magt og Naadighed baade over vort Legeme og vor Sjel." — „Men hvad skal jeg da gjøre? Hvad kan de forlange af mig?" sagde jeg med nogen Heftighed. — „Ikke spørge, ikke spørge! min allerkjæreste Ven! svarte hun og slog tillige med begge Hænder: vores naadige Herre vil nok selv sige Eder det, naar og hvorledes — " — „Vores naadige Herre, faldt jeg ind: I talte jo om Flere." — „Rigtig! blev hun ved: Her ere Tre, alle lige store og lige mægtige; men Een af dem er

der, som vi To fornemmelig maa elske og ære, den kjære, fromme Hr. Torrejon, en Mand som et Lam, med ret et Duehjerte, saalænge man ikke er ham imod; men saa — hu! — Staae nu op, min Dueunge! saa skal jeg vise Eder Husets Leilighed." Jeg adlød, men med et Hjerte, som var deelt imellem Frygt og Nysgjerrighed. Min Førerinde havde kun aabnet Døren paa Klem, da hun vendte sig om imod mig med disse Ord: „Førend vi nu begive os paa vor Vandring, maa I love mig den allerfuldkomneste Taushed; ikke et Spørgsmaal, ikke et Ord, ikke en Lyd maa komme over Eders Læber! I maa see og høre, men være stum som en Liigsteen! Et eneste Ord kunde gjøre Eder selv til et Liig!" — „Lad os saa hellere blive!" stammede jeg. — „Nei, nei! svarte hun: I kan trøstig følge med, saasnart I bareste holder Eders lille søde Mund; kom kun, Barn! kom kun! I skal faae mange rare Ting at see!" Med disse Ord trak hun mig efter sig igjennem mange smalle, krumme og mørke Gange. Herpaa kom vi til en lang, lige og bred Gang med mange jernbeslagne Døre ved begge Sider; den var dunkelt oplyst af et Par Lamper høit oppe ved Loftet i begge Ender. „Her seer I Kjætternes Fængsler! hvidskede hun mig i Øret: der sidder Een i hvert Kammer, og forvares til Dommen — til den store Auto-da-Fe. Seer I disse høie Papiirshuer og Kapper, saa smukt bemalede med Ildslue og Djævle; det er deres Liigklæder." Jeg gjøs og tav. Det forekom mig, som om jeg var i en aaben Begravelse, ingen Lyd var at høre, uden

den af vore langsomme, snigende Fodtrin. — Efter en lang og stille Vandring stege vi nogle Trappetrin nedad; her aabnede min Førerinde en Dør, og nu befandt vi os i et skummelt sort betrukket Værelse. „Dette, min rare Ven, sagde hun: er de Gjenstridiges Pinested: see Jer kun dristig om! Her ere mange skjønne Ting at skue. Disse smalle Snorer, som hænge ned fra Tridserne i Loftet, blive bundne om Kjætterens Haandledde; derpaa heiser man ham saa høit op, som han kan komme, giver saa paa engang efter, og lader ham dumpe, dog ikke reent til Jorden, men blot saa langt, at Armene rives af Led, og Snorene snære igjennem Kjødet lige ind til Benene; dette gjentager man hvert Qvarteer, indtil Doctoren erklærer, at hans Liv er i øieblikkelig Fare. Seer J nu denne lille Stige her med fem skarpe Træmmer eller Trin, med denne slaaer de ham dygtig paa Skinnebenene. Kom nu herhid! Dette der tænker J vel er et Salttrug? Hi, hi! min lille enfoldige Dueunge! Hvorfor gyser Du? Naar Du bare er kjøn føielig, skal Du aldrig komme til at ligge deri, det er kun for de Haardnakkede og Ulydige, dem lægger man langs ud i Truget, og surrer dem dygtig fast; saa spærrer man Munden op, og lægger et fiint tyndt Klæde derover. Nu falder fra dette Kar i Loftet en tynd Vandstraale ned i Munden, saalænge til Indvoldene ere fulde af Vand, og Klædet ved Vandets Magt trængt ned i Svælget. Naar Synderen da i den usigeligste Angest og Pine er nær ved at qvæles, river man pludselig Klædet ud, fuldt af Vand og Blod." —

„Men, sagde jeg skjælvende og bævende over mit hele Legeme: det er dog kun de overbeviste Kjættere, man saaledes martrer?" — „Ingenlunde, min søde Ven! svarte hun: De blive jo levende brændte; nei, dem her pines, ere de Mistænkte, som skulle bekjende." — „Men om de nu ere uskyldige, og intet have at bekjende?" indvendte jeg. — „Ja saa blive de fri, svarte hun: men det har ingen Nød, naar de først blive retskaffens piinte, saa finde de nok paa noget at bekjende, det maa de naadige Herrer og Bøddelen forstaae?" — „Bøddelen!" — „Javist, Barn! Bøddelen piner dem. I maa troe, han seer ikke lystelig ud for en ung Pige: en stor, føer, stærk Mand, i kulsorte snevre Dvælksklæder fra Top til Taa, og med en sort Maske for Ansigtet, at han desmere kan ligne Djævelen, i hvis Kløer Kjætterne snart skulle overgives" — Hun vilde blevet længere ved, men det var mig umuligt at holde ud — jeg søgte Døren. „Bie lidt, bie lidt!" raabte hun, idet hun forgjeves søgte at faae mig tilbage. — „Det Rareste har I endnu ikke seet! I maae endelig see Kobberpanden, hvori de Gjenstridige saa smaat blive stegte." — Men jo mere hun bad mig bie, jo stærkere iilte jeg, og først da jeg var kommen ind i mit Værelse, og havde kastet mig i en Stol, kunde jeg gjøre det Spørgsmaal: „Men er ogsaa alt dette virkeligt, eller vil I blot indjage mig Angest? Saa grusomt er dog intet Menneske?" — „Hys, lille Barn! læspede hun: I maa ikke tale om Grusomhed! Det er et upassende, et ugudeligt Udtryk." — „Men saa maa det ogsaa

være gyselige Forbrydere, sagde jeg, som man saaledes martrer?" — „Vist er det, svarte hun: Kjættere, Gudsfornægtere, forhærdede Syndere!" — „Og Fruentimmer, sagde jeg: blive dog ikke saadan behandlede?" — „Det kommer derpaa an! var Svaret: Enhver, som bliver angivet for den hellige Inquisition, er ogsaa mistænkt, og enhver Mistænkt kan bringes under Torturen. Her gjelder ingen Persons Anseelse: Oldinge og Børn, Mænd og Qvinder, unge Piger og frugtsommelige Koner, allesammen maa de heran. Saasnart de komme i Torturkammeret, og En af de naadige Herrer befaler, saa klæder Bøddelen dem først nogne af, splitternøgne, min sødeste Ven!" — Her blev hun afbrudt; Døren aabnedes, og ind traadte Don Francisco Torrejon, ikke som jeg tilforn havde seet ham, i geistlig Dragt og med alvorlig hellig Mine, men klædt gandske som en Kavaleer efter høieste Mode, og med et Væsen som en af de galanteste unge Herrer. Smilende, med en let Kompliment og næsten dandsende, nærmede han sig til mig, der af Forundring længe var maalløs, og ikke istand til at besvare enten Spørgsmaal eller Galanterier. Disse sidste angik mit Ansigt og min Skabning, og de første Aarsagen til min Fængsling." — „I maa have Fjender, min Elskelige! forsikkrede han med et Skuldertræk: Ellers var I ikke her — en Elsker, som har faaet Afslag? Hvad?" Jeg svarte ham skjælvende, at jeg ikke vidste af saadan En at sige. „Umuligt! raabte han: I

skulde endnu ingen Elsker have havt? Ikke endnu selv have elsket?" — „Nei, ærværdige Herre!" sagde jeg blussende af Angst og Undseelse. Han taug, men jeg mærkede, at han saae paa mig, jeg torde ikke hæve mine Øine fra Gulvet. Pludselig vendte han sig om, gik et Par Gange op og ned, og blev atter staaende foran mig. „I har en hemmelig Fjende! begyndte han igjen: I maa have en Fjende, som har angivet Eder for den hellige Inquisition; besind Eder vel, om I ikke skulle erindre Nogen?" Bitterlig grædende forsikkrede jeg ham Nei. — „Det kan være muligt, blev han ved: at I aldrig selv har lagt Mærke dertil, men det maa være saa; en Elsker har troet sig foragtet eller tilsidesat for en lykkeligere, og har udtænkt denne frygtelige Hævn — ja, isandhed frygtelig! Jeg vil ikke skjule det for Eder, min Elskelige! Eders Frihed, Eders Liv er i Fare." — Jeg segnede ned for hans Fødder, besvor ham min Uskyldighed, bad ham om Hjelp og Redning. Han løftede mig op, og trykkede et Kys paa min Pande. „Jeg vil tænke paa Eders Frelse, Eders Lykke, mit fromme Barn! sagde han: berolige Eders Hjerte! Imorgen skal I høre fra mig." Med disse Ord forlod han Værelset, og den gamle Maria, som var gaaet ud, da Don Torrejon traadte ind, kom atter tilbage. Jeg maatte fortælle hende Alt, hvad der var foresaldet imellem mig og Inquisitoren, og nu udbrød hun i de lyrigste Lovtaler over ham: „I er det lykkeligste Pigebarn under Solen, endte hun: den mægtigste, ædleste, deiligste Herre elsker Eder, han

vil redde Eder fra timelig og evig Undergang." — „Hvad siger J? raabte jeg: Hvem elsker mig?" — „En Helgen, en Engel i Mandsskikkelse! svarte hun: Nei, nei, Eders Naade! Spørg mig ikke! Den Dag imorgen skal forklare Eder alle Ting, den skal blive den skjønneste Dag i Eders Liv!" Med disse Ord overlod hun mig til mine egne Betragtninger, eller rettere forvirrede, modstridende Følelser, thi Skræk, Haab, Forundring, Anelse opfyldte og betog mit Sind. Under denne Stemning forløb Dagen, og min tidt afbrudte Søvn om Natten gav mig mindre Hvile end Uroe, formedelst underlige, ængstende, feberagtige Drømme.

Saasnart Morgenen frembrød, kom Maria og bad mig staae op. Hun iførte mig en fiin og nydelig Morgendragt, hængte en riig Mantilla om mine Skuldre, og bød mig følge. Jeg havde et Par Spørgsmaal paa Læberne, men fik neppe de første Ord fremførte, førend hun lagde mig Haanden paa Munden. „Taushed og Lydighed!" var det eneste, som hun hvergang hvidskede, idet hun lagde sine Læber tæt til mit Øre. Endelig standsede hun udenfor en Dør, ved hvilken stod paa et Bord et Sølvfad med to Kopper Chocolade og Bagværk. Hun bød mig tage Fadet, idet hun aabnede Døren. Da jeg nølede, lagde hun det selv paa mine Arme, skjød mig sagtelig ind i Værelset, og lukkede efter mig. Det var et lidet Kammer, men behængt med kostbare Tapetserier, og skjønne, som jeg siden ved et flygtigt Øiekast

opdagede, vellystige Malerier. Dette kunde jeg ikke heller dengang see, da Værelset kun var halvt oplyst, thi Dagskjæret faldt igjennem et eneste Vindue, for hvilket hængte et rødt Silkegardin. Ligeoverfor Vinduet faldt mine Øine endelig paa en prægtig Himmelseng med rosenrødt Omhæng; og paa Sengen laae med udbredte Arme — Don Francisco Torrejon. Ak, kunde jeg blot saa let glemme denne ulykkalige Time, som jeg nu i min Fortælling overspringer den! Lad mig allene sige dette: paa den ene Side Torturkammeret, Truget, Kobberpanden, Bødlen, Sanbenitoer *), Caracoer **), paa den anden sød Smiger, glimrende Løvter og en smuk, fyrig og mægtig Elsker, som jeg vidste havde baade Sjel og Legeme i sin Vold. — — To Timer omtrent derefter ringede Don Francisco, hvorpaa Maria traadte ind med Frokost. Hun nærmede sig Sengen, hvori vi laae, med den dybeste Ærbødighed, bød mig Forfriskningerne knælende, og kaldte mig ved hvert andet Ord: Excellenza! skjøndt jeg af Blusel vilde skjule mit Ansigt bag Omhænget. Da Frokosten, som Don Francisco næsten allene fortærede, var forbi,

---

*) Lærredskapper, hvorpaa ere malede Luer og Djævle, og som bæres af de Fordømte i Autodafeerne.

**) Carocca er en spids Paphue, omtrent halvanden Alen høi, hvorpaa er skreven Delinquentens Forbrydelser. Deraf Spaniolernes bekjendte Skjeldsord eller Forbandelse: Caracco.

iførte Maria mig en rosenrød Atlaskes Klædning, saa prægtig som Nogen kan forestille sig, og derpaa forlod vi Inquisitoren i Sengen. Jeg blev nu ikke ført tilbage til mit første Kammer, men i et smukt, stort og lyst Værelse, hvorfra jeg havde Udsigt til Floden og Skoven. „Her er I nu Dronning og Herskerinde, sagde Maria med en Knæbøining: og skal nyde Frugterne af Eders Lydighed mod den naadige Hr. Torrejou. I maa aflægge dette forlegne Væsen og denne undseelige Mine, thi I vil ret strax modtage Besøg af mange unge og fornemme Damer. Men dersom Eders Liv og Salighed er Eder kjær, saa taler ikke om andet end ligegyldige Ting, om Veiret, Klæder, Musik, Tyrefægtninger og saadant, men intet om Eder selv eller Eders Familier, intet om dette Huus, og hvad I have erfaret. Fremfor alt, spørger Ingen om sit Familienavn! Her har intet Fruentimmer andet end Døbenavne. Og skulde I maaskee gjenkjende en eller anden af Eders Veninder, saa for alle Helgenes Skyld! lader som om I aldrig havde seet dem tilforn.“ Neppe havde hun givet mig denne Forskrift, før Værelset fyldtes af henved tredsindstyve unge Damer, hvoraf Ingen lod til at være over tyve Aar. Alle vare prægtig klædte, en Deel, som jeg, i Rødt, en anden Deel i Blaat, og den tredie i Grønt. De kom Alle, en efter den anden, hen til mig, og hilsede mig med en Ærbødighed, som om jeg havde været Fruen i Huset. Med tungt Hjerte og forvirrede Tanker modtog jeg i Taushed deres Hylding, og torde neppe løfte

mine skamfulde Øine fra Jorden. En af de sidste, som kom hen til mig, udstødte et Skrig, og raabte: „Ak, Donna Balabriga!" Forskrækket saae jeg op, det var en kjær Veninde af mig. Jeg var nær ved at styrte mig i hendes Arme, da jeg til min Frelse bemærkede saavel hendes egen Bleghed, som alle de Andres pludselige Forvirring. Maria's Advarsel faldt mig ind endnu i rette Tid, og uden at lade som jeg havde hørt min Venindes Udraab, vendte jeg mig til nogle af de andre, og henkastede nogle flygtige og usammenhængende Ord om den skjønne Udsigt paa hiin Side Floden. Samtalen kom snart igang, og skjøndt den blev ført med kjendelig Forsigtighed og Kulde, udslettedes dog snart Indtrykket af hiin min Venindes Ubesindighed. Maria gjorde Opvartning, og beværtede os med Confecturer og søde Vine. Derpaa bragte hun Instrumenter ind; nogle af Damerne spillede, og andre sang, men alt med sagte, næsten kunde man sige, ængstelige Toner. Da dette havde varet et Par Timer, blev atter Forfriskninger ombaarne, hvorefter alle Damerne anbefalede sig, og lode Maria og mig blive allene i Stuen. Efter nogle Minuters Taushed, begyndte den Gamle saaledes:" Jeg seer nok, min Naadige, at der ligge Eder mange Spørgsmaal paa Tungen; jeg vil forekomme dem, og, saavidt det er mig tilladt, tilfredsstille Eders Nysgjerrighed. Alle disse Damer, som nu forlod os, ere, saavelsom Eders Naade selv, særdeles Veninder af de naadige Herrer Inqvisitorer; og betegne de forskjellige Farver,

hvem de tilhøre: de røde ere Don Torrejon's, de blaae Guerrero's og de grønne Aliaga's. Saadanne Samlinger som denne, tilstedes Eder engang hver Uge, og skiftes I da til at modtage og beværte hverandre. Den Sidstankomne er da gjerne de Andres Vertinde, saaledes som Eders Naade idag har været. Denne Fornøielse kunne de nyde, saalænge de iagttage den tilbørlige Taushed og Forsigtighed. Et Exempel paa det Modsatte har I erfaret hos den unge Dame, som saa ubesindigen nævnte Eder ved Eders Familienavn: hende faae I aldrig mere at see." — „Men hvor kommer hun da hen? Hvad bliver hendes Straf?" spurgte jeg ængsteligen. — „Sagte, sagte, min Naadige! sagde hun: Saadan noget er det bedre at formode, end at tale om." (Maria havde Ret: den næste Selskabsdag søgte mine Øine forgjeves den stakkels Elvira, hun var der ikke, jeg saae hende aldrig mere; hvorledes hendes Skjebne er vorden, kan jeg kun med Rædsel ane.) I otte Nætter deelte jeg Seng med Don Torrejon, og otte Dage beboede jeg dette Værelse. Den ottende og sidste var atter Selskab hos mig; men saasnart dette var borte, førte Maria mig ind i en snever og mørk Celle, der for Fremtiden blev min bestandige Vaaning. Ogsaa min røde Stadsdragt maatte jeg ombytte med en simpel grov Kjole, og kun naar den naadige Herre forlangte et natligt Besøg af mig, fik jeg en finere Neglige, og blev af Maria ledt frem og tilbage. Min Tid henrandt sørgeligen, deelt mellem qvindeligt Arbeide, Frygt og

Længsel efter mine stakkels Forældre. I denne kummerfulde Levemaade var den eneste adspredende Forandring, at jeg engang om Ugen, klædt i min røde Uniform, mødte i Selskabsværelset, som jeg snart erfarede stedse i nogle Dage blev beboet af et nysankommet Offer. I et Tidsrum af tre Aar — saalænge var jeg en Fange i Inquisitionspaladset — saae jeg over tredive nye Slavinder ankomme, og næsten lige saamange af de ældre forsvinde. Denne Skjebne, lagde jeg Mærke til, traf meest dem, som saae ud til at være frugtsommelige; og seent igjen eller aldrig mere, fik jeg en saadan at see.

Jeg havde været i Fangenskabet omtrent et halvt Aar, da jeg bemærkede en Forandring i min Sundhedstilstand, som jeg aabenbarede den gamle Maria. Hun erklærte strax, at jeg var frugtsommelig. Med Gysen hørte jeg denne Efterretning; jeg tænkte paa nogle af mine Medfangnes varselfulde Forsvinden. Fra nu af kom jeg ikke mere i de ugentlige Forsamlinger, men tilbragte Tiden til min Forløsning eensom i min skumle Celle, undtagen naar Maria et Par Gange om Dagen bragte mig mine Fornødenheder. Et Aar efter min Ankomst i Fængslet fødte jeg med Marias Hjelp, et sundt og velskabt Drengebarn — milde Gud! mit Hjerte blør endnu, hvergang jeg tænker paa denne min uskyldige Førstefødte, Frugten af tvungen Vellyst; ak, at jeg dog en eneste Gang maatte have trykket mit Barn i mine Arme, til mit af Sveed og Taarer vædede Ansigt!

Men den ubarmhjertige Qvinde ilte øieblikkelig bort med det; mine Bønner, min Fortvivlelse standsedes af en dyb Besvimelse. Da jeg opvaagnede, stod det afskyelige Menneske ved min Seng, og paa min ængstelige Spørgen efter Barnet, fik jeg intet andet Svar, end et tvetydigt Smiil, og den Forsikkring: „at Glutten var vel forvaret." Jeg troede at forstaae hende — ak, ikkun alt for vel, og bad nu først ret inderlig og alvorlig om Døden. Men det var ikke Himlens Villie: jeg fik, skjøndt langsomt, min Sundhed igjen, og det uagtet min nagende Sorg, mine bedske Taarer, min haabløse Længsel efter Barn og Forældre, og, hvi skulde jeg nægte det, omsider ogsaa efter Frihed.

Saasnart jeg var uden Fare, førte Maria mig en Nat hen i en anden Celle, hvor jeg forefandt en ung Pige, ligeledes af det røde Compagnie, det vil sige, af Torrejous Friller. Vi To skulde fra nu af være hinandens Selskaberinder; dette var virkelig en Lindring i vor Elendighed. Fælleds Ulykke gjorde os snart fortrolige: jeg fortalte hende min Historie, og hun gjorde mig Gjengjeld ved at fortælle sin. Der var ingen væsentlig Forskjel imellem dem, kun havde hun været her længere end jeg, nemlig over sex Aar. Desaarsag frygtede hun for, at hendes Time nu snart skulle slaae, thi hun var een af de ældste i dette Hatem. Hun bar ingen Tvivl om, at de, som ikke ved en naturlig Død bleve forløste af dette skjændige Slaverie, bleve efterhaanden, ligesom Antal-

let blev for stort, eller Inquisitorerne blev kede af dem, paa en voldsom Maade bragte af Dage, og deres Skjebne, som deres Legemer, skjulte med uigjennemtrængeligt Mørke. Formedelst denne Overbevisning vare vi Begge længe beredte til Døden, skjønt Lyst til Liv og Frihed ofte fyldte vort Bryst med ubeskrivelig Længsel. Ebros klare Vande, de duftende Skove paa dens Bredder, forekom os som et Paradiis, hvoraf vi for evig vare uddrevne, hvortil vi aldrig skulde vende tilbage, ligesaalidet som vore første Forældre til Edens Have. Naar jeg da paa Mandolinen spillede en af min glade Barndoms Sange, og Francisca ledsagede den med sagte smeltende Stemme, ak, da var det, som om vore Hjerter vilde opløse sig i navnløs Vemod, som om Haab og Fortvivlelse, Himmel og Helvede kæmpede om Besiddelsen af vore arme Sjele.

Frihedens Dag var nærmere, end nogen af os havde vovet at ane. Vi sadde just og talte om Naturens Skjønheder, dem vi aldrig mere skulle nyde, da en i disse Forfærdelsens Boliger usædvanlig Larm vakte vor Forundring. Larmen tiltog og aftog, nærmede og fjernede sig. Vi hørte Fodtrin saa hurtige og tunge, som aldrig tilforn i dette Huus, hvor ellers Alle listede sig frem, langsomt og sagteligt som Aander. Vi hørte Stemmer lydelige og stærke; vi som i mange Aar kun havde hørt ængstelig Hvidskren, eller sagte sygelig Mumlen, naar jeg undtager de Hjertet sønderslidende Skrig, der stundom i Nattens Stilhed fra Torturkammeret trængte sig ind i vor Celle,

og tvang os til at hylle vore Hoveder tæt ind i Puderne. Vi hørte Klirren af Vaaben, vidt forskjellig fra Lyden af Lænker eller de tunge Dørhængslers Knirken. Tilbøielige, som vi vare, til at frygte det værste, meente vi, at en Autodafe nu skulde udføres. Dog nei, det var ikke muligt; thi vi fornam tydeligt en Lyd, som i flere Aar havde været os fremmed, som vist aldrig havde ladet sig høre indenfor disse Mure — Latter! Munterhedens, den overgivne Glædes Sprog. Saa mægtigt, saa uimodstaaeligt virkede disse usædvanlige glade Toner paa os Begge, at vi, uagtet vor heftige Frygt og spændte Nysgjerrighed, selv begyndte at lee, skjøndt vi øieblikkelig standsede i denne os uvante Bevægelse, som om vi vare grebne i en Forbrydelse. Tummelen nærmede sig meer og mere, mange Stemmer talte mellem hverandre, og Skoggerlatter gjenlød underligt i de høie hvælvede Gange. Larmen voxte; Dørre bleve oplukkede; nogle bleve voldsomt sprængte. „Hellige Jomfrue! raabte jeg til Francisca: Hvad er det for et Sprog, man taler? Jeg forstaaer ikke et Ord." — „Tys, tys! hvidskede hun: Jeg troer næsten, ja i Sandhed! det er fransk; nu hørte jeg tydeligt En sige: kom kun herud, mine Damer! De ere frie; de hellige Fædre ere løbne deres Vei." Strax derpaa hørte vi en Anden sige paa slet spansk: „Herhid med Din Nøgle, gamle Hex! Lad os see, om den passer i denne Dør!" Det var vores; den gik op, og en ung fransk Officeer traadte ind. „Mine smukke Damer! sagde

han: „Nonner! eller hvad jeg maa kalde Dem, befinder De Dem her imod Deres Villie, saa er Buret nu aabnet. Det er idag min Forretning, at lufte disse Værelser lidt ud, behager De ikke saalænge at trække frisk Luft?" Vi lod os det ikke sige to Gange, og, uden at takke vor Befrier, fløi vi, som løsslupne Fugle, ud af det skumle Fængsel.

Vor første Gang var til mine Forældres Vaaning — de vare døde! Sorg over deres fortabte Barn havde lagt dem i Graven, der allerede i to Aar havde været deres Hvilested. Inden vi naaede Slottet, kom den gamle Sanches, Tjeneren, os imøde. Af Skræk, Forundring og Glæde over at see mig igjen, var han længe saa betaget, at han ikke kunne fremføre et Ord. Taarer gav ham Mælet tilbage: Græmmelse havde kastet min Fader paa Sygeleiet; langvarige vare hans Lidelser, som først endtes med Døden. En Maaned efter nedsænkede de min Moder ved hans Side. Inquisitionen bemægtigede sig alle deres rørlige og urørlige Eiendomme, da jeg formedelst kjætterske Meninger var dømt til evigt Fængsel. Den gamle Mand rystede paa Hovedet over min Befrielse, og meente, at den ikke vilde blive af Varighed. Af Frygt for selv at blive straffet som den, der havde havt Omgang med en dømt Kjætterske, forlod han mig som en Pestsmittet. Jeg og min Veninde bleve ene tilbage med vor bittre Sorg, som snart gik over til Fortvivlelse. Franciska var allerede, før hun blev fængslet, et for-

ældreløst Barn, som en Slægtning havde taget til sig. Hos denne torde hun nu ikke tage Tilflugt, thi hun kunde lettelig forestille sig, at hun var under samme Fordømmelse som jeg. Vi kastede os ned, omfavnede hverandre, og ønskede os Døden. „Hvi behøve vi forgjeves at ønske os, hvad strax er i vor Magt? sagde hun omsider: Her under os rinder Ebro; dens dybe Vande kan snart gjøre Ende paa vore Lidelser, og befrie os fra Menneskenes Grumhed. Kom, Leonora! Vi vil sætte os paa denne Brink, der krummer sig over Floden, binde os sammen med vore Torklæder, styrte os i de medlidende Bølger, og døe i hverandres Favn." Taus reiste jeg mig, løste mit Klæde af, og traadte med min Veninde op paa Brinken. Jeg slyngede Klædet om os Begge, kastede et Blik paa Solen, som mild og yndig dalede bag Skoven, og foldede mine Hænder til den sidste Bøn.

Da følte vi os Begge omfavnede af kraftige Arme. Det var vor Befrier, den franske Officeer. „For den forte Død! raabte han: I deilige Pigebørn! I arme Ulykkelige! Vil I dræbe Eder selv? Var det derfor, jeg aabnede Eders Fængsel?" — „Gode Fremmede! svarte Francisca: Vi har ingen anden Tilflugt, vore Forældre ere døde, vore Venner sky os, og snart vil vore Forfølgere paa en grusom Maade fornye og forøge de Lidelser, vi nu vilde ende." — „Gode Gud! raabte han: Men nei, I skulle see, at en fransk Officeer har mere Medlidenhed, end en spansk

Præst. I har ingen Venner, ingen Tilflugt? Velan! Følg med mig til Frankrige!" Ingen af os svarte ham et Ord; men vi saae ned i Floden, som til vor sidste og eneste Ven. „Stakkels Børn! blev Franskmanden ved: Jeg seer, hvad I frygte for; men ved min Ære, ved dette Kors, som jeg ikke uværdigen bærer, jeg har ingen slette Hensigter med Eder." — „Ak, vi troe Dem gjerne, svarte jeg: men for os at reise til et fremmed Land, ene Fruentimmer blandt vilde Krigere — hvo skal beskytte os?" — „Min Arm! raabte han: Og hør, kjære Piger! Jeg har en Ven ved Regimentet, som er saaret, og skal bringes tilvogns til Frankrige. Hans Tjenere ere fangne i sidste Slag; I skulle være i deres Sted; Mandsdragter vil jeg skaffe Eder. Kom, kom! I kjære Glutter! Det er dog bedre i Frankrige, end hist nede paa Bunden af Ebro." Under disse Ord havde han løst os fra hverandre, og taget os under Armene. Vi fulgte ham; thi Lyst til Livet var paany opvakt i vore Hjerter, og to Taarer, som trillede ned over Krigerens brune Kinder, indgjod os Tillid.

Under Tilbagegangen til Zaragoza, vedblev Officeren, som fortalte os, at han hedte Faucault, og var Capitain over et Grenadeercompagnie, uophørlig at trøste og opmuntre os; det første var virkelig nær ved at lykkes ham. Saasnart vi vare komne til Staden, førte han os hen til sin syge Ven, en Major Broussier. Det var en middelaldrende, vakker Mand, som viste oprigtig Deeltagelse i vor Ulykke. Vor Omklædning blev snart

iværksat; og vi vare fra nu af i hans Tjeneste. Vi sov hos hverandre i hans Fraværelse, og bleve, baade hjemme og ude, bestandig tilsammen. Efter nogle Dages Forløb var Majoren saa vel, at han kunde taale Reisens Besværlighed. Den tog sin Begyndelse under Escorte af Faucaults Compagnie. Vi toge Veien ad Pyrenæerne, og sagde paa deres Toppe vort Fødeland det sidste Farvel. — Hvad skulle jeg vel fortælle om vor Reise gjennem Frankrige? For at sige Sandheden, saae jeg ikke stort andet, end Hr. Faucault, da han næsten bestandig red ved Siden af Vognen, og, som jeg snart lagde Mærke til, ved min Side. Den langvarige Riden faldt ham snart for besværlig, hvorfor han tog Sæde i Vognen; men ogsaa dette incommoderede ham, da han maatte sidde i en ubegvem Stilling, hvergang han talte med mig, og det gjorde han meget ofte. Desaarsag blev Forsædet vendt omkring, og begge Herrerne sadde nu baglænds, Faucault ligeover for mig, og Brousfier ligeover for Francisca. Kort at fortælle: saasnart vi ankom til Rochefort, begge Officerernes Hjemstavn, bleve vi forestillede for deres Forældre, jeg som Faucaults, og Francisca som Broussiers Forlovede. En Maaned efter stod det dobbelte Bryllup.

I syv Aar har jeg nu været min kjære Faucaults lykkelige Hustru, og Moder til fire velsignede Glutter. Min Veninde er ligesaa lykkelig som jeg. Vi boe i een Gade, og besøge næsten daglig hverandre. Vi tale ofte om vore forrige

Lidelser, skjøndt de nu næsten forekomme os som et Eventyr, vi engang i vor Barndom havde hørt eller læst.

Som bekræftende, oplysende Bilag til ovenstaaende Fortælling, vil jeg hensætte følgende Scene af den spanske Successionskrig.

Efter Slaget ved Almanza i Aaret 1706 vendte Hertugen af Orleans sig med en Deel af den franske Hær mod Zaragoza, som havde taget den østerrigske Prætendents Partie. Efter at have besat Staden, drog han selv videre omkring i Arragonien, og lod en General Jofreville blive tilbage som Kommandant, med den Formaning: at brandskatte dygtigt. Men Jofreville var ikke den rette Mand til at inddrive Kontributioner. Han blev derfor snart kaldet til Armeen, og en vis Delegal sendt i hans Sted til Zaragoza. Denne Officeer forstod Tingen bedre: han forlangte for det første 1000 Kroner maanedlig til en Smule Kostpenge for Hans Durchlauchtighed. Dernæst krævede han 18000 Pistoler eengang for alle, som inden otte Maaneders Udløb maatte være erlagte. Den gode Delegal forstod ei allene, at kræve Penge, men vidste ogsaa, hvor han skulde finde dem: ethvert Kloster i Byen blev paalagt at udrede 1000 Pistoler, men Jesuiternes 2000. Da disse Sidste ikke godvilligen vare at formaae til Betaling, fik de fire Compagnier i Indqvartering. Misfornøiede

med disse mange graadige Gjæster, klagede de for Kongens Skriftefader, der ogsaa var Jesuit. Men inden de fik Besked derpaa, havde de franske Soldater gjort dem det saa broget, at de udbetalte Delegal de 2000 Pistoler.

Derpaa kom Raden til Dominikanerne, hvilken Orden foreståaer Inquisitionen. De undskyldte sig med Fattigdom, og erklærede, at de ei paa anden Maade vare istand til at udrede den forlangte Sum, end ved at angribe Helgenbillederne. Delegal svarte, at disse skulle være ham velkomne. Nu førte Munkene dem i høitidelig Procession, og med brændende Voxlys i Hænderne hen til Generalens Huus, ikke forglemmende, at raabe af og til: „Kjætterie! Kjetterie!" Alt for at ophidse Folket til Opstand. Men Delegal, som godt havde mærket Munkenes Hensigt, havde opstillet sine Soldater paa begge Sider af Gaden, hvorigjennem Processionen skulle gaae; enhver Krigere havde sin ladte Bøsse i den ene Haand og — et brændende Lys i den anden, for ogsaa at gjøre Ære af Deres Helligheder. Folket knurrede, men vovede ikke at angribe de Franske; og Helgenerne arriveerte lykkelig og vel i Mynten.

Da de fromme Fædre saae sig skuffede i den Forventning, at Folket med Magt skulle have befriet deres Sølvguder, begave de sig til deres Foresatte, de naadige Herrer i Inquisitionspalladset, og bad om Hjelp. Disse greb nu til det ellers meget virksomme Middel: at sætte Delegal i Ban,

hvilken allerhøieste Kjendelse blev ham forkyndet ved Inquisitorernes Secretair. Den fiffige Franskmand modtog Banbrevet, og gav det smilende tilbage med den Forsikkring: at han uopholdelig skulle svare de naadige Herrer. Han udslettede nu sit eget Navn i Bullen, satte Inquisitorernes istedet, og sendte sin egen Secretair afsted dermed, ledsaget af to Regimenter. Dette var en gandske usædvanlig Casus: de hellige Fædre skrege Mord og Brand, men Secretairen brød sig intet herom, han lod dem endogsaa med tilstrækkelig Vagt transportere til et andet Huus i Byen. Her begyndte de at give Kjøb, bad om at maatte afhente deres Smule Fattigdom, og derpaa at sættes i Frihed. Begge Dele blev dem tilstaaet, og nu begav de sig ufortsvet til Madrid, for at klage over Kjætteren Delegal. Den unge Konge forsikkrede dem om sin oprigtige Deeltagelse, men gjorde dem tillige opmærksom paa, at det var hans høie Bedstefaders Tropper, som havde fornærmet dem, at han ikke kunde støde dem for Hovedet, eftersom han havde dem at takke for Throne og Rige. Indtil de vare ude af Spanien fik de at finde sig i saadanne Uregelmæssigheder, og slaae sig til Roe."

Imidlertid rumsterede Franskmændene i Inquisitionspaladset, og lode ingen Dør uaabnet. Fire hundrede Fanger bleve satte i Frihed, og blandt dem tredsindstyve unge Fruentimmer, som efter deres Ungdom og Skjønhed at domme, havde tjent de fromme Fædre til Forfriskning fra deres alvorlige og vigtige Forretninger.

Erkebiſpen, altid Biſidder i Inqviſitionen, frygtede for Følgerne af diſſe Opdagelſer, og bad Dem legal, at han vilde udlevere ham diſſe Qvindfolk. Men Denne beklagede meget Umuligheden af at kunne opfylde hans Eminences Begjering, efterſom hans Officerer allerede havde diſponeret over de omhandlede Damer.

For Erkebiſpen blev nu intet andet tilbage, end at forbyde ſtrængelig enhver Tale om det Forefaldne, og da Franzoſerne vare borte, kom alt, ſaavidt muligt, i den gode gamle Orden.

(S. S. Blicher.)

Daarekiſten.

Novelle af L. Tieck.

Det var en ſmuk Sommereftermiddag, da tre unge Mænd vandrede op og ned i den ſkyggefulde Lindegang i levende Samtaler. Ingen kjendte den Anden nøie; endnu mindre vare de Venner, og derfor angik deres Underholdning ogſaa kun ubetydelige Gjenſtande. Dog taledes der høit, endogſaa heftigt, fordi den Yngſte af de Talende agtede det overeensſtemmende med ſin Character og udmærkede Forſtand, at foredrage ſine Tanker

og Meninger i en vis kivagtig og anmasfende Tone. „De er, som De har sagt mig, Læge, udbrød han: og som Saadan har De vant Dem til, at betragte hele Menneskeslægten fra Sygelighedens Synspunkt. Men vi Sunde ville ikke saa let, til Gunst for Deres Metier, lade os berøve vor faste Overbevisning." — „Min Hr. von Wolfsberg, svarte Lægen: om min Metier, som De behager at udtrykke Dem, kan Talen slet ikke være her." — Nu tog den Tredie, som syntes at være den Roligste, Ordet og sagde: „Hvorhen tænker De at reise herfra, Hr. Baron?" — „Endnu veed jeg det ikke ret selv, svarte Denne: og om jeg end vidste det, saa vilde jeg dog ikke sige Dem det." — „Hvorfor ikke?" — „Fordi det netop hører til mine Eiendommeligheder! svarte Baronen: Naar jeg saaledes reiser ret egentligen for Lyst, mager jeg det gjerne saa, at hele Verden med alle dens frydelige Tilfælde, staaer mig aaben. Uden Pas, uden Breve, uden Kudsk eller Tjener, aldeles byrdefri, kaster jeg mig i Naturens aabne Favn. Til nogle Huse er der forud skrevet om Penge; dog har jeg altid saamange hos mig, som jeg troer at behøve. Synes det mig tjenligt, skifter jeg ogsaa Navn, og saaledes veed De blot saameget om mig, som jeg har fundet for godt at meddele Dem; at det Navn, jeg har nævnt Dem, er mit virkelige, skal De altsaa ikke vedde paa."

„De kan, sagde Justitsraaden: paa denne Maade nyde mange Glæder, men ogsaa møde mange Ubehageligheder." — „Ogsaa disse faae en

lystig Ende! tog Baronen Ordet: I min Maneer maa hver den reise, som vil lære at kjende Menneskene, af hvilke rigtignok de Fleste ere galne." — „Men saa gjorde De udentvivl bedst i, strax at begive dem til den sande Kilde, og spare Dem de mosommelige Omveie!" indvendte Lægen med overdreven Høflighed. — „Og hvor flyder denne Kilde, mener De?" — „Jeg mener, at en Mand som De, der reiser, for at lære at kjende det, man kalder Galenskab, skulde lægge sig ind som Kostgænger i en velorganiseret Daarekiste et Aars Tid." — „De — De er en Læge! raabte Baronen i den høieste Forbittrelse: Man siger, at De reiser, for at undersøge det Slags Indretninger, og formodentligen har De ifinde, at nedsætte Dem i den, som behager Dem bedst." Han kastede et bistert Blik paa Lægen, og iilte derpaa ned ad Alleen.

„Han er utaalelig! sagde Lægen til Justitsraaden: De har selv hørt, hvilke Historier han fortalte om sig ved Bordet, hvorledes nemlig alle Fruentimmer komme ham imode, med hvilken Letheb han slutter Kjærlighedsforbindelser, og igjen ophæver dem. Igaar betroede han mig, at han pludseligen havde forladt sit Hjem, fordi en ulykkelig Pige af gode Grunde vilde giftes med ham. Den Arme søger maaskee efter sit Barns Fader, medens han gjør sig til af sin feige Samvittighedsløshed som af en Dyd, og seer sig om efter nye Offere."

Justitsraaden meente, han var vel dog ikke saa gandske fordærvet, men hørte udentvivl til den

usleste Klasse af Pralere, som hovmode sig af Synder, de dog ikke have Mod til at udøve,

---

Den unge Barons Vrede formildedes efterhaanden, alt som han lod sine Tanker dvæle ved de udmærkede Fortrin, han meente at besidde. Snart kom hans gode Lune tilbage, især ved den Udsigt som frembød sig for ham til et behageligt Eventyr. Paa Volden, som de store Linde smykkede, havde han nemlig, bag et Gittervindue, bemærket et smukt blondt Hoved og en blændende Hals; deilige Øine havde seet efter ham, en yndig Mund havde tilsmilet ham, og da han trediegang gik forbi, var han endogsaa bleven hilset. Han besluttede at oppebie Skumringen, for, hvis det gik an, at besøge den Skjønne.

Atter saae Lokkehovedet gjennem Gitteret, smilte, vinkede og yttrede en levende Glæde, da den pyntede Cavaleer atter kom spankende forbi. Aftenen var allerede nær, Solen gik ned. Han benyttede Eensomheden, hilsede, stod stille, og pegede paa Døren med spørgende Mine. Hun nikkede, og bortfjernede sig hastigt. Han aabnede Døren, og steg op ad Trappen. Hun modtog ham ovenfor. „Kun sagte, sagte!" hvidskede hun, idet hun førte ham ind i sit Værelse. Saavidt han i Skumringen kunde skjønne, var Gemakket smukt meubleret; han bemærkede, at den Skjønne var klædt i Atlask. „Tov, min elskede Ven, sagde hun: tov her et Øieblik, jeg er strax hos Dig igjen, jeg vil blot pynte mig og bringe Lys.

Men ror Dig ei, at ikke mine Fjender skulle mærke, Du er her."

Med disse Ord gik hun ind i Sideværelset. Eventyreren begyndte at vorde sælsomt tilmode. Han frygtede et Overfald, og vidste ikke, hvad Beslutning han skulde fatte. Dog troen Ingen ind, men med Bestyrtelse hørte han, at man lukkede Døren af udvendig, og Haarene reiste sig paa hans Hoved, da han hørte en mandlig Stemme sige: „Han er derinde, han kan ikke undløbe!" Men hans Rædsel steg endnu høiere, da den Skjønne igjen traadte ind i Værelset med en brændende Voxkjerte. Hals og Barm vare næsten gandske blottede, og skinnede som Marmor; hendes Øie straalte i sælsom Glands, et Diadem af Guldpapiir stod paa hendes Hoved, store Glasperler hang paa de hvide Skuldre, Straa og Blomster vare bundne om Livet. Saaledes skred hun med Latter og vilde Miner, hen mod den Aengstede, som endnu ikke kunde ordne sine Tanker, da den anden Dør igjen oplodes, den gaadefulde Skjønne med et høit Skrig lod Lyset falde, og to stærke Mænd grebe fat paa ham, bare ham ned ad Trappen, og kastede ham ind i en Vogn, som holdt udenfor. Inden han kunde spørge, tale, besinde sig, var Vogndøren slagen i, og i rask Trav gik det afsted i den mørke Nat.

Næste Morgen kom Lægen i stor Bevægelse til Justitsraaden. „Hvad feiler Dem? spurgte Denne: Der maa være hændet noget Overordentligt." —

„Kjæreste Walther, udraabte Lægen: det er mig umuligt, at blive længere hos Dem. De har jo underti den seet et ungt Menneske i mit Selskab. Denne Original, som alt af Naturen er eenfoldig, slov og lidenskabelig tillige, men ved en slet Opdragelse er gjort til en fuldkommen Taabe, har Faderen, en riig Greve i Schwaben, betroet til min Omhu, i det Haab, at en Reise under min Opsigt skulde forbedre ham og føre ham tilbage fra hans forvirrede Tilstand. Saare ugjerne tog jeg dengang mod dette mislige Hverv, og vilde slet ikke have indladt mig derpaa, hvis jeg havde kunnet forudsee de utallige Fortrædeligheder, som ere forbundne dermed. Men det havde jeg mindst formodet, at dette trykkende Forhold skulde adskille mig fra Dem, og aldeles ophæve min Frihed."

„Men hvorledes er dette bleven muligt?" spurgte Walther.

„Det skal De strax høre! var Svaret: Efterat dette unge Menneske har yppet tusinde Klammerier, som jeg igjen har maattet bilægge, har han iaftes fundet for godt, at gjøre sig usynlig. Uagtet al min Efterspørgsel har jeg Intet kunnet erfare om hans nærværende Opholdssted, hvilket ængster mig saameget mere, som han har aabnet mit Chatol og, foruden hundrede Guldstykker, medtaget betydelige Vexler, thi dette overbeviser mig om, at han ikke er tilsinds, at fornye sit Bekjendtskab med mig, saalænge disse Summer vare. Jeg maae søge at finde ham, og altsaa forandre min Reiseplan."

„Og De troer ikke, at han med disse Penge er vendt tilbage til sit Hjem?"

„Ingenlunde. Det er ham altfor magtpaaliggende, at sværme frit og ubehindret om i Verden. Hans Lidenskab er egentligen, at yppe Trætte allevegne, især i de simpleste Vertshuse; det gotter ham da, at sidde nogle Timer i Vagten, for siden at blive udløst som Greve Birken. Men værst er det, at han leger Kjæreste med Opvartningspigerne, og lover dem Ægteskab, og jeg frygter meget, at finde ham igjen som gift Mand." — „Og hvad tænker De nu at gjøre?" — Jeg maa opsøge ham, og, hvis jeg ikke finder ham inden nogle Ugers Forløb, melde hans Fader hele Sagen."

Nu traadte en Tjener ind, gav Walther et Brev, og gik igjen. Walther læste, og blev eftertænksom. „Tov endnu blot to Dage, og jeg reiser maaskee med Dem! sagde han omsider: Jeg søger ligeledes en Forloren, der alt i Aar og Dag har været borte fra sine Venner, en ung Mand, der rigtignok ikke har den mindste Lighed med Deres Deserteur. Jeg troer nu at være paa Spor efter ham, og hvis De ikke faaer nogen Efterretning om den unge Greve imidlertid, kunne vi jo altid gjøre den Reise sammen, vi havde foresat os." Lægen var af samme Mening, og man lovede, at gjøre nærmere Aftale Dagen efter.

Den lukte Vogn foer hele Natten afsted med den unge Baron. Allevegne vare Heste i Beredskab. Den Bortførte bemærkede, at een Mand

sad ved Siden af ham, og en Anden ligeover for ham. Da hans første Bestyrtelse havde sat sig lidt, vilde han forsøge, at sætte en Samtale i Gang, men man svarte ham slet ikke. „Hvorhen fører man mig?“ raabte han omsider i den største Utaalmodighed. — „Stille! lød Svaret: Alt skal nok opklares, naar Tid er.“ — „Man tager feil af min Person, man forvexler mig med en Anden.“ — „Intet mindre!“ — „Hvad har man fore med mig?“ — „Imorgen kommer De til Deres Bestemmelsessted, og der vil De erfare Alt.“

Da den Fangne gjorde Mine til, at aabne Vognen, greb de Ubekjendte ham med stor Styrke, og den Ene raabte: „Ingen Omstændigheder! Finder De Dem ikke godvillig i Deres Skjebne, saa have vi Ret til at binde og kneble Dem. Desuden kunne vi forevise en Ordre, hvorefter Justitsen i hver Stad skal yde os sin Bistand, om fornødent gjøres.“

Han fandt sig da i Billighed, tang stille, og begyndte at gjennemgaae sit Liv, for at udfinde, hvorfor dette hændtes ham. Idet han nu saaledes ransagede sit Hjerte i al Oprigtighed, fandt han langt mere staaende paa Regningen, end han, i sine muntre og lystige Timer, havde formodet. Jo længere han kjørte i den stille Nat, desto større voxte i Erindringen hans Synderegister, og han skjalv for Udviklingen af sin Skjebne — thi Fæstning, Fængsel paa Livstid, ja det, som endnu var værre, stod for hans ophidsede Phantasie.

Man kjørte hele Natten og den følgende Dag. Mod Aften kjørte Vognen gjennem en Port, som strax blev lukket igjen. Man bragte Lys. En Skrivelse raktes ud af Vognen. „Immer nye Gjæster, immer flere Forretninger!" knurrede en fortræden Stemme. Man kjørte ind i Gaarden. Idet man steg af, gik En af Mændene hen til Den, som nys havde knurret, og sagde: „Ja, kjære Hr. Directeur, langt om længe have vi, Gud være lovet, faaet ham fat. Fem Dage have vi passet ham op, inden det lykkedes os." — „Var han rolig?" spurgte Hiin. — „Ja, han har ført sig taalelig fornuftig op. Et Par Gange begyndte han at skabe sig lidt fjantet. Nu, vi ere jo Alle Mennesker!"

Baronen stod allerede paa den store Trappe. To Mænd gik foran med Lys. „Er No. 18 lukket op?" spurgte den Ene. — „Ja!" lød det ovenfra, og den Fremmede blev skudt ind i et lidet behageligt Værelse, hvori der befandt sig Stole, Borde, en Seng og en Sopha. To Lys bleve satte paa Bordet, og en mild Mand bragte et Aftensmaaltid. „Hr. Frederik, De har dog Intet forglemt?" spurgte den ene Tjener. — „Nei, svarte den lille Mand: Alt er aftalt med Directeuren."

Man lod den Fremmede allene. Da han var hungrig, spiste han med stor Appetit; Viin var der vel ikke, men Vandet smagte dog ogsaa ret godt. Han aabnede Vinduet. Det var forvaret med Jernstænger. Døren fandt han tillaaset.

Han lagde sig ned, og sov roligt og længe. Efter Frokosten blev Døren aabnet med nogle Ceremonier, og en stærk Mand med en mørk Mine traadte ind; hans knurrende Stemme gjenkjendte Baronen strax at være den, han havde hørt iaftes. — Den mørke Mand kastede et fast, gjennemtrængende Blik paa ham, og Baronen, som havde forberedt sig paa en Tale, der skulde sætte hans Uskyldighed i det klareste Lys, blev saa angest og forvirret, at han glemte hvert Ord. „Har De sovet vel?" spurgte Manden. — „Bedre, end jeg kunde vente, da jeg saa pludseligen — „Tal aldrig derom! Har De spiist med Appetit?" — „O ja, kun ønskede jeg, ret snart at opklare den Misforstaaelse, den Vildfarelse, ifølge hvilken man gandske sikkert tager mig for en Anden." — „Vi kjende Dem, unge Herre, bedre, end De maaskee troer." — „Bedre? sagde den unge Mand, og blev blussende rød: Man har endnu ikke spurgt mig om mit Navn her." — „Behøves ikke heller. Vi spille ingen Komedie med hinanden." — „Komedie? Hvorledes mener De det?" — „Som man kan mene Sligt. Forstil Dem ikke, mig skuffer De ikke."

„Men naar jeg er Dem saa velbekjendt, saa sig mig idetmindste, hvor befinder jeg mig? Jeg har maaskee reist tyve Mile, uden at vide, hvorhen." — „Ak, lad dog det beroe nu!" — „Denne Fordring er mere, end besynderlig." — „Bedste unge Mand, om alle disse udvortes Tilfældigheder maa De slet ikke bekymre Dem nu. Der kommer en Tid, som opklarer Alt." — „Og hvilken Skjebne venter mig?"

— „Det vil gandske afhænge af Deres Forhold. Er De stille og rolig, vil intet Menneske lægge Dem saa meget som et Halmstraa i Veien. Stræb blot at vise Dem som en fornuftig Mand, om det end i Begyndelsen skulde falde Dem noget haardt, saa vil man vise Dem al den Agtelse, De kan forlange, og det ligger i Deres Haand, hvor tidligt eller silde De skal gjenerholde Deres Frihed." — „I min Haand?" spurgte Fangen, idet han betragtede sine Hænder.

„Galenskab uden Ende! raabte den Gamle ntaalmodig: Jeg tænkte nok, at Diskursen ikke blev længe paa den slagne Landevei. Figurlig talt, unge Herre! Som De opfører Dem, saaledes vil man opføre sig mod Dem igjen. Maaskee er De igjen paa fri Fod inden Aar og Dag, det vil sige: naar Deres Been igjen ere frie, vil formodentligen det øvrige Tilbehør, endogsaa Hovedet, faae Lov at løbe med." — „Og hvad vil man, spurgte Baronen: at jeg skal forestille? Hvad Navn skal jeg bære? Thi her synes at herske et strengt Regimente, som man maa lystre." — „Blot ingen fjantede Streger! raabte den Gamle: Nød mig ikke til, at være haardere, end jeg af Naturen er, thi det er min Elendighed, at Satan har sat mig saadant blødt Hjerte i Brystet, at jeg egentlig burde have været en gammel Kjærling. Nu, kjære Hr. Greve, vi skulle nok lære at forstaae hinanden,"

„Greve?" raabte Baronen, og blev strax gandske let om Hjertet. — „Ja, Greve! vedblev den Gamle: Troe mig, unge Herre, man veed mere om Dem her, end De kan begribe." — „Kun eet Spørgsmaal endnu, saa vil jeg tie! sagde Baronen: Er jeg her

maaskee for det Forhold, som jeg for to Aar siden stod i til Baronesse —

„Stille! raabte den Gamle vredt: Det er det just! Paa Kjærlighed maa De slet ikke tænke her; saasnart denne Passion yttrer sig hos Dem, maa der strax tages alvorlige Forholdsregler. Hverken Baronesse, eller Grevinde, eller Frøken, ei engang Ordet Fruentimmer, maa komme over Deres Læber!Ræk mig nu Deres Haand, at jeg kan byde Dem velkommen endnu engang. Jeg haaber altsaa, De vil ikke gjøre os nogen Skam." — Længe holdt han Baronens Haand i sin, trykkede den, oploftede Tommelfingeren næsten som om han vilde føle Pulsen, saae den unge Mand endnu engang skarpt i Øinene, og bortfjernede sig hastigt.

Nogen Tid efter kom den lille venlige Mand, som man kaldte Hr. Frederik. „Nu, sagde Denne: det er jo løben godt af, vor melankolske Herre er jo tilfreds med Dem; han mener, det har ikke stor Fare." „Men hvor er jeg da?" spurgte Baronen. — Med en meget listig Mine lagde den lille Mand Fingeren paa Munden, og sagde: „Saalænge De endnu er indskrænket til Deres Værelse, tør jeg ikke tale noget bestemt med Dem, men saasnart De er kommen ned, vil Alt være Dem klart." — „Hvem er De? spurgte Baronen ivrigt: og hvem er den Mand, som nys besøgte mig?"

„Seer De, raabte den Lille: jeg og de Andre ere kun, hvad vor strenge Herre befaler os at være. Han har nu engang Magten, skal jeg sige os; hvorfra han har den, det maa vor Herre bedst vide, som

har forlenet ham den. Seer De, han er meget hypokondrisk og næsten aldrig fornøiet, og derfor vil han, at Alt i Huset skal gaae saa forfærdelig fromt og ærbart til. En ubillig Fordring. Men jeg gjelder dog meget hos ham, og han mener, jeg har Gaver. Nu har De, strax ved Deres Indtrædelse, vundet mit hele Hjerte ved Deres fine fornemme Væsen — De ligner saa træffende en stor Feltherre, jeg engang har kjendt — men jeg er dog for svag til at hjelpe Dem." — „Hvi saa, for svag?" — „Betragt blot selv mine Skuldre, hvor smale! Ja, naar jeg kunde løfte mere og arbeide mere, saa havde jeg vel en gandske anden Skjebne, end at krybe omkring her i Huset." — Han bortfjernede sig, for at hente Middagsmaden, men lukkede Døren efter sig med stor Forsigtighed.

Walther havde igjen opsøgt Lægen for at tale med ham om deres fælles Reise. Doctoren havde endnu ingen Underretning om sin Deserteur. Han var nysgjerrig efter at høre, hvad hans Ven, som han stedse fik kjærere, havde at sige ham.

„Maaskee, begyndte Denne: seer jeg om nogle Dage en Yngling igjen, som jeg alt for mange Aar siden maatte skjenke mit hele Hjerte. Jeg havde havt den Lykke, at erhverve mig mange og saare forskjellige Venner: men endnu havde jeg aldrig kjendt den sælsomme Følelse, som drog mig hen til en Dreng, der opvoxte i vor Familie og langtude var beslægtet

med mig. Han havde Intet fælles med andre Børn paa samme Alder; han tog ingen Deel i deres Lege, han afsondrede sig og hengav sig, saa ofte han kunde, en drømmende Eensomhed. Da det unge Menneske allerede tidligt havde mistet sine Forældre, bar hans Formynder, en kjærlig Onkel, megen Omhu for ham. Spurgte man Raimund — det var Drengens Navn — hvad ham fattedes, saa svarte han altid, Verdens Larm forstyrrede ham, men i Eensomheden befandt han sig saa uendeligen vel. Formynderen ønskede, at danne ham til Forretningsmand, eller dog at gjøre ham duelig til, i Fremtiden selv at raade over den store Formue, han bevarede til ham. Men alle Bestræbelser for at gjøre ham bekjendt med Verdens Forhold, syntes gandske forgjeves, thi hvormegen Fatteevne hans Aand ellers besad, hvor let han end begreb Alt i Poesie, Musik og Natur, og kunde tilegne sig endogsaa det Vanskeligste: saa syntes han dog at være uden al Sands for lovlige Forhold, for Alt, hvad der sikkrer Formue og Eiendom, for juridiske Beregninger og deslige. Han kunde saaledes paa ingen Maade begribe, at hans Capitaler bare Renter, men ansaae dette, endog efterat være bleven voxen, for en Indretning, der kun var grundet i Bedragerie. Som Yngling var han den elskværdigste Skabning, fuld af Sandhed, Troskab og Enfoldighed. Han vedblev at være menneskesky; meest ængstede ham de sladdrende og leende Pigeselskaber. De fleste Mennesker spottede ham, jeg allene forstod hans elskende Gemyt, dog skjalv jeg ogsaa for ham, naar jeg betænkte, hvorledes det vel var muligt, at et lige-

stemt qvindeligt Væsen engang kunde smode ham. Dette skete, og Følgerne vare værre, end jeg kunde formode. Et rigt Huses smukke Datter, sværmerisk og sky, lærte at kjende ham. Som om de to Væsener kun vare skabte for hinanden, saa hurtigt forstode de hinanden. Hvad der forstyrrede deres Lykke, var Onklen, skjøndt han elskede sin Neveu saa inderligt. Han syntes at nære den Overbevisning, at denne Lidenskab kun vilde være fordærvelig for Begge, og nægtede derfor sit Samtykke til en Forbindelse, saalænge Raimund ikke var myndig. Denne græmmede sig dybt, og hensank i de forteste Grublerier. Blanka græd, blev svagere Dag for Dag, og faldt omsider i en Nervefeber. Nu syntes ogsaa Raimund forloren. Han flakkede om paa Marken om Nætterne, han vilde Intet spise, han vilde kun leve og døe for sin Smerte. Da hun havde overstaaet den farlige Krisis, tillod en Tjener sig den grusomme Spøg, for siden desto gladere at overraske ham, at sige ham, Blanka var død. For stide tilbagekaldte han dette Ulykkensord: Ynglingens hele Liv syntes tilintetgjort. Det varede ikke længe, saa var han forsvunden, uden at efterlade sig det mindste Spor. Hans Onkel, Friherre Eberhard, er ude af sig selv; nu først viser han, hvor høit han har elsket sin Neveu; han gjør sig de bitreste Bebreidelser, fordi han har hindret hiin Forbindelse; han nøler endnu stedse, og vil, skjøndt han er den næste Arving, ikke betragte den Ulykkeliges Formue som Sin;

han venter endnu paa haus Tilbagekomst, og begræder ham dog allerede som en Forloren. Blanka var, efter den Tid, i en frygtelig Tilstand, jeg har ikke seet hende siden; hendes Forældre forlode Staden, og et uvist Rygte vilde vide, at hun havde mistet Forstanden. Tænk Dem nu, med hvilken Glæde jeg modtog det Brev, der viser mig et sandsynligt Spor af min unge Ven!"

Lægen blev eftertænksom. „Eberhard, sagde han grublende: en Mand til Aarene, med to ulige Øienbryn, og ligesaa med et bruunt og et blaat Øie? Det svæver dunkelt for mig, at jeg af hans egen Mund har hørt den Historie, De nys fortalte mig, kun med andre Omstændigheder." — „Beskrivelsen passer paa ham, sagde Walther: han er tegnet saa særsomt af Naturen, at man ikke let kan tage feil af ham." — „Hvor forunderligt, vedblev Lægen: om det skulde være ham! Han spillede en særsom Rolle i min Fødeby, og beilede endnu for gandske kort siden til en Skuespillerinde, som ikke havde det bedste Rygte." — „Saa er det dog ikke ham, sagde Walther: han lever eensomt, indgetogen, ja hælder endogsaa til en overdreven Fromhed."

Man kom herpaa overeens om, at reise næste Dag, thi i en Landsby, som laae i en eensom Bjergegn, skulde den Yngling, som Justitsraaden havde faaet Efterretning om, leve i Præstens Huus.

Der var henrunden nogen Tid, hvori den unge Wolfsberg havde vant sig til sit Opholdssted og sin Stilling, og da han altid havde ført sig vel op, traadte en Dag hans Ven, den lille Frederik, ind i hans Kammer, gjorde et kort Spring og sagde med glade Gebærder: „Nu bliver De En af vores Folk; den Gamle har bedet mig sige Dem, nu kan De komme ned i Selskabssalen." — „Er der mange Mennesker der?" spurgte Baronen. — „Jh ja, et smukt, pynteligt Selskab, snart færre, snart flere; Mangen reiser herfra igjen, og paa denne Maade har jeg i forrige Uge forliist En af mine bedste Venner i Verden."

De traadte ind i den store Sal nedenunder, og Wolfsberg blændedes saaledes af Lyset, af Selskabet, og af den vide Udsigt i den omliggende Egn, at han behøvede nogen Tid for at gjøre sig bekjendt med alle disse Gjenstande, især med Menneskene i det store Værelse. Directeuren gik op og ned med store Skridt, endnu mørkere end sædvanligt; han syntes at gruble dybt, og slet ikke at bekymre sig om Selskabet. Han bemærkede ikke heller den Indtrædende. To Mænd spillede Schach med stor Anstrengelse og spændte Miner; i en Krog sad en Anden, som læste i en Bog, og snart smilte, snart rystede paa Hovedet. I en Lænestol sad en Mand, som var falden i Søvn; han faldt stærkt i Øinene derved, at han bar en rød Kjole og en stor trekantet Hat. Atter en Anden stod med en Tommestok i Haanden og stirrede

mod Himlen. Tre fælsomme Figurer stode afsides, og disputerede heftigt. Den ene af disse Mænd var meget corpulent; den Anden var saa tør og bleg, at man neppe kunde see, om han havde Læber eller ikke; den Tredie loe immervæk med sin brede Mund. Wolfsberg saae sig om, thi han ønskede, af sin ærlige Frederik at erfare Noget om denne underlige Forsamling, men han var forsvunden, og han maatte altsaa selv søge at gjøre sig bekjendt. Han nærmede sig Schachspillerne, og bemærkede strax, at de spillede gandske tvertimod de første Regler. Da han yttrede sin Forundring derover, saae den Ene gandske dybsindig op fra Brettet, og raabte: „Hvad? Hører De, durchlauchtige Krigskammerat, den Kikindiewelt, som er gandske fremmed her paa Stedet, vil vel lære os at spille Schach?" — „Tag ikke den Flodeskjæg det ilde op, høie Herre, svarte den anden Figur: han er siensynligen uindviet i den gamle østerlandske Spillemaade, han veed jo ikke, at De er En af Urindianerne, store Aand, og vil nu lade sin ABC-Viisdom skinne her. De maa vide, unge Vesterlænder, Vandal eller Gothe, maaskee Slave — man spiller ikke her med Bret og Skridt og Spring, som Brug er i Occidenten, vor frie Aand erkjender hverken Kongens conventionelle Værdighed, eller Bøndernes lave Rang, men vi spille efter Sympathie, i hiin Aand, som sammenholder alle Verdener efter usynlige Love! Hver Nat har min Ven en ny Inspiration, næste Dag er jeg inspireret, saa gjætter den Anden, ved høitdreven

Instinkt, hvilket nyt System hans Medspiller har udtænkt, og gaaer ind i hans Mysterier."

„Det er rigtignok en anden Sag!" sagde Wolfsberg, idet han trak sig tilbage. Han nærmede sig den Læsende, men saae til sin Forundring, at Denne holdt Bogen forkeert, og læste bagvendt deri. „Hvorledes, min Herre? sagde han høfligt: Er De saa adspredt, at De ikke bemærker, hvor umuligt det er, at læse paa denne Maade? Eller er De maaskee slet ikke Konsten mægtig?" — Den Læsende stod hurtigt op, gjorde en dyb Compliment, saae paa ham, bukkede sig endnu dybere, og sagde derpaa med læspende Stemme i en overdreven høflig Tone: „De ville behage, min høistærede Hr. Ubekjendte, at bemærke, hvorlunde det behager Dem, at tale som et sandt Tossehoved. Ikke menes hermed, at jeg nærer mindste Tvivl om Deres ligesaa dybe som udtrykkelige Indsigter, kun synes det mig indlysende, at De med den krasseste Ignorants yttrer Dem om en Videnskab, som rigtignok staaer langt over Deres elendige, korte, stympermæssige Horizont. Hvad? Fordi jeg ikke læser forfra, eller fordi jeg holder Bogen forkeert, derfor skulde jeg ikke kunne læse? Jo, arme Landstryger, og om jeg ikke kjendte eet eneste Bogstav, men tog Bogen ihænde med Tro og Andagt: skulde den da ikke kunne gaae over i mig? Har I ogsaa læsende læst og forstaaende forstaaet det Mindste i Eders Liv? Bedste Taabe, høistærede Fjogehoved, jeg var i forrige Tider Recensent, virksom og indsigtsfuld, jeg vænte mig til at blade i alle Bøger, og jo mindre jeg læste, destobedre kunde jeg domme. Ja, jeg bragte

det til saadan Høide, at jeg neppe behøvede at kaste mit Øie paa Titlen og paa Forlæggerens Navn, saa vidste jeg strax hvad der var ved Bogen. Er det maaskee ingen Konst? Siden jeg har trukket mig tilbage i denne Eensomhed, har jeg, fordi jeg er af en saare ydmyg Characteer, atter begyndt at læse, men hvorfor da forfra? Enden er min Begyndelse, og det var mig ikke engang muligt, at læse paa Eders dumme, hjerneløse, gammelfrankiske Maneer. Og hvor er da den Begyndelse, som begynder? Kan I sige mig det? Forudsætter ikke allerede det første Vers i Moses en anden Begyndelse? Og fandt vi den, vilde den da ikke atter henvise til en Foregaaende? O daarlige Voldgiftsmand! En Ende er der; ja, i Eders Forstand — den er forlængst tilende!" — Han bukkede herpaa atter meget dybt, og sluttede sin Tale med disse Ord: „Tilgiv mig, store Lys, at jeg, hvor dybt jeg end staaer under Dem, kun ved en ringe Skjerv har villet vise, hvormeget jeg bestræber mig for, at fatte Deres Mening! Det være langt fra mig, at jeg skulde vove, at modsige Dem i Nogen af Deres Hovedanskuelser; jeg har kun allerærbødigst yttret nogle smaae Tvivl, hvis Opløsning uden tvivl vil give mig Leilighed til, endnu dybere at beundre Deres Vidskabs Glands-Atmosphære, og enfin, excellent Mand, jeg forstummer."

„Hellige Himmel!" udraabte Wolfsberg med Forfærdelse, thi nu først blev det ham klart, idet han med et Flyveblik overskuede alle Grupper, hvor han befandt sig: „Jeg er i en — Daarekiste! Hvo har havt den Uforskammenhed, at sætte mig deri?"

Ved dette høie Udraab, især ved Ordet „Daare-kiste", bleve pludseligen alle de Gale vakte af deres stille Samtaler og Speculationer. „Hvad? hvordan? skrege Alle, og rasede mellem hinanden — en Daarekiste? Herre! Veed De, hvad De siger?"

„Og hvor skulde De da ellers være, kjære Mand? skreg Direkteuren vredt, idet han deelte den forvirrede Hob, og paabød Rolighed: men naar De opfører Dem saaledes, og ikke bedre veed at skikke Dem i Selskab, saa kommer man til, igjen at indqvartere Dem paa Deres Kammer. At nævne det Ord, De nys betjente Dem af, passer sig slet ikke i dette Huus, og allerede af Agtelse for mig burde De fortie det. Hvem der har sendt Dem hid? Mænd, som De skylder Lydighed og Ærefrygt!"

Wolfsberg var bleven stille og eftertænksom, og den Rødklædte raabte: „Har jeg ikke sagt det?" hvorhos han slog med en lille Pidsk paa alle Vægge i Salen, indtil han blev gandske mat og aandeløs, og sank om paa sin Stol. Wolfsberg traadte til ham og sagde: „Hvad var det, De gjorde der, og hvad skulle disse Anstrengelser betyde?" — „Hvad jeg gjorde? raabte Hr. Trane (saadan kaldte de Andre ham): Herre, naar jeg ikke var og altid havde Øinene oppe, saa vare De og alle de Øvrige her forlorne, ja, jeg kunde vel spørge, hvad Stort der saa blev tilovers af hele Verden. De seer ikke, hvorlunde disse fordømte Pygmæer, smaae onde Aander, forfølge mig allevegne, gjøre de utaaleligste Grimasser, og anrette alt Ondt, som skeer paa Jorden. Jeg

maa uafladeligen passe paa dem, for at forebygge at De ikke vende op og ned paa Universum."

Alt var igjen saa temmelig beroliget, da mat meldte en Herremand med sin Familie, som ønskede at besee Huset. En gammelagtig Mand treen smilende ind, og saae sig ret selvbehagelig omkring; ham fulgte en voxen Datter, fær og eenfoldig, og en ligeledes voxen Søn, der strax bar sig ad, som om han havde hjemme her. Directeuren traadte barsk hen imod dem, og spurgte heftigt, hvad der stod til deres Tjeneste. „Gud bevares! stammede Herremanden, idet han traadte sky tilbage: Er her da ikke en anden rolig og omgængelig Mand, som kan føre os omkring og vise os Stedets Mærkværdigheder?" Directeuren fattede sig, og sagde i mildere Tone, at han selv var denne Anstalts Forstander, og at de Fremmede trostigen kunde betroe sig til ham og den lille Frederik, der imidlertid var kommen tilbage. De gik derpaa fredeligt gjennem Salen, gottede sig ved Udsigten, og betragtede Selskabet i en Fraskand. Det varede ikke længe, inden den Bredmundede kom spadserende hen imod dem, og bad om Tilladelse til, at foredrage Noget.

„Begge mine fortræffelige Disciple, sagde han: ønske idag at holde en poetisk Veddestrid, og det træffer sig ret godt, at nogle Fremmede kunne være tilstede som fordomsfrie Tilhørere." — Han vinkede, og den lange blege Mand, saavelsom den Korpulente, nærmede sig. De Øvrige sluttede en Kreds. Den Bredmundede vendte sig herpaa til Herremanden, tog ham venligt ved Haanden, og

spurgte kjælent: „Bedste Mand, forstaaer De og saa at tale Gallimathias?" — „Nei, sagde Hiin: hvad er det for et Sprog?" — „Skade, vedblev han: saa kan De kun nyde det halvt, thi Noget skulde vel alle Mennesker befatte sig dermed idetmindste. Det er forunderligt, saa lidet som vi endnu anvende paa vor egentlige Uddannelse. Træd Du først frem, min dyrebare Ven og Disciple, værdige Troubadour og Mesterfanger!"

Den Korpulente rømmede sig, og begyndte: „Ere vi ikke Alle levende gjennemtrængte af den Følelse, at, naar en Kræftmoral først gnaver paa Menneskeskjebnens dybeste Rod, vil ikke et eneste Skaldyr mere findes paa de høieste Bjerge? Sikkert slaaer sig Enhver af Eder, mine Dyrebare, for sit Bryst, naar han betænker, at den siderisse Indflydelse, som hver Theemaskine uden Betænkning udskjenker paa indvortes Organers og Inspirationers Væv, stedse vilde have hindret de gamle Germaner i, at sætte deres Wodansstjeneste igjennem uden Hjelp af abnorme Vilkaar og dybtforborgne mikroskopiske Anskuelser. Thi her kommer det jo ikke an paa en overfladisk Opdagelse af vulkanske Revolutioner, men Menneskeheden selv opfordrer, hvad der har ruget i os fra første Begyndelse, modent og heterodox, men skjult i Galvanismens Midtpunkt. Var det ikke den samme store Skjebnekatastrophe og Verdensomsvingsmirakelbegivenhed, som aabenbarede sig, da det, man hidtil havde anseet for orkansk Centripetalkraft, pludselig manifesterede sig som sværmerske Antidiluvia-

neres nhyre Ixionshjul? Saaledes mærke vi, hvis vor Sjel ellers ikke er dannet aldeles aphoristisk og bleven anticiperet i hyrkaniske Skovguders Mausoleum, at omvendte Forhold altid paany gestalte sig til Kegleaffnit, naar Planeternes Galaxin kunde ønske at forvandle sig til ekliptiske Rodomantader. Men ved een Tanke maae vi holde fast, at nemlig Hieroglypherne aldrig kunne avle Andet, end Apostropher, at sige, hvis vi ei med de conglomererte Gnostikere ville antage, at Polarfolkenes Hypothenuse altid igjen maatte falde i de eleusinske Pyrrichiers materielleste Abstraction, af hvilken Vildfarelse ogsaa den berømte Johan Ballhorn er død i sit granitindbundne Værk om Polyphkraternes Phlogiston, idet han nemlig har forvexlet et Apostem af den store alchemistiske Tinctur med den amathontiske Apodiktiks brusende Katorakter, hvilket vistnok intet Menneske med sund Forstand kan tilgive ham. Saaledes haaber jeg da at have bevist, at den peloponnesiske Antitheses store Hemmelighed er bleven udtalt klart og forstaaeligt for denne saavelsom for alle tilkommende Tider." — „Uomstødeligt!" sagde Herremanden. — „Sikkert!" udraabte den Læsende. — En Bifaldsmumlen lød gjennem hele Forsamlingen. — „Nu, Jørgen, hvad mener Du?" spurgte Herremanden, idet han vendte sig til sin Søn, der havde hørt til med stirrende Øine og gabende Mund. — „Jeg vilde blot ønske, svarte Jørgen: at vor Præst var her; han kunde maaskee gjendrive Manden, thi hans Tale klinger

næsten ligesaadan." — „Men nu høre man ogsaa min anden Discipel!" raabte den Bredmundede.

Den lange Magre treen frem, og klagede saalunde: „Er ikke Kjærligheden og atter Kjærligheden den ægte attiske hybla-akademiske, sødtsløitende Nattergal-Atmosphæres ophøiede athletiske Billedværk? Hvo kan tilbageholde sine Taarer, naar følgende Hjertelystra, i den ømmeste Cicade-Tænkemaades Omsving, aldrig skulle naae en omfavnende Skjebne-Apotheoses salige Fuldendelse? Thi elskende Stjerners Billedværk er jo dog kun en Afglands af huuslige og matrørende Sarkophag-Mumie-Attributer, forudsat, at det fromme, barnlige Gemyt allerede har forvandlet sig til en Phalæne af drømmende Allegorier, og har gjennemgaaet den hele sublunariske Etymologie af ældgamle Religionsbetændelsers ligesaa høie som hjertegribende Stavelsemaal: Spørgsmaalet er kun: har en kryptogamisk Peberconfekt af tætskaarne Billedværker ikke altid forudsagt de somnambulistiske Forfatningers Blomsterstov paa hydraulisk Maneer? hvorpaa det mathematiske Svar lyder saaledes: saavist som Verdens Omkreds indsluttes af milde Cirkelsvingningers Omfang, ligesaa vist har hver Periode, hver bacchisk Begeistring, fundet Sæde og Stemme i de erotiske Nyfoundlænderes Nordlys. Thi hvad er det da, Ecchoet i vort Bryst evindelig begræder? Ikke sandt, at ingen Dødelig endnu har kunnet slippe ind i Himmelkræfternes Universal-Paradoxam? Men dog sige os begeistrede Seere, at Finlapperkarrene tjene til, at udtomme Guder-

nes Lynild, naar vi kun ikke forgjætte, at Phidias kaldes den Store, fordi han var den Første, som lod den petrarkiske Elegie fortæres i en stor Salat af Vergißmeinnichter ved de olympiske Lege, hvilket just foranledigede, at Romeo og Julia maatte døe, skjøndt de havde gjort sikker Regning paa, at erholde Pardon af Kongen af Abyssinien. Men det er just det Store og Rystende i de ædleste Livsforhold, at Hjertets Kjærlighed altid skal anvendes paa den rene og urene Mathematik. Derfore maa vi evigen begræde, at hver Solblomst kan forvandles til Olie, skjøndt vi omvendt aldrig mægte at omsmelte en Draabe Olie i Blomster, neppe i Sole engang, derfore er Taaren, som zittrer ved vort Øielaag, et blodt Hjertesegl, som dryppende beviser, at vi Alle dog i Grunden ere usle Orme. At meddele denne sønderrivende Følelse, har været Formaalet for min Tales Bestræbelser."

Herremandens Datter græd og sagde: „Ja vel er vort Liv kun et braadent Kar!" Men Læreren saae triumpherende omkring, og spurgte: „Nu, mine Venner, hvem ville De tilkjende Prisen?" — „Det Andet, sagde Pigen: det Andet var mere for Hjertet, det Første mere for Aanden." — „Saaledes er det virkeligen! sagde Hr. Trane: Den lange Hr. Melchior har holdt den bedste Tale; vi ere Alle rørte; dertil har han en Stemme som en Natugle — Taarerne løbe En over Næsen, man veed ikke hvorledes." — „Ja, sagde Læreren: jeg er stolt af, at have bragt saa store Talenter til Modenhed hos disse Mænd. I denne socratiske

Ammekonst er det, jeg sætter min Stolthed, da jeg selv ikke kan frembringe Noget af den Art. Men mine Disciple skulle gjøre mig udødelig. Dog skal den hjertelige, kjærlighedsfulde Melchior ikke savne sin Krands."

Han fæstede en Stjerne af Blik paa den lange, blege Mands Bryst, og Denne skred stolt igjennem Salen dermed. Den Korpulente gik fortræden i et Hjørne, og mumlede: „Tosfede Karl! Han har dog slet intet Begreb om det Ægte! Jeg lært af ham! Ja, naar jeg vaasede som den askegraa Humlestang der!"

„Stille, store Mand! sagde den Læsende, som var gaaet efter ham: Det Ophøiede vorder aldrig forstaaet, saaledes har det været fra Verdens Begyndelse. Lad De den Nar løbe med det gamle Stykke Blik; Deres Hjerte være Deres Elysium, og imorgen skal jeg bringe Dem et Tinspænde, som De kan fæste paa Deres ophøiede Bryst."

Herremanden havde imidlertid igjen indladt sig i en Samtale med Socrates, og beundrede meest, at begge de Talende stande pede havde kunnet fremsige denne Fylde af Tanker og lærde Materier. „Begeistringen gjør Alt, raabte Socratikeren: de have samlet deres Gemyt, og ladet Svadens Kildespring udstromme af deres Væsens Midtpunkt." — „Jeg kan aldrig faae et Ord indført, naar min Præst snakker, yttrede Herremanden: var De ikke kapable, ogsaa at skjære mig for Tungebaandet, saa jeg blev istand til at tale som en Prokurator?" — Hovedrystende nappede

Directeuren Herremanden i Kjoleskjodet. Denne saae sig fortræden om, og den morke Mand sagde til ham: „Kjære Mand, det er soleklart, at De opholder Dem for længe i dette Seiskab; denne Omgang kan umuligen bekomme Dem vel.“

Den tilsidesatte Taler havde imidlertid hentet Tinspændet fra den Læsendes Kammer, og spankede allerede op og ned ad Gulvet med dette Smykke. Den Blege vilde ikke unde ham denne Udmærkelse, gik derfor lige imod ham, og søgte at fravive ham det skinnende Tegn; men han værgede sig, og blev forsvaret af Recensenten. Schachspillerne toge samme Partie, medens Tænkeren med Tommestokken stræbte at beskytte den blide Melchior. Herremanden og Wolfsberg stode midt iblandt dem, og da der snart af Trætten udviklede sig et formeligt Slagsmaal, tog den Rode sin lille Pidsk frem, og lod den dandse omkring paa Ryggen af begge Partier. Directeuren foer larmende og skjændende ind i Hoben, og det lykkedes ham omsider, at bringe Fred og Orden tilveie. Herremanden forlod Anstalten gandske forstemt, og hans Søn, Jørgen, begreb ikke, hvorledes en saa lærerig Underholdning havde kunnet tage saa krigersk en Vending.

Frederik, som strax havde trukket sig tilbage, saasnart han horte Klammeriet, opsøgte Wolfsberg, da Freden var sluttet, og gik med ham ned i Ha-

ven. „Da De nu, dyrebareste Ven, i Grunden er en fri Mand, saa begyndte den Lille: vil jeg imat meddele Dem noget, som kan være til største Fordeel for os Begge." Wolfsberg var overbeviist om, at Meddelelsen angik en Maade, hvorpaa han kunde gjenerholde sin fulde Frihed. Han gik tilbage til Selskabet, og ventede særdeles spændt paa Aftenens Komme.

Mod Midnat blev hans Kammer aabnet, den Lille treen ind med en Laterne, og vinkede sin Ven med stumme Miner. Wolfsberg fulgte rask, og tause stege de ned ad den store Trappe. Frederik førte ham ned ad nok en, og nu stode de i en stor Hvælving. „Her ere vi sikkre, sagde han herpaa: dette er Kjelderen under det store Huus."

„Jeg tænkte, De vilde vise mig Veien til Frihed — " — „Derpaa er ikke at tænke, bedste, allerkjæreste Ven; Porten har en dobbelt Laas, og om vi end slap gjennem den, saa maa vi dog over Gaarden, gjennem den yderste Port, som bevogtes af den fatale Portner, min største Fjende i Verden, som aldrig tager mod Fornuft, men altid troer om sig selv, han er ret superklog. — „Men hvad skulle vi her?" — „Lykkes det os, ligger her mere, end Deres Frihed. Kun stille! Dernede skal De erfare Alt."

De stege endnu dybere ned. I den fjerneste Krog satte Frederik sig ned, satte Laternen ved Siden af sig, og Wolfsberg saae til sin Forundring Hakke og Spade ligge paa Jorden. Denne var allerede oprodet sammesteds, og da Baronen saae

spørgende og studsende paa sin Fører, smilte Denne listigt, drog den Anden ned hos sig, omfavnede ham fyrigt og sagde: „Kjæreste Baron, Dem fremfor Alle under jeg den Lykke, De her kan finde; her ere vi gandske sikkre, thi hid kommer aldrig noget Guds Menneske; her kunne vi med liden Anstrengelse og i kort Tid opdage en Skat, som hæver os over alle Fremtidens Sorger, ja gjør os til de betydeligste Mænd i hele Provindsen. Jeg har ikke villet tale til Nogen deroppe om denne Opdagelse, thi alle hine Mennesker ere, mere eller mindre, simple Naturer, hvortil endnu komme, at de Alle have en Green af Galenskab, som gjør dem yderst modbydelige i mine Øine. Direeteuren vil jeg nu slet intet sige derom, han vilde i sin høifærdige Selvklogskab lade, som om han ikke troede mig, og siden hæve Skatten selv, thi han er meget opvindsyg, tilmed, Alting drøftet, uden synderlig Forstand. Han anstiller sig langt klogere, end han virkeligen er, og da han har Regimentet i Huset, tør man ikke sige ham noget imod. Nu, høistærede Ven, tag nu Spaden, og læg Haand paa Arbeidet!"

„Men hvor falder De paa den Tro, paa den Indbildning?" — „Stille, stille! For Himlens Skyld, ingen Ytring af Tvivl i denne høitidelige Time, ellers er Alt forloren. Kjender De Ønskekvisten og dens Virkninger?" — „Nei!" — „Har De seet Virkningerne af Magnetismne, og troer De paa denne Videnskabs Underværker?" — „Jeg har kun bekymret mig lidet om slige Gjenstande, og kan

altsaa ikke engang sige, om jeg troer eller ikke troer paa de sælsomme Ting, man fortæller derom." — „O, Uforstandige, saa maa jeg jo prædike for den Blinde om Farverne! Velan! Seer De, jeg har i endeel Aaringer været Underopsynsmand her i Huset, det vil da sige, jeg er, næstefter Directeuren, den vigtigste Mand her paa Stedet, som De vel ogsaa har bemærket, kun vil den forbandede Portner ikke respektere mig. Efter en Nervesygdom, som de triviale Læger kalde det, gjenfandt jeg mig selv, for mange Aar siden, som et forvandlet Menneske. Ven, jeg var tilmode, som om man havde trukket Vest og Buxer, ja Huden selv, af min indvendige Aand, saa at den nu aldrig kjedede sig mere, aldrig mere var adspredt eller dum i nogen Maade. De forstaaer mig sagtens ikke gandske, men det gjør intet til Sagen. Det forholder sig nemlig saaledes: Jeg kunde fra samme Øieblik af fatte og begribe overjordiske Ting, ikke med min Hverdagsfornuft, men i min indvendigste Aand havde der samlet sig en egen, fiin Smule Forstand, som begreb Sligt, og da Aanden nu ikke mere var beklædt, ei heller havde nogen tosset Hud over sig mere, saa kunde jeg, den Levende, som staaer herudenfor og taler med Dem, friskvæk see ind i hiint mit usynlige Kreatur og der begribe Alt. Begriber De mig?" — „Saa halvt om halvt! sagde Wolfsberg: De udtrykker Dem noget figurligt." — „Men desforuden, vedblev Frederik: desforuden blev jeg vaer, at jeg kunde see ind i fremmede

Folk. See! Nu løbe Tankerne Dem gjennem Hovedet, ligesom Myrer, og nogle af dem slæbe paa tosset Maneer med Smaastene, Halmstraa, fjantede Tvivl. Der løber just en bredskabbet Ideeassociation indvendig i Øret, og skriger, at Alt, hvad jeg foredrager Dem, er det desperateste Vaas; og der kommer en klog Tankedue bagefter med Oliegrenen, og mener, man kan dog ikke vide det. Hei! nu rende de øvrige Tanker hen i en Krog, og sætte sig ned som rugende Høns. Ja, ja, Hr. Baron, jeg veed nok, hvem De er."

„Saa?" spurgte Wolfsberg i den største Spænding. — „Ja vel, sagde den Lille gandske rolig: ingen Greve, som vor knarvurne Directeur mener — he, he, he! De er heller ingen Baron!" — „Det skulde jeg dog næsten mene!" sagde Wolfsberg forvirret. — „Mig kan De ikke binde noget paa Ærmet, thi jeg veed alle Ting, Rub og Stub. Ja, alle Deres Kneb og Streger kunde jeg opregne paa Fingrene, men stille! vi ere jo alle Mennesker, og De er med alt dette dog en stor Mand. En meget stor Mand og en berømt Mand er De, En af dem, som Efterverden vil nævne! Har De først, hvad De behøver, saa vil De ogsaa vorde visere, og det kan jeg skaffe Dem. Jeg stoler blot paa Deres Høimodighed, at De ikke vil dele alt for ulige med mig."

„Altsaa til Sagen! Hvad er her at gjøre?" — „Ligesom jeg kan see ind i Menneskene og i deres Sjele, saaledes kan jeg ogsaa, af og til, see ind i livløse Gjenstande. Allerede længe har jeg seet,

at her, netop her, omtrent fire Favne dybt, ligger en uhyre Skat, næsten gandske i Guld, kun enkelte Ædelstene deriblandt. Det er to store Jernkister, paa den ene er en Indskrift, men saa forrustet, at jeg ikke ret kan kjende Bogstaverne. Men i den anden Kiste befinder sig en skreven Bog, som opklarer Alt."

„Men hvorledes ere disse Skatte komne hid, og hvorfor ere de nedgravede her?" — „Det er svært at sige, thi De begriber dog vel, at jeg ikke kan see ind i den fremfarne Tid, i et Intet, der hverken har Aand eller Legeme. Dog, uden Spog: vil De hjelpe mig, eller ikke? Troer De mig, eller ikke? Vil De ikke være med, saa søger jeg mig en anden Medhjelper, eller fortier den hele Sag ligesom hidtil." — „Og hvad skal jeg da gjøre, naar jeg troer Dem?" — O, Spørgen uden Ende! Jeg har jo nys viist Dem mine Skuldre, viist Dem, hvor svage og tynde mine Arme ere. Jeg har allerede forsøgt det ofte, men jeg kan ikke grave. Jeg har ogsaa strax Hoste, naar jeg arbeider stærkt. Her er Spaden, vantro Thomas! Læg Haand paa Værket uden videre Grublen! Inden otte Dage ere vi de rigeste Mænd i Landet, og saa kunne vi lee ad Directeuren og ad alle de Gale deroppe."

Wolfsberg gik ind i Forslaget, og arbeidede med den største Anstrengelse nogle Timer. Da han ikke mægtede mere, raabte Frederik: „Nok for idag! Sov nu vel, thi man maa ikke savne os. Næste Nat af-

henter jeg Dem igjen til Deres Arbeid." — Mat og mødig, som overslagen i alle Lemmer, gik den unge Mand, som ikke var vant til slige Anstrengelser, op paa sit Kammer, og lagde sig.

Justitsraaden og Lægen havde imidlertid begivet sig paa Reisen. De nærmede sig allerede Landsbyen, hvor den unge Raimund skulde leve. I en Huulvei væltede Vognen, og Lægen blev beskadiget paa Foden, vel ikke betydeligt, men dog saaledes, at han maatte ønske at naae et Hvilepunkt. Dette var ham saameget ubehageligere, som han i en Kro havde talt med en Mand, der havde gjort ham en saa sælsom Beskrivelse over en ung Vildbasse, som i nogen Tid havde opholdt sig der i Egnen, at han neppe torde omtvivle, det var den unge, undvegne Grev Birken. Walther tilbød sig, at gjøre den korte Omvei; Lægen skulde imidlertid vente ham hos hiin Landsbypræst, hos hvem man haabede at finde den unge Raimund.

Lægen lod sig melde hos Præsten, som han traf i Haven. Efter de sædvanlige Complimenter, ledte den Fremmede Samtalen paa den unge Mand, som var betroet Præstens Varetægt. Dog syntes Denne ikke at finde synderlig Interesse i denne Samtale, men sagde omsider: „Ja, et Aarstid har en noget confus Mand opholdt sig hos mig; med hans mens og ingenium er det kun yderst maadeligt bestilt. Jeg bekymrer mig heller ikke stort om ham, undtagen

naar han stundom gjør Løier for os ved Bordet. Af hans gamle Domestik faaer jeg en anstændig Betaling, og saa lader jeg det forresten gaae som det kan, thi det er ikke min Sag, at indlade mig dybt med gale Mennesker, langt mindre at kurere dem."

„Men veed De intet Nærmere om den unge Mands Skjebne?" spurgte Lægen. — „Dom selv, høistærede Herre, om et saadant Kreatur, som fattes Fornuftens Brug, kan have nogen synderlig Skjebne. Vi kalde ham gjerne Werther, hvilket er et Øgenavn, man har givet ham efter en vis Person, der skal have flakket om i Skov og paa Enge, istedetfor at tale et Ord med i fornuftigt Selskab, smøge en Pibe, og høre, hvad Nyt der gives i den politiske Verden." — „De synes ikke at være nogen Ven af Naturen, og beboer dog selv en af de deiligste Egne i vort Fædreland." — „Natur! raabte Præsten: Det Ord er kommen i Mode for en 40 Aar siden, og saavidt jeg har kunnet gjennemtrænge dets Betydning, forstaaer man derved en mulig Bæk eller Flod, samt Bakker og Steengeschichter, Skovsager og deslige. Har aldrig synderligen interesseret mig, da jeg stedse har ladet det være Formaalet for mine Bestræbelser, at forestille et tænkende Væsen. Og vor Werther, som de unge Mennesker kalde ham, eller Theophilus, som hans egentlige Dobenavn lyder, veed heller ikke, hvad enten det er Vaar eller Høst, hvad enten Bjergvæggen er af Granit eller Marmor, men han løber blot frem og tilbage, som et Uhrværk."

Den Gamle gav sig nu til, at ordne endeel Papirer, som laae paa et Bord i Lysthuset. „Undskyld

mig, sagde han derhos: at jeg underholder Dem saa slet; Enhver dyrker sine Studia. De har vel aldrig befattet Dem med Astrologien?" — „Nei!" — „Stor Skade, at denne Videnskab er bleven saa forsømt i nyere Tider. Jeg har altid fundet den probat. Her betragter jeg nu igjen det Horoskop, jeg stillede min Datter ved hendes Fødsel. Jeg prognosticerede dengang, at hun vilde vorde opløftet i en høi Stand, og nu er hun virkeligen ogsaa en fornem Mands lykkelige Brud. Det har ogsaa indtaget min Aand saa gandske, at jeg næsten ikke er kapabel til, at føre og fortfætte en ordentlig Conversation. Men — der kommer jo vor Theophilus med sin gamle Oppasser. Den unge Mand er en Tidlang bleven meget mishandlet i en anden Familie. Man maa ikke bringe ham paa denne Gjenstand, thi han vorder stundom ret indarrig, naar han mindes om hine Dage."

Lægen saae til sin Forundring en lang, ikke mere ung Mand, som gik noget kroget, og af hvis regelmæssige Physiognomie den høieste Dumhed og Eenfoldighed fremlyste, men tillige en saa munter Jovialitet, at han ikke vidste, hvad han skulde tænke om Justitsraadens Skildring. Den Eenfoldige gav Præsten Haanden, skelede til den Fremmede, gik derpaa hen imod ham, og spurgte hastigt: „Er De en Adelsmand?"

„Om Forladelse, afbrød Præsten ham: jeg har endnu ikke havt Leilighed til, at erkyndige mig om Deres ærede Navn." — „Doctor Anselm!" sagde Lægen. — „Jeg tænkte, De var min Fætter, raabte

den Eenfoldige: efterfom De har saadan superfiin æsthetisk Næse." — Idet han sagde dette, sprang han iveiret, og slog bagud med Benene som det kaadeste Fol. — Lægen, som havde forberedt sig paa en gandske anden Stemning, maatte lee høit, men Præsten rystede paa Hovedet, og trak sit Ansigt i dybe Folder.

„See blot, sagde Theophil, idet han trak Lægen lidt tilside: see blot, hvilket Perlemorsansigt min gamle Præst sætter op. Saaledes debatterer han altid med sig selv, som om han arbeidede paa en Obskurant-Almanak." — „De udtrykker Dem sælsomt, sagde Lægen: men fornøieligt." — „Han veed aldrig, hvad han siger, vor unge Ven, raabte Præsten: hverken kjender han Betydningen af de Ord, han bruger, ikke heller vil han udtrykke Noget dermed. Det er som et Eccho fra en Klippe. Min ærværdige Alder er nu engang for alle et Maal for hans gale Vittighedsjagt." — „Hans Velærværdighed, sagde den Dumme: har ret en Hosiannastemme, og sidder der saa mægtigt paa sin Bænk, som om han til næstkommende Paaske vilde confirmere Habakuk og alle tolv smaae Profheter. — Pankrats! tilraabte han den gamle Tjener: Du maa atter give mig Lommepenge!" — „Har De da allerede udgivet dem, De havde?" spurgte Denne. — „Dumme Djævel! raabte Theophilus: vist har jeg! Tænk blot selv, min fremmede Hr. Fætter, hisstudenfor Landsbyen møde mig Pigerne, som paa Markedet henne i Kjøbstæden havde indkjøbt alskens Ting, Tørklæder, Forklæde-

tøi, Huer, Baand, Legetøi til de smaae Søskende hjemme. De havde endnu en stiv halv Miil at gaae, og lode mig nu bære Sagerne hjem for dem. Da jeg nu leverede dem samme igjen, maatte jeg dog vel give dem en Drikkeskilling, fordi de havde været saa honette, at betroe mig Alt? Men Pankrats er doven; han bar Intet, og derfor har han ogsaa beholdt sine Penge i Lommen." — „Det er et skjønt Træk af Dem, sagde Lægen: men er De altid saa fornøiet?"

„Som det kan falde, svarte han leende: kun naar Folk ere dumme, og ikke kunne fatte en Ting, kan jeg ret ærgre mig. Seer De, det er meget tungt og bedrøveligt, naar man allene skal være klog. I Selskab er min Forstand mig tigange saameget værd som ellers." — „De tænker fortræffeligt!" sagde Anselm. — „Men hvad mener De, snakkede han videre: naar jeg engang imellem er ret superklog, ville Folk ordentligen holde for, jeg er tosset! Ikke sandt, Verden ligger i det Onde, som vor Hr. Pastor, velærværdige Hr. Kilian forleden sagde i Kirken." — „Jeg skal nok sørge for, at De aldrig tiere vorder indladt!" raabte den gamle Mand. — „Men jeg er jo dog en døbt Christen!" sagde Theophil med den største Alvorlighed, og gik sørgmodig hen til Præsten.

„Forlad mig, Hr. Doctor, vedblev den Gamle: det gaaer paa ingen Maade an, fordi han skjændes med sin Domestik under Gudstjenesten. Men hvad gjorde han nylig? Som jeg er midt i Prædiken, og tilfældigviis slaaer Øinene op, har han

bragt vor Hund ind i min Stol, lader Pudelen staae opret, kige over Choret, og holde en Psalmebog mellem Forpoterne. Er det ikke at forstyrre Menigheden, maa jeg spørge?" — „Men jeg er jo dog en døbt Christen!" sagde den Anklagede med grædefærdig Stemme. Lægen, som frygtede, at Samtalen skulde tage en alvorlig Vending, spurgte den Klagende, ved hvad Leilighed han sidst havde været klog, og de Andre dumme. — „Ja saa! sagde Theophil, og brast pludseligen i en Skogger-latter: Det var en lystig Historie! Jomfru Kilian havde kjøbt mig nogle nye Lommetørklæder. Nu skulde jeg Dagen efter ud med Junkeren paa Fiskefangst; da satte jeg mig fore, at minde Pankrats om, at minde mig derom, thi jeg var bange, jeg skulde glemme det. Men for at jeg kunde være ret sikker paa, at jeg ikke skulde glemme, at minde ham om at minde mig, slog jeg en Knude paa mit Lommetørklæde. De veed, det pleier man at gjøre, naar man ikke vil glemme noget. Nu, godt og vel! Om Morgenen vaagner jeg, og finder Knuden. Strax husker jeg, at jeg skal minde Pankrats. Jeg løber til ham og siger: Pankrats, Du skal minde mig om Noget! Gandske rigtigt, naadige Herre, svarer han: De skal ud at fiske med Junkeren. Jeg gaaer paa Fiskefangst, og tænker i min Uskyldighed ikke paa noget Ondt. Men Dagen efter er Knuden atter i Tørklædet. Det ængstede mig, thi nu vidste jeg ikke noget, at minde Nogen om, og hvergang jeg tog paa Knuden, vilde jeg dog befinde mig paa Noget. Men Knuden

havde jeg trukket saa fast, at jeg paa ingen Maade kunde faae den op igjen. I min Fortrædelighed griber jeg til en Sax, og klipper Knuden af, forstaaer De, blot Knuden, og kaster den udaf Vinduet. Da nu Torklædet skulde vaskes, siger Jomfruen og alle Mennesker i Huset, at jeg har skaaret det i Stykker; der var virkeligen ogsaa et stort Stykke borte. Siig nu selv, om jeg har forseet mig i noget, og hvem der har Ret her!"

„Men, sagde Lægen: Knuden var dog naturligviis et Stykke af Torklædet, altsaa maatte dette Stykke siden fattes," — „Men saa forstaae mig dog ret! raabte Theophil i bister Vrede, og greb Lægens Haand: jeg skjar jo ikke Torklædet af, men blot Knuden, som jeg havde gjort deri, Knuden, som tilforn slet ikke var der!" — „Vi ville ikke strides! sagde Anselm: De kan vel have Ret. Jeg har endnu ikke gjort dette Experiment, og Meget begriber man først ved Erfaringen."

„Har man nogentid giort Dem Selskab?" spurgte den unge Mand med listig Mine. — „O ja, sagde Lægen: mange Gange, og nu gjør De mig jo ogsaa Selskab." — „De vilde betakke Dem derfor, vedblev han: hvis jeg vilde gjøre det paa samme Maneer, som min Selskabsbroder Walds histovre i den lille Stad betjente sig af, for at fordrive mig Tiden. Man sagde, jeg skulde have Selskab. Saa kom Hr. Walds, som man havde forskrevet dertil. Og han gjorde mig Selskab, saa det knagede og bragede i mine Sidebeen." — „Hvorledes det?" — „Han slog immer om sig,

og vi kunde aldrig forliges. Men jeg maatte aldrig prygle ham igjen. O, hvor hjertensgjerne havde jeg ikke gjort ham Selskab en Gang eller flere! Han skulde bibringe mig Botaniken. Men det var egentligen Batoniken, thi han brugte altid den kjære Baton (Stok) dertil." — „De har altsaa, paa denne Maade, ikke kunnet profitere Stort af Naturvidenskaben?" — „Jeg kan dog ikke klage, nota bene, Alt med Ryggen. Thi denne fik, ved den idelige Repetition, en saa fast Memorie, at jeg endnu, saasnart jeg føler en Stok derpaa, vil kunne skjelne, hvad Træ den er voxet paa. De kan ikke forestille Dem, hvor tiltrækkende de friske Hasselqviste ere! Pileqviste falde nok saa godt efter Kroppen, men ere mindre penetrante. Egen klinger mægtigt, men der lader sig ikke Stort udrette dermed; Hr. Walds kunde ikke heller afbryde andre, end tørre Grene, og de have næsten slet intet at sige. Med Granen og Fyrren er det heller ikke stort bevendt. Bøgen er her i Egnen noget knastrig; Birken er ret følelig, især om Foraaret, tilmed voxer den overalt, og er altsaa ved Haanden allevegne. Af alle disse Træer brød han sine Ønskeqviste, og Alle sloge de an paa min Ryg, saa der maa ligge store Skatte forvarede i mit Indre. Han skaanede ei engang den medlidende Taarepiil. Da jeg nu nokfom havde studeret mig igjennem Naturen paa denne svære Maade, blev jeg hidsendt til den fredsommelige Hr. Kilian, og her udhviler jeg paa mine Laurbær."

„Det glæder mig, at De er saa munter; har De Appetit, sover De godt?" — „Jeg takker, snart saa, snart saa. Men jeg har tidt noglt hæslige Drømme. Jnat for Exempel." — „Hvad drømte De da?" — „Pankrats! hvad drømte jeg inat?" — Den Gamle traadte nærmere, og sagde fortrøden: „Det kan jeg ikke vide." — „See til det egensindige Menneske, raabte Theophil: jeg lader ham ligge i mit Kammer, blot for at han skal vide Alt, hvad jeg tænker og drømmer, men han er saa doven, at han næsten aldrig bekymrer sig derom. Naar Du ikke veed det, hvem skal da vide det? Derfor har Du jo Opsigten over mig!" — „Men det er plat umuligt! ivrede Pankrats: Saaledes vil De ogsaa altid vide af mig, hvad De tænker, eller har tænkt — hvorledes skal jeg kunne sige Dem det?" — „Du skal elske mig, eenfoldige Menneske! udraabte Hiin: Du skal blive Eet med mig, saa vore Sjele flyde sammen i hinanden. Saa vil det ikke være mig saa suurt, at gruble paa Allehaande, thi saa tænker jeg i Dig, og Du har den hele Uleilighed." — „Men saa maatte jeg ogsaa spise for os Begge!" sagde Pankrats smilende. — „Nei, svarte Theophil: Det vil jeg nok være over selv, jeg paatager mig det endogsaa gjerne paa Dine Vegne med. Jeg er Roden og Stammen, Du Blomsten og Frugten."

Lægen anfaae det nu for gjorligt, at udspørge den Syge om den Gjenstand, han aldeles ikke vilde have berørt, hvis han havde truffet den unge Mand i modsat Stemning. Han troen altsaa

nærmere hen til ham, og spurgte ham sagte: „Er det længesiden, De hørte noget fra Blanka?" — „Blanka? raabte Theophil: Den hvide Vindspiller, mener De, jeg havde for lang Tid siden?" — „Blanka? tog den gamle Tjener Ordet, idet han saae forskende paa Lægen: Veed De noget om hende?" — Anselm mødte dristigt den Gamles stikkende Blik og sagde: Jeg ønsker blot at erfare noget nærmere om Blanka og Raimund, hvis sørgelige Skjebne har interesseret mig meget."

Pankrats slog Øinene ned, og sagde: „Jeg veed Intet om dem." Men Theophil kom pludseligen i det galeste Lune, hoppede omkring paa eet Been, svingede Hatten, og skreg halvt syngende: „Der er den deiligste Vænge bag Præstens Havehæk; der staae baade Pile og Birke, desligest der rinder en Bæk. Der skriger Gjøgen og Stæren, der Hjorten af Busken seer frem, og kunde man tælle de Blomster, man fandt over hundred og fem. Der kommer nu Froken Blanka med Raimund sammen i Øvæl, naar Løvet fra Træernes Kroner nedstyrter i rindende Væld. Han seer paa hende og atter med Taarer hun seer paa sin Ven, og udi hinandens Arme de finde Forstanden igjen!"

Han skreg og sang immer høiere, saa at den gamle Præst foer op og raabte: „For Himlens Skyld, unge Herre, i hvilken Spindestue har De hørt den gamle, gale Ballade?" — „Den har jeg selv digtet, i dette Øieblik! skreg Theophil sjeleglad: Pankrats, lad mig see, Du husker den, siden ville vi synge den for Junkeren." — „Jeg kan

ikke huske et Ord deraf! sagde Pankrats: Men der kommer Junkeren!"

Uden at søge Indgangen, sprang i dette Øieblik et ungt Menneske over Gjerdet, med rødt Ansigt, uden Hat, og Papirskroller i Haaret. „Der er vi igjen! skreg han: ak, Hr. Pastor, havde De dog været med os! Der havde De kunnet disputere!" — „Hvor vare I, kjære Jørgen?" spurgte Theophil. — „Ak, kjæreste Ven, blev Denne jublende ved: hvilke fortræffelige Narre vare ikke det!" — „Min kjære Junker, sagde Præsten saare ærbart: med Narre vilde jeg aldrig have disputeret, thi de have ingen Logik." — „Det var vemteligen heller ingen Narre, sagde Jørgen: men et Slags Konstnere. Jeg siger Dem, Papa var gandske indtagen i dem, og deroppe havde de en Mand, som kunde lære Folk at snakke." — „Heisa, heisa! Hist kommer først den rette Vindbeutel! raabte Theophil høitjublende: Han og jeg, vi To ere de største Narre i hele det romerske Rige." — „Tal dog med Forstand, sagde Præsten: og respecteer Greven som min Datters Brudgom.

Paa en lille Skimmel galopperede et ungt Menneske hid, sprang af Sadlen, og ilte i Præstens Favn, medens en rødhaaret Pige styrtede ud af Præstegaarden, og paa engang omfavnede Fader og Kjæreste. Gruppen foer fra hinanden, da Lægen, saa hastigt hans smme Fod vilde tillade, nærmede sig den. „Er det muligt, Grev Birken, at vi skulle træffes her igjen? Paa Dem havde jeg ikke gjort Regning idag." Det unge Menneske saae sig ha-

stigt om, stødte sin Svigerfader saa haardt for Maven, at han tumlede tilbage i Lysthuset, rev sig ud af den lille, tykke Bruds Favn, ilte til sin Skimmel, og inden de Omstaaende ret kunde besinde sig, var han allerede ude af Landsbyen i fuld Galoppade.

„En Hest! raabte Lægen: Sætter efter ham!" — „Hvad Fordring har De paa min Svigerson?" spurgte Præsten, der igjen havde fattet sig. — „For Himlens Skyld, en Hest! vedblev Hiin: Slipper han os af Sigte, saa er han forloren for os Alle for evigt." — „Forloren!" skreg Bruden, og vred Hænderne.

„Vær stille, mit Barn! raabte Præsten: imorgen staaer Vielsen, og intet fremmed Menneske, han kalde sig nu Doctor eller hvad han vil, har Ret til, at fraribe Dig Din Brudgom." — „Det Menneske er en Nar! udraabte Lægen heftigt: og nu, han har seet mig her, kommer han sikkert ikke igjen." — „Gjør De blot ikke Nar af vor Familie! raabte Præsten endnu heftigere: Hvem veed, hvad De er for En, men det veed jeg, at hvis min Svigerson bliver borte for Deres Skyld, saa giver jeg Dem min Forbandelse!"

Theophil og Jørgen opbyggedes høiligen ved denne Trætte, thi de kjendte ingen større Rydelse, end at see den gamle Pastor ret vred. Datteren havde forladt Haven i Fortvivlelse. En Vogn kjørte ind i Gaarden, og Justitsraad Walther kom løbende hid, allerede langtfra tilraabende Lægen:

„Hvor er han?" — „Atter en ny Vindbentel! Idag har vi fuldtop!" jublede Theophil.

Lægen gik ham imøde, idet han sagde: „Der staaer jo Deres Yndling." — „Denne der? spurgte Walther, idet han flygtigt betragtede den Eenfoldige: Ah, Pankrats! raabte han derpaa, høiligen overrasket: Du her? Siig mig, hvor er Raimund?" — Tjeneren var forvirret og forskrækket, og kunde længe intet Svar finde. Langt om længe stammede han: „De veed jo vel, Hr. Justitsraad, at jeg, dengang jeg pludseligen kom ud af Hr. Raimunds Tjeneste — „Ret saa, sagde Lægen, Baron Eberhard gav Dig Din Afsked, fordi Du havde det ulykkelige Indfald, at bringe den syge Yngling det falske Budskab om hans Elskedes Død." — „Ja, sagde Pankrats: siden har jeg hverken hørt eller seet den unge Herre. Det er gaaet mig slemt nok efter den Tid." — „Men hvorledes kommer Du her?" — „Det er min Pankrats! raabte Theophil: min Selskabsbroder, men ikke i Walds-Maneeren." — „Hvad hedder De?" spurgte Walther. — „Du Pankrats, raabte Theophil: hvad hedder jeg? Jeg faaer et nyt Navn hvert Øieblik." — „De er, sagde Tjeneren: Hr. Theophilus von Leitmark." — „Saa? sagde den Gale: Jeg tænkte Ebermann, Hardeber, eller noget Lignende. Nu, mig kan det være ligemeget."

Lægen havde fattet sig igjen, tog Afsked fra Præsten, og trak, halvt med Magt, Justitsraaden hen til Vognen. „Lad mig blot tale et Ord med Pankrats endnu!" sagde den Sidste. Men

baade Theophil og hans Tjener vare forsvundne, og Præsten fortalte, at Begge ofte flakkede hele Uger om i Egnen, fjern og nær, paa deres Heste. Lægen sagde til sin Ven: „Lader os nu forfølge vort Maal, søge Grev Birken, forske efter Raimund; Theophil og hans Pankrats ville vi befale Gud i Vold, og sige vor kjære Hr. Pastor Kilian Farvel for evigt, thi hid komme vi aldrig mere! Aldrig, thi vi have nu en lang Reise for os." — Walther saae forundret paa ham, og vilde spørge, men Vognen rullede afsted med Begge, og snart havde de forladt Landsbyen og Egnen.

Baron Wolfsberg havde imidlertid maattet arbeide flittigt. For ikke at røbe sig, maatte han om Dagen sove mindre, end han vel kunde have behøvet. Den lille Frederik førte en streng Opsigt over ham, og opmuntrede ham kraftigt, naar han vilde tabe Modet. Da man allerede var kommen temmelig vidt med Gravningen, viste sig den største Vanskelighed deri, at bortskaffe den opdyngede Jord, som laae i Veien for det siedse tiltagende Arbeid. Men Frederik vidste Raad. Det lykkedes ham, ubemærkt at bringe en Trillebør fra Haven ned i Kjelderen. Men da han selv intet mægtede, maatte Baronen ogsaa paatage sig denne Forretning, og fordele den opkastede Jord rundt omkring i Kjelderen. Almindeligviis hentede Fre-

derik ham inden Klokken elleve, og lod ham først vende tilbage Klokken fire om Morgenen, saa at Wolfsberg, som kun fik liden Søvn og heller ikke den kraftigste Kost, omsider følte sig temmelig udmattet. Han blev mager, stille og melankolsk, og det var umuligt, i ham at gjenkjende den unge friske Mand og overmodige Qvindefavorit, som for kort siden havde frydet sig saa hjerteligt ved Livet. Directeuren saae ofte paa ham med prøvende Blik, undersøgte hans Puls, og spurgte deeltagende, om der ikke var nogen lønlig Kummer, som nagede ham. Men Wolfsberg, som smigrede sig med, nu snart at være ved Maalet for sin Anstrengelse, undveeg omhyggeligen alle Spørgsmaal.

En Middag overraskedes den unge Mand derved, at hans tro Frederik indbød ham til at spise ved Directeurens Bord. Han fandt her kun et lidet Selskab, foruden Verten kun en gammel Præst fra Naboläget, som undertiden prædikede for de Gale, og søgte at omvende dem, men som oftest blev afbrudt paa den pudseerligste Maade. Foruden Wolfsberg var kun Hr. Trane bleven værdiget at tage Plads ved dette lille fortrolige Bord; Frederik vartede op. „De seer, mine Herrer, begyndte Directeuren med munter Mine: jeg behandler Dem idag som Mænd, der have sig selv i deres Magt. Hr. Pastoren og jeg haabe Fornøielse og Opmuntring af Deres Underholdning, thi det er isandhed ikke frydeligt, at føle sig saa ene i dette store Huus." — „Vistnok ikke, sagde Præsten smaaleende: dog forekommer det mig tidt, som om vore Venner kun behøvede en noget kraftigere Villie, for at være som vi Andre. Men jeg forsikkrer Dem, Hr. Directeur, og Deres

egen Jagttagelse vil have sagt Dem det, at Stolthed og Forfængelighed gjør det Allermeste hos mange af vore Patienter."

Frederik maatte skjenke Viin for Baronen saavelsom for Hr. Trane, for at Begge, fornemmeligen den unge Greve, som Directeuren kaldte ham, kunde styrke sig lidet. „Vistnok har De Ret, Hr. Pastor, fortsatte Denne Samtalen: thi hvo af os føler vel ikke, at han kun behøvede, at smigre og forkjæle sig selv, for paa den underligste Maade at uddanne denne eller hiin Sær-hed, og derved forarge stærkere Sjele." — „Min Hr. Directeur, svarte Præsten: Daarskaben har desuden noget saa Tillokkende, at man undertiden føler sig næ-sten uimodstaaeligen fristet til, at springe frisk og vel-tilmode ind i dens Gebeet med begge Been. Skal jeg eller skal jeg ikke? saaledes spørger man sig selv. Hvor-for ikke? spørger en kurios Stemme fra den fjerneste Vraa af vor Aand: hille den ... hvad kan Du ikke der erfare! Hvor kan Du ikke nyde Dig selv, naar Du slaaer Kneps for Klogskabens Næse! Men til Lykke kommer saa igjen en ærbar, afkegraa Moral, som siger med alvorlig Mine: Modstaae Forføreren og hans Til-lokkelse, lad Dig ikke føre ned i Vanviddets Kjælder-hvælving, thi der ligger, trods alle Løfter, ingen Skat!"

„Kjælderhvælving? spurgte Wolfsberg, og blev rød: Hvor kommer De paa denne Lignelse, som slet ikke synes mig passende her?" — Directeuren stirrede atter paa ham med prøvende Blik, og ligeoverfor ham gjorde Frederik en saa sælsomt bedende Mine, begge hans Kin-

der rystede som i Krampetræk, Læberne dreiede og krummede sig som en Orm, og Øinene blinkede saa betydningsfuldt, at Wolfsberg maatte briste i Skoggerlatter.

„Give Himlen, sagde Directeuren: at vort Maaltid maa slutte med samme Munterhed, som det synes at begynde." — „Sikkert, faldt ham Præsten i Ordet: sikkert var det at ønske, at vi maatte forblive saa muntre; men for at fare fort i Diskursen, saa kommer det mig endnu ikke saa gandske afgjort fore, hvad enten Afsindigheden ligger i os Alle, eller om den kun er en skjæv Retning, enkelte Sjele tage."

„Begge Dele, meente Directeuren: og derfor er ogsaa Kuren let og vanskelig paa eengang: let, fordi man kun behøver, at lempe sig efter de Forvildede, agte dem, straffe og skaane, naar Tid er; vanskelig derimod, fordi man ofte forvexler Sygdommens Symptomer med dens Grund, og derved forstyrrer og forværrer den lidende Sjel — men for et svagt Gemyt, som mig, er Kuren vanskeligst derved, at man, for at forstaae disse Mennesker, gaaer for dybt ind i dem, let kommer paa Afveie, og, naar man da pludseligen prøver sig, finder sig selv at være saa temmelig paa Glid til, at vorde ligesaa fjantet, som De, man vil kurere."

„O, det var som talt mig ud af Sjelen! smaaloe Præsten: ak, Hr. Medicinalraad, hvad De dog er for en Menneskekjender! Det er just Knuden, at man, idet man tænker sig ind i Konfusionen, selv vorder konfus. Jeg har allerede undertiden været paa Veie at troe, at man, for som Sjelesørger at virke paa de Stakler, maatte være, vel ikke gandske fra Sands og Samling, men dog saaledes conditioneret, at en eller

flere Skruer vaklede en Smule i Hovedet, hvorhos man dog maatte have beholdt saamegen kraftig Religion, at man kunne bevæge Sjelene. Thi det er Ulykken, bedste Hr. Directeur, at man, naar man ikke selv er indviet i Ordenen, næsten aldrig træffer det rette Perspectiv. De veed, hvorlunde jeg i mine Prædikener har bestræbt mig for, i Tone og Gebærdespil at nærme mig de stakkels Klokkefaar, men stundom har gjort forlidet, stundom meget formeget. De selv har nogle gange gjort den Bemærkning, at jeg talede som en sand Nar."

„De har undertiden givet et slet Exempel, sagde Directeuren: thi De loe selv paa Prædikestolen af fuld Hals."

„Den alvorligste Mand havde ikke kunnet holde sig; sagde Præsten, leende paany: tænk Dem, Herr Greve, vi havde her i Huset en ung Mand, som havde været Bygmester; men han havde faaet saa heftig en Kjærlighed til en Parykmagers Datter, at han forlod sin Konst, og greb til Svigerfaderens Haandværk. Nu blev Pigen ham utro, og derover blev han, hvis jeg i Deres Nærværelse tør tale saaledes, underlig i Hovedet. Hans Grille bestod deri, at han paa den besynderligste Maade friserede sig selv og alle Mennesker, som vilde lade sig accomodere af ham. Hver Dag havde han opfundet en ny Maneer, og jeg troer, at det ved disse Opfindelser kom ham saare vel tilpas, at han tilforn havde studeret Bygningskonsten. Nu prædiker jeg en Pindsedag, og seer den kjære Menighed under mig. Den Gale — jeg maa atter bede om Forladelse, at jeg i Deres ærede Nærværelse betjener mig af dette Udtryk, men det hører til

Sagen — den Gale, siger jeg, havde friseret sig frygteligen à la Herisson, saa Haarene strittede som Børster paa hans Hoved, saa høit iveiret! Syv til otte af hans Venner stode og sadde omkring ham med svære Papillotter i Haaret, et Syn, som allerede, i og for sig selv betragtet, var sælsomt nok. Men nu tog han En af dem efter en Anden mellem Knærne, og friserede ham, medens jeg prædikede fortvæk, ligesaa phantastisk, som han havde accommoderet sig selv, saa at endeel af mine Andægtige, mod Prædikens Ende, saae ud som ligesaamange vilde Djævle, og jeg, formedelst den Latter, som paakom mig, maatte slutte noget før, end jeg havde foresat mig."

Frederik kunde ikke lee sig mæt, og Directeuren svarte: „Ligesom Menneskets Forstand ingen Grændser har, saaledes er ogsaa dets Taabelighed ubegrændset. Nu er en Mand hos os, som immer gaaer og spanker med en Tommestok i Haanden, og maaler og regner. Denne Mand er temmelig velhavende, og eier histovre i Staden et middelmaadigt Huus. Men det ærgrede ham, naar han betragtede de store Huse i Byen, at hans Bopæl ikke var ligesaa stor. Med denne Ærgrelse havde han Nok at gjøre Dag og Nat, og vidste dog intet Middel til at raade Bod paa sin formeentlige Elendighed. Da han omsider hverken kunde spise eller sove for lutter Hovmod, fattede han en Beslutning, som var hans Daarskab fuldkommen værdig. En smuk Sommerdag gaaer han ud, accorderer paa Torvet med fire af de stærkeste Dagleiere, og tager dem hjem med sig. Her fører han dem ind i sin største Stue; Enhver af dem maa stille sig op mod en Væg, og trykke mod

den af al Magt, indtil han siger stop. Herpaa faae de deres Løn, uden at vide, hvad de have udrettet. Næste Dag gjentages samme Forsøg; de maae trykke og skyde, saa Sveden triller ned ad dem, agte nøie paa hans Kommandoord, begynde og ophøre alle i eet Nu. Saaledes bliver han ved den hele Sommer; han udvider, lidt efter lidt, alle Værelserne i Huset, Gangene, Trapperne, Gaarden, og efterat han paa denne Maade har udgivet en ikke ubetydelig Sum Penge, er han fast overbeviist om, at hans Huus er det største i hele Byen. Hele Timer spadserer han med dyb Ærefrygt op og ned udenfor; han viser Alle, som komme til ham, sine umaalelige Sale; han begynder at antage Titel af Greve, hænger et malet Vaaben over sin Gadedør, og er paa nogen Tid vorden vor Gjest, for at lære at besinde sig paa Sagens rette Sammenhæng. Seer De, kjære Herr Greve, saa stor kan Aandsforvirringen vorde, at denne Mand ei engang længere har kunnet bemærke sit Huus's synlige Rum."

„De viser mig idag saadan huldsalig Fortrolighed, svarte Wolfsberg: at jeg vel tør vove, endnu engang at gjentage det Ord, hvormed jeg førstegang betraadte Deres Huus, at jeg nemlig aldeles ikke er Den, De tager mig for, og at De, hvis De blot ville værdige mig en rolig Prøvelse, ligesaalidet ville finde mig Forstanden berøvet, som Hr. Pastoren eller De selv er det."

Directeuren vinkede med et saare mørkt Blik, og Frederik, som forstod hver hans Mine, tog hurtigt Vinen bort fra Wolfsberg, og satte et Glas Vand hen for ham. „Det lader sig ikke gjøre, raabte Directeuren: at leve med Dem, som jeg gjerne ønskede. Da

De nu seer saa afpillet og miserabel ud, da Deres Blik derhos er saa ydmygt: saa troede jeg virkeligen, at De var gaaet i Dem selv, og at jeg nu borde vederqvæge Dem med noget bedre Spise og Drikke. Men paa Dem er Alting spildt. Hvorledes? De nægter, at De er Grev Birken, En af de konfuseste unge Mænd, som tænkes kunne? At De allerede har yppet tusinde Klammerier, og derfor faaet tre til fire anseelige Dragter Prygl? At De tilsidst har vovet, at indsnige Dem i Baron von Haldens Huus, og forgået hans sindssvage Datters Elendighed ved Kjærlighedsbreve og mundtlige Forsikkringer, ja, endeligen overtalt hende til, at lade sig bortføre af Dem? Her er Baronens Klage, her ere Deres Elskovsbreve, som det ret er en Jammer at læse, her er Ministerens Ordre, at sætte Dem fast. Men vil De ikke være denne Grev Birken, saa viis de Passe eller Dokumenter, hvorved De kan legitimere Dem som en Anden, eller stil Caution for Dem! Dog, man har kjendt Dem altfor vel i Baronens Huus, seet Dem gaae ind og ud mere end een Gang, og tilsidst endogsaa grebet Dem i Datterens Værelse. Og nu ikke et Ord mere om den taabelige Grille, hvis De ikke vil indspærres i Deres Kammer paa Vand og Brød."

Med Opmærksomhed læste Wolfsberg Papirerne igjennem, og vovede ikke, at gjenmæle eet eneste Ord til sin Retfærdiggjørelse. Frederik kastede et trøstende Blik til ham, men et spodsk til Directeuren; den opmærksomme Herr Trane derimod var ihast ved Haanden med sin lille Pidsk, for at bortjage de onde Aander af Wolfsbergs Skuldre. Directeuren blev endnu vredere, og raabte: „Saa stik dog den forbandede Svøbe i Lom-

men! Jeg troede, De vilde dog agte min Tillid og mit Værelse saa meget, at De lod Symbolet paa Deres Tosfevurnhed blive i Deres Aflukke."

Rødkjortlen stak rigtignok Pidsken i Lommen, men satte et vredt Ansigt op, saae med store Øine paa Directeuren, og sagde derpaa høit: „Tosfevurnhed, min Herre? Ved dette Ord skulde De skamme Dem nu og evindelig! Jeg kom til Deres Bord i den faste Tillid, De vilde dog idetmindste have saamegen Fornuft, ikke at sætte mig i Klasse med de mangehaande Gjække, hvorom Talen har været over Bordet, ikke heller at sammenligne mig med de gale Karle deroppe i Salen. Jeg behøver, Himlen skee Tak, ikke at kureres, ei heller vil jeg kureres nogensinde, thi min Fornuft, Herre, er probat og solid, og jeg har endnu aldrig, som De nys tilstod om Dem selv, løbet Fare at vorde fjantet i fjantet Selskab." — Ærgerlig forlod Directeuren Værelset. De Øvrige fulgte.

„Men hvad har De da ifinde? spurgte Walther Lægen, da den sandige Vei igjen gjorde en Samtale mulig: Vi skulde hellere blevet, hvor vi vare, især for Deres Skyld, da De dog nu har fundet Deres kjære Grev Birken. Og De trækker mig selv med Magt til Vognen, og erklærer, De vil aldrig komme hid mere!"

„O min bedste Justitsraad, sagde Lægen halvtleende: af en Retslærd at være, er De mig dog noget for trohjertig. Grev Birken er undløben, Fader og Datter ere mig imod. Formode Disse, at jeg kommer

igjen, saa finder jeg aldrig min Desertør; kan jeg derimod gjøre dem sikkre, saa overraasker jeg vel om føie Tid den hele Familiekreds. Med Deres kjære Pankrats forholder det sig ligesaa; han har gjort sig usynlig, og viser sig først, naar han troer os langt borte."

„Hvad har det ærlige gamle Menneske med denne Sag at skaffe? svarte Walther: Han har lidt Nok, dengang hans Uforsigtighed kom den arme Raimund saa dyrt at staae. Han maatte strax ud af Tjenesten, for at undslye den gamle Barons Vrede."

Lægen opslog en høi Latter. „Hvis ikke min Menneskekundskab gandske slaaer mig feil, saa er denne gode gamle Pankrats en udlært Skurk, og hiin bruun- og blaasiede Baron er det ikke mindre." — „De sværmer, kjære Ven!" — „Har De da ikke bemærket, hvor forlegen den Gamle blev, da han saae Dem? Strax, da jeg spurgte ham om Blanka, blev han gandske bleg. Han kan sikkert sige os, hvor Raimund er. Kan De, for at skrække ham, i Hovedstaden skaffe Dem en Fuldmagt til at sætte ham fast, saasnart De seer ham igjen, saa erfare vi sikkert Alt, og Hensigten med Deres Reise er opfyldt." — „O, at De havde Ret!" sagde Walther, og befalede Kudsken at kjøre til Staden.

Ved Selskabet i Salen vare nogle Forandringer foregangne. Begge Talerne havde endnu ikke forsonet sig; Skakspillerne kunde ikke heller forliges som før, og Manden med Tommestokken løb urolig hid og did. Wolfsberg gik til ham, og spurgte, hvad ham fattedes.

„Ak, min Herre, svarte han i heftig Bevægelse: De har sikkert ogsaa hørt tale om mit store Huus, som jeg ved min Dulighed havde gjort saa anseeligt. Det kunde Misundelsen aldrig tilgive mig, at jeg ved min Videnskab skulde være Eier af et af de største Palladser i Byen. Snart heed det, at Bygningen, ved den stærke Udvidelse, havde faaet en saa skrøbelig Constitution, at den, ved første Anledning, f. Ex. naar Vagtparaden trak forbi og Trommerne rørtes, maatte styrte sammen som i en Nervefeber. Andre meente endogsaa, jeg havde taget Pladsen fra de øvrige Huse i Byen; jeg tilbød mig, at udvide hele Staden, og, naar man gav mig Penge og Tid dertil, at gjøre den større, end London eller Nanking. Men Ondskaben vilde ikke høre derpaa, jeg maatte derfor trække mig tilbage i Eensomheden her. Og hvad er nu i Gjære? Skulde De troe, at Menneskenes Ondskab kunde gaae saavidt! En heel Skibsladning af Gummi elasticum lader man komme, med det engelske Parlaments Tilladelse. Femhundrede Mennesker trække og række det Tøi; saaledes practiserer man det, udstrækt til alle Sider, under mit Pallads, og paa et Signal fra det nærstaaende Kirketaarn (thi ogsaa Religionen vorder misbrugt dertil) lade alle femhundrede Esler Viskelæderet fare sammen igjen i eet og samme Øieblik; det ulykkelige Tøi vorder naturligviis saameget kortere, som det var rækket, og tager Breden og Længden af mit Pallads uimodstaaeligen med sig. Ved dette djævelske Konststykke blev dette igjen sammenkrympet til et almindeligt, borgerligt Huus. Thi det giver Fornuften, at, eftersom det elastiske Uvæsen nu klemmer sig fast om Bygningens Grundvold, formaaer ingen

menneskelig Kraft, ingen Videnskab, ingen Takt, at redde det af Gummiklørne og udvide det igjen."

Wolfsberg maatte give den Klagende Ret. Dog blev nu hans Opmærksomhed henvendt paa en ung Mand, som sneg sig ind i Salen, og som han aldrig havde seet før. „Der er Methusalem igjen!" raabte Nogle, og over Ynglingens blege Kinder løb en flygtig Rødme. „Hvorledes kalder De ham?" spurgte Baronen. — „O, svarte Socrates, som just gik forbi: vi kalde ham blot saa, fordi det Spøgelse er saa overordentlig gammelt, at Methusalem vilde være et Barn imod ham."

Ynglingens Skikkelse og Væsen vare saa forskjellige fra Alt, hvad der viste sig i dette Huus, at Wolfsberg følte sig dragen hen til ham. Han var rank og mager, hans Mine rolig og ædel, hans Ansigt smukt, men blegt og indfalden. Øinene straalede saa overjordisk, at man kunde ræddes for dem, hvis ikke en sød Tungsindighed havde mildnet deres Ild. Han gik Baronen imøde, maaskee fordi ogsaa Dennes Skikkelse og Væsen udmærkede sig fremfor de Øvriges. Wolfsberg var forlegen for Ord at begynde Samtalen med, men den Syge forekom ham, tog ham ved Haanden og sagde: „Hvad fattes Dem?" — „Min Brøde har bragt mig hid. Men hvoraf lider De?" — „Ak, klagede Ynglingen: det er min Jammer, at jeg er saa overmaade gammel; den store Mængde af Aar trykker mig til Jorden. Hvor gammel mener De vel, jeg er?" — „I det høieste 23 Aar."

Ynglingens Aasyn blev endnu veemodigere, og to store Taarer nedtrillede fra hans Øine. „De seer,

sagde han med sin søde Stemme: hvor jeg maa lee. Nu er jeg netop 6,394 Aar gammel. Igaareftermiddags talte jeg kun 6,094, og tænk Dem, i den korte Tid er jeg igjen bleven 300 Aar ældre!" — „De sætter mig i Forundring!" sagde Wolfsberg. — „Veed De da, hvad Tiden er? klagede Hiin videre: O Kjære, mangen 80-aarig gaaer i Graven, og har maaskee ikke levet 20 Aar, ikke 10 engang. Maaskee gives der Mennesker, som sove fra deres Fødsel til deres Død, og ikke vide, hvad Tid er. I Ligegyldigheden er ingen Strøm, hverken Fortid, Fremtid eller Nutid. Glæde, Jubel og Lykke ere rasende Børn, som larmende springe om, og knuse det skjøre Timeglas; bag dem staaer Døden — Himlen gav os ingen Sandser derfor. Men i Smerten, i Smerten! Ja, min unge Ven, jeg har oplevet Dage, hvori Aarhundreder vare indviklede; de løste sig af deres Slør, og lagde sig om min Sjel. Saa kom en Time, egentligen kun et Øieblik; da sprang den hele, soulmende Knop itu, hvori min Tid skulde fremblomstre i duftende Blade, og et Alt og Intet, en stor, evig Død, i hvis mørke Hjerte det sødeste Liv smiilte som et Barn, lagde sig over mig som en Torden-Nat. Da vare Aartusinderne gjennemlevede. Smerte i Hjerte: ikke sandt, i Smerten findes Alt samlet, hvad de Andre kun udtale enkelt? Lev vel, og vogt Dem for, at vorde saa gammel! Jeg gaaer atter paa mit Værelse, thi naar disse store Minuter ville besøge mig, maae de finde mig vaagen. Adieu, unge Mand! Maaskee er jeg alt 8 eller 10,000 Aar, naar vi sees igjen." — Han gik ud, og Ingen af de Tilstedeværende agtede paa ham.

De Øvrige omringede nu Wolfsberg, og Sockates, som syntes at føre Ordet for dem Alle, sagde: „Unge Herre, vi Alle ere nu gandske lede af, at see Dem spille denne triviale Rolle, hvormed De keder os Alle ubeskriveligen. Endogsaa den Ringeste her aagrer med sit Pund, og De gaaer endnu immer og driver som ørkesløs Jagttager? Fordrer Menneskeheden ikke ogsaa Deres Tjeneste og Kraft?"

„Mine Herrer, sagde Wolfsberg i en sælsom Stemning, som var sammensat af Smerte og lunefuld Overgivenhed: da de Alle bære mig med saadan venskabelig Opfordring og smigrende Tillid, og da jeg seer, at vi her leve i en lykkelig Republik, hvori hverken Tidens eller Rummets Love tyranniserer os: saa vil jeg da heller ikke staae tilbage, men aabne mig for Dem, og gaae ind i Deres herlige Bestræbelser. Vider altsaa, at jeg har det Eiendommelige ved mig, at jeg allerede har levet adskillige Gange tilforn, erfaret mangehaande Vilkaar, og at jeg for Tiden opfører mit Liv den 99de Gang i en noget forandret Modification."

„Hvorledes mener De det, Triviale?" spurgte den Læsende. — Wolfsberg svarte: „Deres Velædelheds uforlignelige Dumhed behager ikke at begribe min Tale. Med eet Ord, jeg har været ilive tilforn i de mangfoldigste Skikkelser. Jeg var Konge, Keiser, Betler, Fader, Søn, lastefuld, dydig, lykkelig og elendig."

„O, sagde den indianske Skakspiller: De begynder at vorde interessant, kjære Mand. Bliv saaledes ved, saa kan De nok præstere Noget med Tiden." — „Kan De ikke meddele os noget Bestemtere om Deres tidligere

Forhold?" spurgte Socrates. — „Gjerne, svarte Baronen snaksalig: jeg var f. Ex. tilstede, da Cæsar blev myrdet." — „Fortræffeligt! raabte Læseren: Hvo var De dengang?" — „Hvo Anden end den berømte Cassius!" svarte Wolfsberg.

„Holdt! skreg den Korpulente: Holdt! Der lyst Du! Thi naar jeg havde kunnet leve dengang, saa vilde jeg have været Cassius: altsaa er det plat umuligt, at Du kan have været Cassius!" — „Dette tomme Ønske, sagde Wolfsberg spidsfindig: udelukker dog vel ikke min virkeligen oplevede Virkelighed?" — „Tomme Ønske? skreg den opbragte Digter: i hele mit store Legeme og i min endnu større Aand er ikke eet eneste Ønske, som man tør understaae sig, at kalde tomt. Tomme Ønske? Ei, see den kloge Høne!" — Med disse Ord foer han løs paa Baronen. Socrates vilde vise ham tilrette, men da han ingen Formaning agtede, følgtedes ogsaa Hiin af sin socratiske Rolighed. Men, som det vel ogsaa stundom gaaer fornuftigere Mennesker, han glemte gandske Stridens Oprindelse, og vendte sig mod Wolfsberg. Skakspillerne, Melchior, Bygmesteren og alle de Andre toge samme Partie. Forfærdet styrtede Frederik, som saae sin flittige Arbeider og Skattegraver ligge under, med frygteligt Skrig ind til Directeuren, hvis Autoritet ogsaa virkeligen befriede den arme Baron, som, ærgerlig og mørbanket, begav sig paa sit Værelse, og kun styrkedes lidet ved den Trøst, Frederik tilhviskede ham i Øren, at den næste Nat var den sidste og afgjørende.

Da Frederik kaldte ham ned til Arbeidet, fandt han ham ildesteent. „Det falder mig for svært, sagde han fortræden: mine Kræfter tage af, og jeg maa frygte, at al den uhyre Anstrengelse har været forgjeves, thi endnu viser der sig Intet, og det er næsten umuligt for mig, at grave dybere," — „Kun dennegang endnu, hviskede Frederik: jeg giver Dem mit Ord paa, at denne Nat er den afgjørende. Vi maae blot træffe Anstalt til, at gjemme det meget Guld, uden at Nogen mærker det hos os. Og endnu Eet, bedste Ven, i den sidste Nat viser der sig sikkert noget Spøgerie eller deslige. Men lad Dem ikke overraske, og bliv ikke bange, om De skulde høre Stemmer, Bulder, Skrig; frygt ikke heller, om der komme Geister, som ville søge at fravise os Skatten."

De gik langsomt ned. Da de vare komne til Stedet, satte Wolfsberg Laternen ned hos sig, og begyndte at grave, hvor mat han end følte sig. Frederik stod ovenfor paa den løse Jord. En rædsom Stilhed omgav dem. De hørte det store Uhr slaae tolv. Wolfsberg tænkte, ikke uden Gru, at der nu, som hans Ven havde sagt, vel kunde vise sig et og andet Djævelskab, og søgte at bedøve sin Frygt ved ivrigere Arbeid. Frederik stod høit over ham, og skjalv som et Espelov. Han vovede ikke mere at see ned i Dybet; Jorden, som kastedes op, lød i hans Øre som Aandefjed. I sin forsøgede Anstrengelse kastede Wolfsberg Laternen om; Frederik udstødte et Forfærdelsesskrig, og da der nu lod sig høre en sælsom Larm, satte Wolfsberg sig ned i høieste Angest, ventende de frygteligste Syner. Haaret reiste sig paa hans Hoved, da Bulderet tiltog, og nu neddrattede pludseligen

et Væsen til ham, og slyngede sig, skjælvende og græ-dende, om hans Hals. Da Wolfsberg kom lidt til Besindelse igjen, gjenkjendte han Frederik, som i sin Skræk var rullet ned til ham. „Hvad skal der blive af os?" hulkede Denne. Nu hørte man Nogen tale. Lyden kom nærmere, kom fra Indgangen til Kjælderen, og et Lys spredte sine Straaler omkring i Hvælvingen. „Men saa skal da ogsaa Satan annamme de Kjeltring-ger!" brølede nu en Stemme. Den Lille slap Baro-nen, reiste sig op og sagde: „Gudskeelov, det er kun vor Hr. Directeur."

„For al Helvedes Ufærd! skreg Denne oventil: hvorledes seer her ud i Kjælderen! Der maae i det mindste være en Snees Karle om dette Stykke Arbeid. Sikkert er Frederik falden paa sine gamle gale Griller, og har faaet en Hob Kumpaner i Ledtog med sig. Men paa Dig skal jeg statuere et Exempel!" — „Hr. Direc-teur, Barmhjertighed!" lamenterede den Lille nede fra Dybet. — „Lyser mig her!" skreg den vrede Mand. Tjenerne traadte nærmere med Lysene, stege op paa Jorddyngerne, og man saae nu ved Skinnet de arme Syndere staae dernede, blege og opløste i Angest.

„Hvad? skreg Directeuren: den forrykte Greve er nede hos Dig? Herop, I fordømte Karle!" — Langsomt og med Møie krøbe Forbryderne op af Grøf-ten. „Vide I vel, Patroner, ivrede den rasende Medicinalraad: at Fundamentet her er sunken ved Eders djævelske Roderie i Jorden, og at Muren begynder at revne? Vide I, at jeg er beføiet til, at slutte Jer i Lænker og smede Jer til Væggen? Jeg forfærdes, idet

jeg i Eftermiddags seer Sprækken i Muren, men derom drømte jeg dog ikke, at den dumme Skattegraver, som dog ikke skulde have glemt sin forrige Straf, var falden paa sine gamle Griller igjen. Siig, hvor ere de øvrige Sammensvorne?" — „Greven, som De kalder ham, svarte den skjælvende Frederik: har gjort Alting gandske allene." — „Hvad? raabte Directeuren i dybeste Forundring: Og hvor længe?" — „I fire Uger!" klagede Frederik." — „Intet Under da, sagde Directeuren: at den Gale faldt saa ynkeligen af. Men, Greve, hvor kunde De da være saadant et Tossehoved, og lade Dem forføre af dette elendige Faar? Mærkede De da slet ikke, da De jo dog undertiden viser en Gnist af Fornuft, at han ogsaa hører til de Gale?" — „Hvorledes? Er vor Frederik ogsaa forrykt?" spurgte Wolfsberg. — „Hvad ellers? svarte Directeuren; kun fordi han er maneerligere, end de Andre, vorder han brugt til Opvarter. Nu har Tingen rigtignok forandret sig. Havde de Sataner ikke nær kastet den gamle Kasse paa Hovedet af alle os Gale!" — „Mig faldt det ofte ind, sagde Wolfsberg forknyttet: at her ingen Skatte laae, at Frederik maaskee var lidt mindre fornuftig, end tilbørligt; men da han syntes at elske mig, og at kjende mig." — „Ja, klynkede Frederik: jeg maatte strax holde af den vanvittige Stakkel, saasnart jeg saae ham her; thi betragt bare, hvor træffende han ligner den berømte Hertug Marlbrough, som for et halvt Aar siden sad hos os, og med hvem jeg dengang sluttede det in-

timeste Venskab. Men da han nu befindes at være en ret forrædersk Nar, vil jeg ogsaa sige Dem, hvo han egentligen er, thi Ingen kjender ham her i Huset." — „Nu?" sagde Directeuren. — „Han er", vedblev Frederik trodsig: han er den i hele Verden berygtede Cartouche, det kan De troe mig paa mit Ord."

„Pakker Jer paa Eders Kamre! raabte Directeuren: og tager der tiltakke med Vand og Brød i fire Uger, det er Eders mildeste Straf." — De gik Alle op, og de arme Syndere maatte sukkende tage mod deres Dom.

Udenfor Residentsen lystvandrede begge Vennerne, Walther og Anselm. „De billiger altsaa, sagde den Sidste: at jeg har tilmeldt den gamle Grev Birken Alt, hvad hans vilde Søn angaaer, og at han nu, hvis det synes ham Umagen værd, selv kan komme og søge ham op, thi jeg kan ikke længere spilde min Tid derpaa. De veed, at jeg hver Dag kan vente en saare fordeelagtig Post, som jeg ikke tør afvise." — „Jeg er i Et og Alt af Deres Mening, svarte Walther: kun ikke deri, at De ikke vil vende tilbage til Pastor Kilian, hvor vi, som jeg endnu stedse troer, vilde træffe dem Alle. Hvad nytter mig nu den Fuldmagt, jeg bærer hos mig, naar vi aldrig mere faae den gode Pankrats at see?"

Et Opløb forstyrrede Samtalen, thi en Flok Drenge kom styrtende efter en sælsom Skikkelse, som søgte at undløbe dem. En lang Person i rød galloneret Kjole, med en lille guldtresset Hat paa Hovedet, en stor Haarpung i Nakken, en Pariser-kaarde med Porcellainsgreb ved Siden, og Carduansko med røde Hæle paa Fødderne, kom hen imod dem, og bad med ynkelig Stemme om Hjelp mod den raade Ungdom. De hjalp den gamle Mand til det Gjæstgiversted, hvor de logerede, og da de vare komne til Ro derinde, saae de, til deres store Forundring, at det friserede og pudrede Hoved tilhørte — Pankrats.

Barsk sagde Lægen til ham: „Vi kjende Jer ret vel, gamle naragtige Karl; hvorledes er I kommen i denne Habit, og hvad har dette Optog at betyde?" — „Ak, min Herre, sagde Tjeneren: vi have alt i nogen Tid været borte fra vor Præst." —

„Det vide vi, afbrød Lægen ham: og det af den smukke Grund, at den gode Pankrats ikke gjerne vilde træffe os der. Men det skal Altsammen finde sig." — „Nu kan jeg, vedblev Tjeneren, idet han mistroisk skelede til Lægen: saa temmelig regjere min Herre: han følger mig altid i vigtige Sager, om han end knurrer aldrig saameget, og har mere Respect og Frygt for mig, end for Præsten selv, men een eneste Dag i Aaret er han paa ingen Maade at styre, paa hans Geburtsdag nemlig. Paa denne maa jeg lade ham gjøre, hvad der falder ham ind, ellers vorder han rasende.

Idag er denne Ulykkesdag, og allerede forrige Uge faldt han paa den Tanke, jeg skulde idag pyntes som Herre, og han vilde forestille min Tjener. Jeg bad og tiggede, men forgjeves. Jeg vilde idetmindste drive den Spas paa Landet; det hjalp ikke. Han udstafferer mig altsaa, og laaner Tøiet dertil paa mange Steder, af Jøder og Christne. Han selv gaaer bagefter mig i et snevert, lyseblaat Liberie, og da Drengene samles, er han selv den Første, som leer mig ud, peger Fingre ad mig, og skriger: Jeg er den evige Jøde. Saaledes er jeg bleven forfulgt gjennem den halve By, og haaber nu, ved Dem at vorde min Habit qvit, at jeg kan komme til vort Logis."

„Det behøves slet ikke, sagde Lægen koldblodig: Den gode Pankrats faaer nok Logis et andet Sted. See, Hr. Justitsraad Walther har, til Eders Bedste, forskaffet sig en Fuldmagt, hvorefter han kan gribe Jer, hvor han finder Jer, og overantvorde Jer i Rettens Hænder. Tugthuset er I da vis nok af, hvis I ikke kommer til at arbeide i Jern i Fæstningen." — „Min Himmel! sagde den Gamle skjælvende: Hvorved da — denne Mistanke — ak, Hr. Justitsraad — jeg veed ikke —

„Vistnok, vedblev Lægen kold og bestemt: kan I selv give Eders Skjebne en bedre Vending, naar I, i vor og nogle Vidners Nærværelse, vil være gandske oprigtig." — „Jeg veed jo ikke, klagede Pankrats: hvad jeg skal bekjende."

„Sagen er ellers allerede klar, sagde Lægen, og Eders Bekjendelse er slet ikke fornøden; kun vn

kes vi over Eders Alder, og vilde gjerne skaane Jer. Vil I altsaa lystre os, da have vi den gamle Baron Eberhard saaledes i vor Magt, at han maa sørge for Eders Fremtid, endnu bedre, end han hidtil har gjort." — „Kiære Himmel, stammede den Gamle: gid jeg dog vidste ret Meget, at jeg kunde vise Dem, hvor beredvillig jeg er til at tjene Dem!" — „At I engang tjente den unge Raimund, vedblev Lægen: at I var Spion hos ham, at I ikke meente det ærligt med ham, men var den gamle Barons Kreatur — det vide vi forlængst. Det er os ogsaa bekjendt, at Baronen frydede sig ved Ynglingens stette Helbred, fordi han haabede at arve ham; at han desaarsag modsatte sig Forbindelsen med Frøken Blanka; at han derhos glædede sig ved hendes dødelige Sygdom, og sendte Jer gamle Lurendreier til den forstyrrede unge Mand med Budskabet om hendes Død. Da dette Slag forvirrede den Ulykkeliges Sandser, jog det gamle Menneske Jer af Tjenesten for et Syns Skyld, efter den Aftale, han forud havde gjort med Jer, og har siden forsørget Jer. Ikke sandt, saaledes har Alt tildraget sig? Siig mig nu blot: hvor har I gjort af det stakkels unge Menneske? Tilstaae det hellere her, end for Retten, thi kommer I først der, er I forloren."

„Ak, mine Herrer! hylede Pankrats: mene De det da ogsaa ærligt med mig? Og ville De mage det saa, at jeg vorder min nuværende gale Herre qvit, saa jeg i uforstyrret Fred kan nyde, hvad

Baronen forpligter sig til at give mig?" — „Det skal skee! sagde Lægen: nu hurtigt, hvor er Raimund?"

„Seer De, vedblev Tjeneren: den gamle Herre meente altid, han vilde kunne bruge de mange Penge bedre, end hans unge Neveu, der aldrig var ret ved sin Samling; derfor tænkte han ogsaa, den skrøbelige Person skulde afgaae ved Døden, thi Folk sige jo, at saadanne unge Mennesker ere for gode for denne Verden. Da han nu engang var confus i Forveien, haabede Baronen, at Frøken Blanka's Død kunde hjelpe ham bagefter; derfor skulde jeg forskrække ham, paa det han kunde fare hastelig herfra, uden at lide for meget. Og alt dette vidste Baronen at foresnakke mig gandske christeligt. Men det unge Menneske havde dog mere Courage og Kraft, end vi havde tiltroet ham; han blev rigtignok en Smule lamentabel, og hans Forstand forfaldt endnu mere, men Livet blev dog i ham immervæk. Da gav den gamle Herre ham et andet Navn, skrev Certifikater, en heel lang Historie, som jeg ogsaa maatte mærke mig, og det stakkels syge Lam fandt sig taalig i Alting. Han blev hemmeligen overantvordet til mig, og jeg bragte ham i al Stilhed til Huset histovre paa den anden Side af Floden, hvor han lever vel, siden Frøken Blanka er død for ham. Jeg betaler fjerdingaarlig hans Pension, som jeg hæver hos en Banqveur, og saa er det Hele i Orden."

„Hvad er det for et Huus?" spurgte Walther. — „Den berømte Daarekiste, mener jeg!" svarte Pankrats. — „Forfærdeligt! raabte Justitsraaden: Du udleverer os nu Dine Papirer, gjentager Din Tilstaaelse endnu engang, underskriver den, og forbliver i let Arrest til Alt er afgjort. Dog, endnu Eet: Hvo er denne Theophil?" — „Han, sagde Pankrats: han er en naturlig Søn af vor gamle, fromme Baron. Han skammer sig ved ham, fordi han ikke er rigtig i Hovedet."

Nu hørte man Theophil larme udenfor. Klædt som Tjener treen han ind i Værelset. „Jeg vil have min Pankrats!" raabte han. — „Ak, jamrede Tjeneren: jeg sidder i Arrest her? — „O, det er herligt: jublede Theophil: skjønnere kunde jeg aldrig feire min Geburtsdag, end derved, at de have sat den gamle Hankat i Arrest. Det maa jeg strax ud og fortælle Kilian og Jørgen. Hei, det vil vorde en Høitid i hele Landet. Pankrats i Arrest! Den vise Salomo med pudret Haar og Carduansko og Pariserklinge og galloneret Kjole! Hei, nu skal I høre!" Han stormede ud.

Wolfsberg indsaae nu tilfulde sit Livs Vildfarelse. I ydmyg Resignation bøiede han sig under sin Skjebne, og det frydede ham neppe, da man meldte ham, at Resten af haus velfortjente Straf var ham skjenket. Nu torde han atter betræde

Salen, og Directeuren lod ham endogsaa bede, han vilde komme did.

Her fandt Wolfsberg alle de Gale forsamlede. Directeuren sad midt iblandt dem med Hatten paa Hovedet. Han holdt et Papiir i Haanden, og hans Mine syntes saare forandret. „Mine Venner, begyndte han med blød Stemme: Vi have levet længe med hverandre, lidt Meget med hverandre, men nu er Tiden kommen, da vi skulle skilles fra hverandre. Man har endeligen opfyldt min ofte gjentagne Begjering om Afsked, og den Mand, som skal forestaae Anstalten efter mig, kommer idag Middag. Gid hans Forstand maa være klarere end min, og hans Hjertelag ikke haardere, end mit!"

Døren gik op, og Jørgen treen ind med stor Dristighed. „Hvad vil Du, Knegt?" stormede Directeuren ham imøde. — „Jeg kan ikke længere holde det ud hjemme! sagde Jørgen gandske rolig: Seer De, Hr. Directeur, jeg er bleven ligesom et andet Menneske, siden jeg var her sidst. Min Forstand er meget skarpere, og jeg kan ikke mere lyde mine Forældre i alle Ting som tilforn. Naar jeg gjør Et galt og et Andet forkeert, idag tænker saa, og imorgen taler saa, som det er Moden hjemme hos mig: saa bliver Mama immer vred, og truer, at indsperre mig i Daarekisten her. Saa tænkte jeg, det var bedre, at gaae herhen godvillig, og nu beder jeg, De vil være saa artig, at beholde mig hos Dem en Tidlang, da jeg gjerne ønskede at uddanne mine Gaver og Dyder."

Socrates nærmede sig strax, og greb den lærelystne Ynglings Haand. Men Directeuren smilte og sagde med sælsom Mine: „Naar selve Straffen vorder Løn, saa er Mennesket sikkert allerlykkeligst. — Jeg er bleven afbrudt i min Afskedstale til Eder, mine Venner! vedblev han i forandret Tone: I sexten Aar har jeg nu bevogtet dette Huus; mange Gjæster har jeg modtaget. Mange ere gangne forbedrede herfra. I ere de Sidste, og da jeg ikke har kunnet blive hos Eder, indtil Eders Forbedring var fuldendt, saa vil jeg nu fuldende den ved et Magtsprog, og erklærer Eder nu hermed, frie og sunde at være. Portene ere aabne; Dørvogterne have Befaling, at lade Alle udpassere frit og ubehindret. Denne sidste Velgjerning er det, hvortil jeg idag vil bruge min Magt. Jeg kan ikke længer forestaae mit Embed, thi ligerviis som hine tidligere Aarhundreders Martyrer paatoge sig deres Medbrødres Synder, saaledes har jeg med Kjærlighed og Medynk annammet al Eders Brøst i min Sjel. Lev nu vel, og ræk mig Eders Haand, ærværdige Socrates! Gaae, og tag den unge Alcibiades med Jer; dan ham, at han kan lære at tale Gallimathias, men med Maade, at han ikke skal vorde miskjendt, naar han udgiver i en Uge, hvad der egentligen skulde strække til for en Maaned. Lev vel, I tvende Talere, over Eder nu for Folket, og rører og opbygger Verden ved en ophøiet Tænkemaade! I, med ædle Inspirationsgaver udrustede Mennesker, oprætter nu et Akademie, for at gjøre den tørre

Verden ret hemmelighedsfuld og nære den med dyb Mystik! Ledsager disse Ædle, I læsende Mand, og kan I, i vort Aarhundred, læse og stille Alting bagvendt, skal Eders Løn ikke udeblive. Frederik, lev vel, og grav ingen Skatte mere, ellers graver I den Grav, hvori I selv maa falde!" — Alle maatte række ham Haanden, og forlode derpaa Huset. Kun Frederik erklærede, at han aldrig vilde vige. „See, raabte Directeuren, idet han saae ud af Vinduet: see, hvorledes de adsprede sig, hver ad sin Kant, de kjære Vandringsmænd! De finde det dog maaskee aldrig saa godt som her."

En Vogn kjørte ind i Gaarden, og den Mand, som steg af, undredes storligen over at finde alle Porte aabne. Men endnu mere studsede han, da han nærmede sig den hidtilværende Directeur, og mærkede, at Denne pludseligen var bleven en Patient i sin egen Anstalt. Han gav sig tilkjende for ham som Doctor Anselm, der af Regjeringen var udnævnt til hans Eftermand. Men Hiin svarte blot: „Ja, bedste Mand, De finder mig muttersene her, som Stok og Stamme, der vel kan bære Frugt engang paany, men dog fortiden er skaldet og nøgen. For Noget, dog ikke for ret Meget, kan min Frederik gjelde." — Anselm lod strax nogle Tjenere ride ud, for, om muligt, at bringe de Udvandrede tilbage.

Jørgen vandrede med Socrates ad Hjemmet til. „Papa har længe søgt om en Lærer, sagde han: han tager sikkert imod Dem, og lader, som han ikke har seet Dem hisloppe; min Søster tør ikke sladdre af Skole, ellers rober jeg hendes søstermerske Kjærlighed til Vindbeutlen Theophil; kun Mama maa vi beskuppe, og De maa derfor stille Dem ret klog og forstandig an." — „Jeg behøver ikke at anstille mig saaledes: svarte Socrates: thi det er min sande Natur."

Efter dem, i nogen Fraskand, sneg Wolfsberg sig henad Veien. Han længtes meget efter en Vederqvægelse. I den store Landsby, hvor Junkeren med sin Mentor gik ham af Syne, lod han sig i Kroen give et Værelse, og bestilte Mad og Viin. Han lagde sig imidlertid paa Sengen, for at sove noget; men Søvn kom ikke i hans Øine, thi tusinde gode Forsætter, Livsplaner og Erindringer besøgte ham nu, da han endeligen var fri igjen. Den friske Efteraarsluft trak gjennem det aabne Vindue, og styrkede hans Sandser. „Hvor føler jeg mig vel nu! sagde han til sig selv: Hvi har jeg saalænge forsmaaet disse Følelser, som nu besøge mig, og som dog ere de Bedste i mit Liv?"

En besynderlig Trætte, som forefaldt udenfor, vakte hans Opmærksomhed, og drog ham hen til Vinduet. En gammel Mand kivedes med en Ung, og sagde nu: „Nei, De maa gaae med, og at jeg nogensinde giver Dem Deres Penge eller Vexler tilbage, maa De aldrig gjøre nogen Regning paa, thi hvis jeg ikke, som en klog Mand, havde taget

Deres Capitaler i Forvaring, saa havde det let kunnet gaae som den fremmede Herre spaaede, at jeg nemlig aldrig havde faaet Dem at see mere, og at min Datter havde maattet fortvivle." — „Men, Hr. Kilian, det er dog mine Penge!" sagde det unge Menneske. — „Hvad, Kilian? skreg den Gamle: Hr. Svigerfader maa De sige til mig, ligerviis som jeg ogsaa vil titulere Dem: kjære Hr. Svigerson, høivelbaarne Hr. von Birken." — „Hvorledes? sagde Wolfsberg ved sig selv: Det er altsaa det unge, forrykte Menneske, som jeg saa længe har maattet lide for?" — Hans Opmærksomhed havde naaet den høieste Grad, og han blev ikke vaer, at tvende fremmede Mænd kom gaaende gjennem Haven. „Kom De uden Omstændigheder, raabte Præsten nu paany: eller jeg lader Dem arrestere som en Pigeforfører og Jomfrurøver!"

„En Saadan søge vi just, sagde den ene Fremmede: en ung Grev Birken, som skal være en Forbryder og gal ovenikjøbet. Alle Patienter ere idag undvegne af Daarekisten, og Landet er nu i Oprør, for at faae dem fat igjen." — Wolfsberg gjøs. Han vilde ihast trække Hovedet tilbage, men man havde allerede bemærket ham. Han fattede sig, raabte ned: „De søger Grev Birken? Det er ham der, som taler med den gamle Mand."

Greven forfærdedes, men Præsten fattede sig strax. „Svigerson eller Arrestant?" spurgte han den unge Mand hurtigt og sagte. „Ak, Svigerson!" jamrede Denne, og nu sagde Præsten med

fast Stemme! „Mine Herrer, jeg er Pastor her paa Stedet; denne Herre er min Svigerson, og har alt i fjorten Dage boet i mit Huus; men det Menneske, som ligger histoppe i Vinduet, er den undvegne Grev Birken.“ — De Fremmede grebe den ulykkelige Wolfsberg, og slæbte ham tilbage i hans gamle Fængsel.

Justitsraad Walther var i Begreb, at kjøre til Residentsen i muligste Hast. Kun en halv Times Tid vilde han see ind til Præsten Kilian, og lagde derfor Veien om den Landsby, hvori han boede, thi han haabede dog, at faae nogen Efterretning af ham. Da han bøiede ind i Byen, saae han noget afsides, paa en grøn Eng, langsmed Floden, en Skikkelse liste sig frem, fordybet i Tanker, og hans henrykte Øie troede strax at gjenkjende Raimund. Han lod holde, og vilde ile ham imøde, da hørte han Clarinetter, Skalmeier og Valdhorn, og saae et langt Tog af pyntede Bønder og Bønderpiger nærme sig. Alle jublede, og midt iblandt dem gik, ved Siden af Præsten, to underligen pyntede Skikkelser, som han kjendte at være Grev Birken og Præstens Datter, hvis grønne Krands i de ildrøde Haar, tydeligen betegnede hende som Brud.

Da Walther vidste, hvor magtpaaliggende det var hans Ven, Anselm, at Vielsen ikke gik for sig, saa begav han sig, istedetfor til Raimund, lige midt

ind i Processionen. Han vilde tale, men den larmende Musik lod ham ikke komme tilorde, især da Præsten opmuntrede Musikanterne til at blæse, og Ungdommen til at skrige dygtigt, for at overdøve og bortjage den byrdefulde Fremmede. Justitsraadens Anstrengelser havde ogsaa været forgjeves, hvis ikke nogle Ryttere vare komne hidgalopperende og havde befalet Toget at holde. Musiken forstummede, og dette Øieblik benyttede Walther til at foredrage sin Indsigelse mod Høitideligheden, og erklære, at den unge Greve endnu ikke var myndig, tilmed ikke heller rigtig i Hovedet. Nu udraabte Præsten i ophøiet Vrede: „Jeg veed ikke, hvi hele den ondskabsfulde Verden har sammensvoret sig mod min høistærede Svigerson og min elskede Datter! Han ikke rigtig i Hovedet? Veed De vel, hvad det vil sige, min ubekjendte Ven?"

Rytterne forlangte ligeledes at vorde hørte. „Har De ellers ingen Gale seet? spurgte En af dem ivrigt: Alle de Forrykte ere undløbne af Daarekisten, og til alle Landsbyer heromkring er der kommen Ordre, at gjøre Jagt efter dem. Hver Reisende er mistænkelig nu; man prøver Enhver yderst skarpt, og selv den Fornuftigste maa vogte sig, at man ikke griber ham, thi Tallet maa de nu engang have fuldt hiftoppe i Daarekisten."

„Har De ingen mistænkelige Personer seet, Hr. Pastor?" spurgte en Anden. — „Jeg protesterer paa det Høitideligste mod Brylluppet?" raabte Justitsraaden i høieste Uvillie. — Præsten, som atter saae sin Datter løbe Fare, at gaae Glip af

Grevindetitelen, og tilmed var bleven drístig, da det lykkedes ham saa vel med Wolfsberg, raabte nu: „Her, mine Herrer, seer De en saadan Galning for Dem; hans Raserie gaaer saavidt, at han endogsaa vil forstyrre den hellige Ceremonie!" — „Hvad? raabte Walther: er jeg et Daarekistelem?" — „Betragter blot, sagde Præsten alvorlig: hvorledes Øinene vælte sig i Hovedet paa ham som to Ildhjul! Han er gal; vi erkjende ham Alle derfor." — „Ja! skrege Musikanterne, og Greven allerhøiest: Han er den Gale, som alt har drevet om her i Egnen i otte Dage." — „Vogt Dem, hvad De gjør! sagde Walther noget mildere: Jeg er paa Veien til Staden, hvor jeg er udnævnt til Politiechef."

„Han er fjantet af bare Hovmod! raabte Præsten: Allons! Afsted med ham!" — „Afsted med ham!" gjentog hele Hoben. Rytterne havde en ledig Hest med; Walther blev løftet op derpaa, og inden han kunde sige, at hans Vogn holdt udenfor Landsbyen, travede hans Ledsagere afsted med ham. Meget mod sin Villie maatte han tiltræde Reisen til sin Vens nye Opholdssted, medens Præsten, som Seierherre, trak sin møisommeligen tilkæmpede Svigerson ind i Kirken.

Den nye Directeur Anselm havde imidlertid faa temmelig beroliget sin syge Collega. Denne indsaae sin Tilstand, og følte sig beskjæmmet, fordi

han havde ladet sig forføre af den Lyst, Præsten for kort siden havde skildret ham saa farlig. Han eiede et Landsted i Nærheden, did begav han sig, og Anselm saae det gjerne, fordi han var overbeviist om, at den gamle Mand om faa Dage vilde være fuldkommen helbredet.

Nu meldtes et reisende Selskab, som vilde besee Huset. Anselm gik de Fremmede imøde, for at hilse paa dem, og tillige undskylde, at deres Nysgjerrighed for denne finde maatte tage tiltakke med een eneste Fornuftig. Foran indtreen i Salen en lang, gammel Herre, som de Øvrige bevidnede megen Ærefrygt; ved sin Arm ledte han et phantastisk pyntet Fruentimmer, som syntes Lægen bekjendt. En ung, bredskuldret Mand fulgte efter, og som sidste Ledsagerinde listede sig en bleg, syg Pige ind i Salen. Ydmygt bar hun sin leende og overmodige Herskerindes Strikkekurv og Shawl.

„Vi komme, sagde den anseete Mand: for at tage Deres Anstalt i Betragtning; min unge Gemalinde har endnu aldrig seet Sligt, og hendes Broder har philosophiske og artistiske Hensigter med denne Reise." — „Men ere de Gale ikke alt for gale? spurgte den unge Dame: Løber man ikke Fare, at vorde smittet af dem?"

Anselm fortalte dem den ulykkelige Begivenhed, hvorpaa den gamle Herre foer blegnende tilbage og udraabte: „Hvad? Alle undløbne? Ogsaa Baron Linden?" — „Ja, desværre!" sagde Lægen, idet han tog den Talende skarpere i Øiesyn.

„Det er en Jammer! raabte det robuste unge Menneske: saa er jeg da hidreist forgjeves? Siden Adlerfels løb bort, har jeg faaet Macbeths og Lears Roller, og dem vilde jeg gjerne have indstuderet her." — „Du skulde ikke nævne ham, mon frère, sagde Damen: see kun, hvor dybt Fanny igjen vorder greben af Erindringen."

Frederik, som ogsaa var tilstede, sagde: „Der er Ingen i Huset uden mig og den berygtede Grev Birken, ham have de nys slæbt tilbage igjen med Vold." — „Grev Birken? raabte Lægen sjelesglad: O, før ham strax til mig, gode Mand!" — Samme Øieblik vinkede han den fremmede Herre hen i et Vindue, og sagde: „Jeg har den Ære, at see Hr. Baron Eberhard for mig?" — Hiin bukkede. — „Hvis Deres Neveu, vedblev Lægen: nu fandtes igjen, vilde De sikkert ikke lægge flere Hindringer iveien for hans Forbindelse med Froken Blanka."

„Hvis han endnu levede, sagde Hiin i sødlig Tone: og hun havde sin Forstand igjen; dog synes det at være umulige Ting!" — „Dog ikke stort umuligere, sagde Anselm: end at denne Deres Neveu længe har levet her i Huset som Baron Linden." — „Ei, hvad siger De!" — „De maatte dog vel vide det, da De strax spurgte saa omhyggeligt til den unge Linden." — „Jeg? Ja, seer De vel . . . jeg vidste virkeligen ikke . . .

„De er saa berømt en Christen, vedblev Anselm: Deres Fromhed og Menneskekjærlighed er saa exemplarisk, at De gandske vist vil samtykke

i alle mine Bønner og Forslag, da jeg mener det ligegodt med Dem og Deres Neveu." — „Herre Je! klynkede Baronen: Vi ere jo gode Mennesker Allesammen. Naar jeg blot vidste, hvorved jeg har den Ære, at være kjendt af Dem." — „Den onde Verden kunde let troe, vedblev Anselm sagte og mildt: at De havde Deres kjære Neveu's Formue i Kikkerten, især da der som Vidne imod Dem fremstiller sig en gammel Kjeltring, en vis Pankrats — " — „O den infame . . .! raabte Baronen: Hvad vidner han? Han skal betale mig Gildet."

„See blot! sagde Anselm, idet han tog et Document frem og aabnede det: See blot denne vidtløftige Anklage, udsagt og underskreven i Vidners Nærværelse. Det er grueligt! Men hvad vinder et fromt Hjerte, ved at straffe sligt et Menneske? Nei, den bør samle gloende Kul paa hans Hoved; De maa belønne ham hoimodigen, at han kan gaae i sig selv, og, idet han beundrer Deres Storhed, lære at troe paa Menneskedyd. De kunde vel skjenke ham et lidet Huus, en liden Capital, en Smule Eng og noget Agerland, hvilket en sælsom Mand, som igaar er udnævnt til Politiechef i Residentsen, allerede har lovet ham i Deres Navn, en vis Walther mener jeg, der har den Ære, at være beslægtet med Dem, og tænker, for Fremtiden at fritage Dem for den Ulejlighed, at forvalte Deres Neveu's Formue."

„Ih Gud bevares! Ja, hjerteligen gjerne!" sukkede den Gamle neppe hørligt. — „Men hvad om De, dyrebareste Mand, som jeg med hvert Øieblik fatter større og større Høiagtelse for, hvad om De ogsaa legitimerede Deres arme Søn, Theophil, og gav ham et anstændigt Udkomme? Vilde Deres Hjerte ikke føle en ubeskrivelig Glæde derved?" — „Det kjender Gud, sagde Hiin: en ubeskrivelig Glæde, og De ønsker det — og da De har en vis Maade at bede paa — jeg mener, da De forstaaer at tale saa dybt til mit Hjerte, og føre mig Alting saa grundigt til Gemyt — — o Himmel! Taarerne staae mig i Øinene, af Glæde over, at jeg har gjort et saadant Bekjendtskab!" — „Jeg er rørt i min inderste Sjel!" svarte Anselm. De omfavnede hinanden hjerteligt, og Baronen tørrede sig Angstens kolde Sved af Panden.

„Her kommer Grev Birken!" skreg Frederik. — Wolfsberg traadte ind. Lægen gik ham imøde, men Begge føre i samme Øieblik tilbage fra hinanden. „De, Hr. von Wolfsberg her? under dette Navn? og saa forvandlet? saa affalden?" Med disse Ord udtrykte Lægen sin Forundring. De Øvrige i Salen vare ikke roligere. Fanny laae i Afmagt, og Wolfsberg, som nu først blev Gruppen vaer, tilbagestødte den unge Mand, som vilde falde ham om Halsen med det Udraab: „Min Adlerfels!" og ilte Pigen til Hjelp. Han knælede ned for hende, han lagde hendes Hoved i sit Skjød: „O, min elskede Francisca! raabte han omt: flye mig ikke, tilgiv mig, jeg er ikke den

Gamle mere! Jeg vender tilbage til Dig, hvis Du endnu vil agte mig værd, at hedde Din! Jeg er jo gjenvaagnet af min Elendighed til nyt Liv: o, saa gjenvaagn da ogsaa Du til dette Liv!"

Francisca slog de matte men skjønne Øine op. Hun kunde ikke troe paa sin Lykke, at hun laae i hans Arme, som havde bortstødt hende med saa grusomt Hovmod. „Du Min? stammede hun: o, er det vist?" — „Ja, min søde Francisca: svarte Wolfsberg, eller rettere Adlerfels: ja, jeg vender tilbage med Dig, Du vorder min Hustru, og alle Smerter, som Du for min Skyld har maattet lide, vil jeg bringe Dig til at glemme, saavidt jeg kan."

„Hei! raabte Frederik indspringende: nu have de fanget en gandske ny Nar!" — Walther treen leende ind, og Alt opklaredes strax. Anselm forestillede ham for Baronen, og sagde ham, at den fromme, gamle Herres ædle Hjerte havde samtykket i Alt, hvad han kunde fordre af ham. „Saa lader os da, raabte Walther: vende tilbage til Landsbyen, jeg nys er kommen fra, thi hvis mine Øine ikke gandske ere blevne til Løgnere, saa have de seet min kjære Raimund hist."

Virkeligen havde det været Raimund, Walther havde seet. Stum og indsluttet i sig selv, havde Ynglingen forladt Huset. Han begreb ikke, hvad der foregik med ham; han vidste ikke heller, hvor han vilde hen. Saaledes gik han frem ad Fodstien, som snart førte ham ind i Skoven. Han eftertænkte det forsvundne Liv, og blev ret fromt

og helligt tilmode. Det bares ham fore, som om der faldt noget fra hans Hjerte. Han kom til en grøn, rund Plet i Skoven, hvor han følte sig uendeligen bevæget. Han saae sig om, og en gammel Birk, hvori Navnetrækkene, han fordum havde skaaret, endnu vare kjendelige, mindede ham om Alt. — Som et Barn havde han taget Afsked fra sin dyrebare Moder paa denne Plet; hertil havde han fulgt hende, og herfra vendte han tilbage til Slottet med sin Fader. Han anede dengang ikke: at han, efter et Aars Forløb, skulde begræde begge sine Forældre. Godset blev siden solgt af Onklen, og Raimund havde ikke i mange Aar været i denne Egn. Ligesom han nu, stedse tydeligere, vaagnede til disse Erindringer, fornam han, hvorledes den forsvandt meer og meer, den morke Angst, der hidtil holdt hans Aand fangen som i et Fængsel. Han forlod Skoven, der laae den lille Flod for ham, som hidstrømmede fra hans Barndoms Bolig. Alle Bolger syntes at hilse ham, hver Blomst ved Bredden syntes at tilnikke ham velkommen. Taarer nedtrillede paa hans Kinder. Han gik videre. Der var Bjergschachten, som før var forekommen ham saa forfærdelig, han gik tæt hen dertil, og erindrede sig de grufulde Sagn, som fortaltes derom. Nu saae han allerede det velbekjendte Bjerg, hvorpaa hans Fødested laae, den røde, høie Klippevæg, og de ovenfra nedhængende Træer. Der skimtede han allerede Slottets Tag. Det smertede ham, at han ikke torde træde frit indad Porten, at fremmede Mennesker, som han kun

kjendte lidet, skulde boe i de Værelser, hvor hans Vugge havde staaet. Paa Kirkegaarden knælede han med Andagt ved sine Forældres Grav. Han foresatte sig, at opsøge sine Venner, og at efterforske, hvo der kunde have beredt ham den Skjebne, som nu først kom ham sælsom fore. Dog maatte han, inden han gik videre, besøge den eensomme Vang bag Præstens Have, sin Barndoms Legeplads, hvor han saa tidt havde blundet i det grønne Græs under den høie Lind. Nu stod han igjen under Træet, og en himmelsk Mødighed greb ham, som i fordums Dage; han kjølede de brændende, taarevaade, nu saa blege Kinder, i det svale, grønne Græs, og han indslumrede atter, som i sin Barndom. — —

En Vogn holdt ved Landsbyen. „Vil Du hvile, mit Barn?" spurgte Moderen. — „Ja, men i det Frie." — „Men er Du ogsaa vel nok?" — „O, kjære Moder, svarte Datteren: De seer jo, hvorledes det hver Dag vorder bedre med min Sundhed. Hav blot bedre Tro til mig, at jeg kan faae Tro til mig selv. Nei, hiin mørke Tid vil aldrig vende tilbage mere, men jeg føler, at min Sygdom maatte arbeide sig gjennem denne frygtelige Tilstand, paa det jeg atter kunde vorde karsk." — „Er Du saa vis derpaa, min Datter? Da vilde jeg med Taarer takke Gud for den Fortvivlelse, hvorved han har prøvet mig!" — „Ganske vis, sagde den skjønne Datter: nu kjender jeg jo min hele Ulykke; den er mig ingen Hemmelighed mere. Naar jeg troer paa Kjærlighedens

Evighed, hvi skulde jeg da fortvivle? Her er han født, her har han vandret som Barn; alle disse Gjenstande har hans friske Øie hilset. Kun over Vangen vil jeg gaae, hvile ved Bækken en liden Stund, tænke paa ham ret af gandske Hjerte, saa kommer jeg tilbage, og vi reise videre. Men allene maa De lade mig!" — Hun omfavnede Moderen og skred over den lille Bro.

Raimund havde imidlertid en sælsom Drøm. Vanvidet var Sandhed, og hvad Menneskene kalde Fornuft, var kun en dæmrende Slummer. Der var heller intet Rum, ingen Tid. Han saae en høi Blomst voxe udaf sit Hjerte; den blev vandet med hans Hjerteblod; det hang i den gyngende Kalk, sødtfløitende aabnede den sig, og Blanka gik op og ned deri, som i en gjennemsigtig Baad. Da saae han op, og hendes blaae Øie saae ind i hans. Bie, raabte hun, jeg kommer til Dig i Virkeligheden. Hun hoppede over Vangen, og stillede sig under Linden. „Gud i Himlen! hørte han en Stemme sige: det er Raimund!" Han slog Øinene op, og Blanka's blaae Øie saae ind i hans. Han kjendte hende strax. De omfyngede hinanden, som om de aldrig skulde slippe hinanden mere. Paa det høie Glædesskrig iilte Moderen hid, og fandt den uventede Lykke, som hun endnu ikke begreb. Ogsaa Walther og Anselm kom. Den Første var saa henrykt og beruset, som om han selv var Brudgommen.

I Præstens Huus gik det imidlertid larmende til. Bryllupsgjæsterne vare saa lystige, at de Lykkelige paa Vangen dog omsider maatte høre det. Den gamle Baron havde allerede tryket sin Theophilus i sin faderlige Favn. „Hurra! skreg Theophilus: Nu har jeg ogsaa en Fader, saavelsom alle andre Mennesker i Verden!" Da hørtes et høitskingrende Posthorn. En pragtfuld Equipage holdt for Døren, og Tjenerne kappedes om at hjelpe en gammel anseelig Mand, som bar en Stjerne paa Brystet, ud af Vognen. Landsbyfolkene betoges af en stille Forfærdelse, og da Anselm raabte: „Den gamle Grev Birken!" begyndte Præsten at skjælve og bæve.

„Hvor er min vanartige Søn?" skreg den gamle Greve, da han traadte ind i det med Mennesker opfyldte Værelse. Bruden hylede høit, og de tilstedeværende Landsbyqvinder istemte samme Tone. „Hvor er Caspar Birken!" skreg den Gamle endnu engang. — „Her!" jamrede den unge Greve, der havde forskandset sig bag et stort Egebord. „Og hvor er den uforskammede Klerk, som har vovet, at koble den dumme Laps sammen med sin Datter?" — „Her, raabte Præsten, som imidlertid havde fattet sig igjen: men Koblerie finder ikke Sted her, Alting gaaer til, som sig hør og bør ved et christeligt Ægteskab, efter Lov og Ritual i alle Maader." — „Ægteskabet skal ophæves!" — „Det skal aldrig skee, siger jeg!" — „Det er ugyldigt, saasandt der ingen Aprikoser voxe paa

Rønnebærtræerne hiſtoppe." — „Det forbliver gyldigt, indtil et Menneſke klatrer op ad den røde Klippevæg hiſthenne, og fra de ſamme Rønnebærtræer raaber et Veto ned til os i Dalen." — „Og om det ſkulde gjelde Liv og Blod, ſamtykker jeg aldrig!" — „Og om jeg, ſkreg Præſten derimod: ſkulde procedere til jeg ikke havde Skjorten paa Kroppen, ſaa lader jeg ikke Sagen hvile. Mit Barn maa være og forblive Grevinde. Veed De, hvad et Horoſkop er?" — „Nei." — „Nu, ſaa kan De jo ſlet ikke ſnakke med her. Betragt dette Papiir; i min Datters Fødſelstime har jeg iagttaget alle Stjerners Stilling, og allerede dengang med Vished ſpaaet, at hun ſkulde vorde Grevinde i Tidens Længde. Hvad kan De udrette mod alle Stjerner? He?" — Greven betragtede Papiret en Stund med ſtudſende Blikke. „Hei, Caſpar! ſkreg han paany: Herfrem af Din Krog, Du Djævleunge! Kom hid, Bengel, jeg vil jo give Dig min faderlige Velſignelſe, da ikke Andet kan være."

Walther og Raimund vare imidlertid med den elſkede Blanka gangne op til Herremanden, med hvem Raimund halvt om halvt blev eens om at kjøbe Slottet igjen, ogſaa blev der andraget paa en Forbindelſe mellem den følſomme Baroneſſe og Theophilus.

Kilian og Bryllupsgjæſterne lyſtvandrede, talende og ſpogende, paa den grønne Vang. Pludſeligen hørte man et lydeligt Veto tone ned fra Klippe-

væggen. Alle saae op og svimlede; thi deroppe sad den gamle Grev Birken og red paa et Nøddebærtræ. „Veto! raabte han endnu engang: men kommer mig nu til Hjelp i en Hast, ellers brækker jeg Halsen!"

„Kald Deres Veto tilbage først!" skreg Præsten op til ham. — „Jeg kalder det tilbage! lød det ned: men jeg brækker Halsen alligevel."

Tjenerne og Bønderne løb efter Stænger, Stiger og Strikker. Pludseligen brast Grenen, og Greven styrtede ned, dog kom han temmelig velbeholden til Jorden.

„Men min Gud, sagde Præsten: hvorledes er han kommen derop?" — „Ja, tal om det, Svigerfader! svarte den unge Grev Birken: De seer, min Papa er endnu galere end jeg!"

Solen dalede og endte den saligste Dag, som Walther, Blanka og Raimund endnu havde oplevet. Francisca sluttede sig til dem, og i sit fornyede Hjerte følte Adlerfels sig at være det lykkeligste Menneske paa Guds grønne Jord.

(Ludvig Tieck.)

Liremanden.

Det var en rødsom, raakold Novembernat. Vægteren raabte Tolv. Da sad endnu et muntert Selskab i Lothars Vinkjelder. Man talede om Allehaande, som det nu kan falde sig ved et godt Glas Vin. Den tykke Major fremkom med mangen vittig Sentents i sit djerve Kraftsprog; finere og regelmæssigere skjærpede en liden Mand i brunn Frakke, som sad ligeover for ham, sine Pile. Larmende foer en lang, mager Baron imellem dem, og modsagde Alt, hvad De bragte paa Tapetet. — Da begav det sig, at en Liremand, som just gik forbi, og saae Lys indenfor, lod en lystig Vise tone, og derhos, med hæs Røst, anbefalte sig med en fortræffelig Laterna magica. „Lad den Karl komme ind!" raabte Majoren. „For mig gjerne!" sagde den Brune. „Dumt Tøi!" raabte Baronen.

Liremanden kom, og begyndte sit Spil. De Billeder, han forevisste, saavelsom det Foredrag, hvormed han ledsagede dem, gav Anledning til allehaande Spøg. Pludseligen viste sig et underligen sammenstillet Billed i den lyse Kreds. Man saae en mørkklædt Mand med skaldet Hoved. Han havde en Serviet om Halsen, hans Skjæg var indsæbet, og han sad paa en Stol. Hos ham stod Satanas, i sædvanligt Costume, med Horn og Hestefod, og strøg smilende Kniven, for at barbere Manden dermed.

Da Liremanden havde fort dette Billed frem, taug han, og syntes selv at betragte det med dyb Bevægelse. Først da Majoren tilraabte ham: „Nu videre i Texten, herfrem med Din Tale!" vedblev han i den gamle Tone: „Mine Herrer, her seer De en gudsforgaaen Kjætter, ved Navn Faust, som har sluttet en Pagt med den Onde. Hans Time er nu kommen. I Skikkelse af hans Kammertjener nærmer sig Beelzebub ham, og skjærer Halsen af ham."

Og for denneſinde var det forbi. Kjeldersvenden bragte Lysene ind igjen. Liremanden fik sin Betaling, og gik med mange Komplimenter. „Hvad fattes Dem? sagde Majoren til Baronen: De synes dybtgreben." — „Ja, isandhed, sagde den Brune: De er bleg som et Liig! De maa gaae hjem og see at komme tilsengs." — Den Tiltalte taug en Stund, syntes at kæmpe med sig selv, omsider tog han Ordet og sagde: „Jeg veed, I ere et Par usalige Spottere, derfor tager jeg i Betænkning, at aabenbare Eder, hvad der i dette Øieblik ligger mig tungt paa Sinde — men det maa herud, I maa nu tænke derom, hvad I ville. See, da jeg reiste hid fra Schlesien, kom jeg, om Aftenen Klokken otte, til Hellenau. Jeg havde spiist et Par Stykker Smørrebrød tilaften, og stod ved et Vindue i Postgaarden, ventende paa Heste; da faldt mit Blik paa Huset ligeoverfor, jeg seer ud af det klartoplyste Vindue . . . .

Her blev Fortælleren afbrudt. En gandske besynderlig Skikkelse treen nemlig ind i Vinkjelde-

ren. En stærk Mand, paa omtrent fyrretyve Aar, som, trods Storm og Sneefog, bar en fort Livkjole, og, trods Solet i Gaderne, Sko med Solvspænder. Under Krampehatten, som han, uden at hilse, først tog af midt i Stuen, blinkede et dybtliggende Øiepar. Hans Træk vare ædle, men mørke. Han bar en pudret Pidskeparyk, som vanzirede hans Ansigt, men dog, saavelsom det fine, blændende hvide Linned, gav ham et fornemt og høitideligt Udseende.

Uden at værdige de øvrige Gjæster et Blik, tog den Fremmede Plads ved et tomt Bord, i den anden Ende af Stuen. Pegende paa Spisesedlen bestilte han Mad og Viin. Da han havde faaet begge Dele, bandt han Servietten om Halsen, og begyndte spisende at læse en Avis. — Vore Venner saae tause paa den sælsomme Mand; den Brune havde allerede en Blyant i Haanden, og tegnede, med faa Træk, det underlige Phænomen paa Bagsiden af den for ham liggende Spisesedel. Da udstødte alle Tre pludseligen et Skrig. Lysflammen havde taget fat i den Fremmedes Paryk, han saae op, greb den behændigt ved Pidsken, kastede den under Bordet, traadte Ilden ud, og vedblev roligen at læse. Men idet han nu sad der, barhovedet, med den hvide Serviet om Halsen, bleve hine Tre ret underlig tilmode, thi Mandens Lighed med Liremandens Billed var umiskjendelig. — Den Fremmede havde imidlertid læst sin Avisartikel ud, betalt sin Fortæring, og gik nu, som han var kommen, uden at hilse.

De tre Venner forfulgte ham med deres Blikke. Majoren sendte et djervt Epigram efter ham. Men den Brune lagde sin Tegning for ham. „Kosteligt! raabte han: hele Liremandens Billed!" Ogsaa Baronen var henrykt over Vennens Talent, men vedblev derpaa:

„Med mere Mod optager jeg min forhen afbrudte Fortællings Traad, da den nu vil have større Interesse for Jer. — Jeg saae altsaa, som sagt, gjennem Gjenboens Vindue, og saae det hele Billed, som Liremanden fremstillede for os og som De her har eftertegnet, min Ven, saae det for mig i klar, levende Virkelighed. Ja, i egen Person stod Satanas hos den samme sorte Mand, I nys have seet ved Bordet hist, og med disse mine Øine saae jeg, hvorlunde Beelzebub indsæbede den stumme, alvorlige Mand, og barberede ham med gandske let Haand. — Min Postillon blæste, jeg kjørte bort, men har aldrig kunnet forjage Erindringen om det sælsomme Syn. Nu kunne I let tænke, hvad jeg maatte føle ved at see ikke blot Liremandens Billed, men især den Ubekjendte."

Saavel Majoren, som den Brune, vare høilig overraskede. Meget blev talt derom, frem og tilbage. Endeligen meente Majoren, idet han tømte det sidste Glas: „Hvad er det saa mere? At Satan til Dato ikke har skaaret Struben over paa den Sorte, have vi seet, og lader Mosjø Faust sig see her tiere, vil jeg tage mig den Frihed at spørge ham, om han lader sin Livlakei skoe hos Smeden eller hos Skomageren."

Næste Aften sadde vore Venner igjen ved Flasken, da lød atter udenfor: „Laterna magica! schöne Laterna magica!" Alt tilforn havde Majoren yttret, det var bedst at inqvirere Liremanden, hvorledes han var kommen til dette Billed; man lod ham altsaa kalde. Han gjentog Scenen fra igaar, førte det gale Billed i den lyse Kreds, og sang det gamle Litanie. Men saasnart dette var ude, begyndte Majoren Inqvisitionen.

„Ak, kjære Herrer! sagde den gamle Mand: vidste De, hvor kostbart dette Billed er mig — min hele Lykke beroer derpaa. Ja, kunde jeg blot finde Originalen til dette Billed, da havde jeg intet Ønske mere i denne Verden!" — „Karl! raabte Majoren: Vil Du give Dig til Fanden?" — „Ikke saa, ikke saa, kjære Herre, svarte Hiin: jeg har været en god Christen alle mine Levedage. Originalen til Djævlebilledet her er forresten en ærlig Sjel, nemlig Barberen i Hellenau."

„Barberen i Hellenau? raabte den Brune ærgerlig, og saae paa Baronen: Nu her har vi da en nüchtern Opløsning af Deres ellers interessante Vision." — „Og det andet Billed, vedblev Liredreieren: ak, kunde jeg finde Originalen til dette, ak, da gik jeg gjerne i min Grav." — En Taare traadte i Oldingens Øie.

„Nu, nu, sagde Baronen: I kan gjerne finde det, uden at gaae i Graven derfor. Var I iaftes hidkommen en halv Time sildigere, saa kunde I have havt den Fornøielse for langt bedre Kjøb. Hisihenne paa Stolen sad Din barberede Kjætter

og spiste et kosteligt Stykke Beefsteg med brunede Kartosler."

„Her? raabte Hiin: Her? Ak, kjære Herrer, driv ikke Spot med en gammel ærlig Mand! Han her? — Og de klare Taarer nedtrillede over hans Kinder: O, gode Gud, saa har Du da omsider ihukommet mig! Jeg skal ikke døe, uden at have annammet Kjærligheds og Troskabs Løn. — Ak, tilgiv mig, mine gode Herrer — disse skrøbelige Knæe ere for svage til at bære Glædens Byrde."

Den gamle Mand sank ned paa en Stol. Vore Venner vederqvægede ham med et Glas Viin, og da de havde forsikret ham om Sandheden af deres Udsagn, fortalte han Følgende: „Jeg havde — nu er det længe siden — en kjær og ædel Herre. Jeg passede ham som Barn; jeg veiledte ham som Yngling. Ham, som jeg elskede høiere end mit usle Liv, ham tabte jeg — dog nei, jeg skal jo see ham igjen, jeg skal..... men jeg vil være rolig; nu videre: min Herres Historie er hans Hemmelighed, jeg fortier den, og berører blot, hvorlunde han blev nødt til at flye fra Frankrig, hvor han dengang opholdt sig. At følge ham, var mig umuligt, thi jeg laae meget syg, men at opsøge ham, blev mit Livs eneste Øiemed, saasnart jeg var helbredt. Med denne Lire og denne Laterne har jeg nu i ti Aar gjennemvandret mange Lande. Jeg søgte den Forlorne paa hiin Side Havet — forgjeves. Trøstløs vendte jeg tilbage til Tydskland. Intet Spor. Han maatte være død, og jeg læng-

tes efter det Øieblik, der skulde forene mig med ham. — Da hændte det sig for ikke længe siden, at jeg, vandrende gjennem Hellenau, træder ind i Barberens Stue. Jeg sad for Speilet; den lille pudseerlige Badskjær strøg sin Kniv, da faldt mit Blik paa et lidet Billed, der hang paa Væggen. Det var en med Blyant udkastet Tegning, hvis udførte Copie De saae i min Laterne. Umuligen kan jeg beskrive Dem min Overraskelse. Den talende Lighed med min Herre og den underlige Sammenstilling gjorde en forunderlig Virkning paa mig. Jeg sprang op, rev Billedet ned af Væggen, græd halvt af Glæde, halvt af Vrgrelse, kysfede det, og bar mig saa sælsomt ad, at den studsende Badskjær betragtede mig med ængstelige Blikke, og greb efter Snepperten. — „Herre! raabte jeg: vil I sælge dette Billed? Forlang, tag Alt, hvad jeg har, giv mig det blot." — „Ei, ei, gode Ven! svarte han, idet han smilende gned sine Hænder: Ei, ei, hvorledes kan den Bagatel, som jeg selv har gjort, have saadant Værd i Eders Øine?" — „I selv?" spurgte jeg. — „Ja vel, tog han Ordet: det er en Scene af mit Liv, det er egentligen en Sottise til min Kone, som ikke kan lide, at jeg er Konstner, hvorvel min Natur er konstig fra yderst til inderst. For nu dagligen at stille hende for Øie, at jeg baade er Barbeer, Skuespiller og Maler, har jeg malet den Tingest efter Livet." — „Efter Livet?" faldt jeg ham i Talen. — „Ja vel. See, Sagen hænger saaledes sammen: Jeg er Directeur for vort Privattheater. Forrige Vinter gave vi Faust, jeg spillede Mephi-

stopheles. Nu hænder det midt under Foresillingen, at Satanas (den virkelige nemlig) for at chikanere mig, forer en Reisende ind i den forgyldte Hjort. Den underlige Herre forlanger strax at vorde barberet. Min Kone træder, tilligemed Gjæstgiverens Karl, ind i Garderoben, og Sidstnævnte opfordrer mig til, at passe min Dont og tage Skjægget af den Fremmede. Jeg betyder ham, at sligt paa ingen mulig Maade er gjorligt, eftersom jeg er i Kostume og mit Ansigt sværtet. Men der hjalp ingen Kjæremoer, jeg blev, halvt med Magt, trukken over den morke Gade ind i Hjorten. Den Fremmede sad allerede for Speilbordet, hvorpaa to Lys brændte; Hovedet havde han bøiet tilbage, og syntes at vente paa min Opvartning. Han gjengjeldte ikke min Hilsen, besvarte ikke heller de Undskyldninger, jeg gjorde, for mit underlige Optog. Stum og stiv sad han der, og det bares mig virkeligen fore, som om det var en Dødning, jeg tog Skjægget af. Da jeg nu stod saalunde for Speilet, og strøg min Kniv paa Remmen, og betragtede min gloenderøde Kjole, mit sorte Ansigt, mit hornede Hoved, kom Sagen mig altfor snurrig fore, og aldrig saasnart var jeg kommen hjem, for jeg tegnede det hele Billed. See blot, naar I tager Svandsen og Hestefodderne fra, om I ikke finder mit meget lignende Contrafey, og den Fremmede — I kan troe mig paa mit Ord, den ene Draabe Vand er ikke den anden ligere." Barberen vedblev at snakke, medens jeg eftertænkte, om denne Liighed blot skulde

være Tilfælde, eller om det virkeligen var min Herres Portrait. Nok, jeg fik Billedet, og besluttede at benytte det paa den Dem bekjendte Maade, for at finde den Forlornes Spor.

Pludseligen gik Døren op, og ind treen — den Fremmede fra igaar. Med stirrende Blik og fremrakt Hals, betragtede Liremanden ham nogle Øieblikke, og styrtede derpaa for den Gjenfundnes Fødder. — Paa en gandske usigelig, eiendommelig Maade oplivedes den Fremmedes Træk. Hans Øine straalte. „Gamle Jacob!" var Alt, hvad han sagde. Men den Gamles Glæde blev saare veltalende; tusinde Spørgsmaal strømte fra hans Læber, han grædt og loe, ret som et Barn. — Den Fremmede smilte mildt, klappede den Gamles graae Hoved, greb efter Hatten, og drog ham afsted med sig. Men i Døren vendte han sig om, syntes at betænke sig, sagde derpaa: „Sælsomt! — Nu, imorgen!" — hilste og forsvandt.

Næste Dag var Jacob atter i Vinkjelderen, og tilstillede Majoren en liden velforseglet Pakke. Vi meddele her, i Udtog, sammes ikke uinteressante Indhold:

* * *

Riig, uafhængig og glad ved Livet, var jeg kommen til Paris. Jeg kjendte kun Livets lyse Side. Her var det, Lidenskab og Letsind styrtede mig i Fordærvelsens Nat. O, hvi agtede jeg ikke paa Din Varselsstemme, ærlige Jacob!

Jeg forbigaaer en Mængde Eventyr, og iler til det, som afgjorde mit Livs Skjebne. Jeg

havde sluttet et nøie Venskab med Ridder d'Armincourt, den elskværdigste Galning i Residentsen. Hans Omgang blev mig snart uundværlig. Den troe Jacob rystede paa Hovedet, men jeg lod, som jeg ikke saae det.

Ridderen havde tidt Ebbe i sin Kasse, og naturligviis stod min Ham aaben; han var jo min Ven. Hvo som har opholdt sig i Paris i den hellige Uge, kjender Valfarterne til Longchamp. Den milelange Vei vrimler af muntre Mennesker. D'Armincourt og jeg maatte naturligviis være med. Vi vare tilhest, og glemte ikke at mønstre de henrivende Pariserinder. I en Sideallee af Boulognerskoven mødte os en ridende Dame, som med ubeskrivelig Ynde tumlede sin engelske Ganger. Som Tjener fulgte hende en ung Neger. Jeg blændedes af hendes Skjønheds Glands. Hun bøiede til Siden, ad et Landsted til, og da hun forsvandt for mine Øine, var det, som om Paradisets Porte lukkedes for mig.

Adskillige Dage vare henrundne. Ingen Nydelse smagte mig, ingensteds havde jeg Ro, den deilige Pigeskikkelse svævede for mig, hvor jeg gik og stod. D'Armincourt gjorde sig lystig over min Melankolie. Jeg tilstod ham, hvad jeg følte. Da slog han en høi Latter op. „O Du godmodige Sjel forgaaer af Elskovspine! Siig mig, min frygtsomme Hyrde, hvad hindrer Dig da i, at nyde, hvor Du vansmægter?" — Jeg vilde fare op i Vrede. „Stille, stille! sagde han: jeg kjender Glutten. Rosa er hverken mere eller mindre, end den ***ske Gesandts Maitresse. Har Du

Mod til at bestaae et Eventyr, saa er den lille Engel Din endnu idag." — Jeg stod som forsteenet, men han vedblev: „Det var den største Synd af Verden, at lade denne livskraftige Hebe vansmægte i den kraftløse Oldings Favn. Det er Christenpligt, at frie hende af det Slaverie, hvori hun sukker." — Disse og lignende Talemaader bragte mit Hjerte i lys Lue. Jeg svor høit og dyrt, at vove mit Liv for Rosa's Besiddelse. I denne Stemning fandt jeg d'Armincourts Bortførelsesplan kostelig, og offrede betydelige Summer, for at sætte den i Værk. Vi leiede en Hob stærke Dagdrivere, iførte dem, saavelsom os selv, Gensd'arme-Uniform, og ilte, i Skumringen, til det omtalte Landsted. Et dictatorisk: de par le roi! aabnede os Porten, vi trængte ind i Huset, Tjenerne vege tilside. I et halvmørkt Boudoir fandt vi den himmelske Rosa, som ængsteligen holdt sig til Gesandten, der forlangte, vi skulde retfærdiggjøre vort uforskammede Indbrud. D'Armincourt, der førte Ordet som Brigadeer, svarte med Frækhed: han var sendt, for at arrestere det Fruentimmer, som her var nærværende, og Politiministeren vilde selv gjøre Hans Excellence Regnskab for Aarsagen. — Samme Øieblik gav han os et Vink, Rosa blev slæbt ud, sat i den beredtstaaende Vogn, og ad Omveie ført til Paris.

Vi bragte vort Bytte til mit Logis, i Forstaden St. Antoine. Taknemmelig faldt jeg d'Armincourt om Halsen; ophidset af Vin og Kjærlighed agtede han lidet paa mig, men satte sig ved Rosa's Side, og tiltalte hende i saare uanstændige

Udtryk. Den skjælvende Pige brast i Gråd; jeg bad min Ven skaane hende. Men han lo mig ud og meente, han maatte have Løn for sin Uleilighed. Da havde min Taalmodighed Ende, og jeg erklærte, at hvis han ikke lod Pigen i Fred, kastede jeg ham ud af Vinduet; hvorpaa han gik. — Jeg kastede mig ned for Rosa's Fødder, og erklærede min oprigtige Kjærlighed. Den Maade, hvorpaa jeg havde taget hende i Forsvar mod Ridderen, havde erhvervet mig hendes Tillid, hun tørrede sine Taarer og tilstod, at hun ogsaa havde bemærket mig den Dag, jeg havde seet hende første gang. Hun bad, jeg vilde ikke tænke værre om hende, end hun forskyldte, og fortalte mig, hvorlunde den ***ske Gesandt havde antaget sig hende som et forældreløst Barn, og været hende i Faders Sted. I Alt, hvad den deilige Pige sagde, laae en uforligneelig Ynde.

Pludseligen revses Døren op, Bevæbnede traadte ind og slæbte mig i Fængsel. Min Stilling, det følte jeg, var betænkelig, Ministeren mægtig, Misbrugen af det kongelige Navn ingen Bagatel, Sagen kunde faae et farligt Udfald. Dog haabede jeg, at Ridderen vilde sætte Alt i Bevægelse for at hjelpe mig ud af den Forlegenhed, hvori vel min Kjærlighed, men ogsaa hans Anslag, havde styrtet mig. — Som jeg frydede mig ved dette Haab, traen Jacob ind til mig, og kastede sig hulkende ned for mig, og bad, jeg vilde tage hans Livree paa, og redde mig. Jeg vægrede mig naturligviis og sagde, min Ven vilde nok udtænke et Middel til min Befrielse. „Han? raabte Jacob,

og loe frygteligt: Han? O, min arme, bedragne Herre! Det var jo ham, som forraadte Dem!" Jeg stod som tordenslagen, og kunde ikke troe det. Men kun altfor snart blev jeg overbeviist derom. Et Brev fra Ministeren forkyndte mig, at jeg var fri. Rosa var gaaet i Forbøn for mig. Jeg slap med en alvorlig Irettesættelse. Hævntørstende skyi jeg til Ridderens Bopæl. Han var ikke at finde.

Saaledes henrandt fire Uger. Jeg saae Rosa nu og da, dog vovede jeg ikke at nærme mig hende, thi jeg vilde ikke synes utaknemmelig mod Ministerens Høimodighed. Da hørte jeg pludselig gen, at Rosa, paa en Lystvandring i Boulogner-skoven, var bleven anfaldt og bortført. Intet Øieblik omtvivlede jeg, at d'Armincourt var Røveren. Gud selv gav mig den Tanke, at han havde taget Veien ad Amiens, eftersom han, i Nærheden af denne Stad, eiede et Slot. Kjærlighed og Hævn bevingede mine Fjed. I Amiens hørte jeg, at d'Armincourt for to Dage siden var kommen til sit Gods. I Bondedragt sneg jeg mig did med min trofaste Tjener. I Kroen overtalte jeg en Dagleier til at gaae op paa Slottet og tilstille Rosa nogle Linier. Jeg tilskrev hende, hun skulde kun forblive standhaftig; jeg var kommen at befrie hende og at straffe hendes Ransmand; hun skulde blot overtale ham til en Lystvandring i den nærliggende Skov. Rosa sendte mig to Linier tilbage, jeg skulde kun vente hende.

Velbevæbnet gik jeg, med min Tjener, til den betegnede Skov. En god Time havde jeg vel ven-

tet med bange Hjertebanken, da raslede det i Buskene, og Rosa sløi i mine Arme. „Frels Dig, Du er forraadt!" Mere formaaede hun ikke at sige, da traf et Skud hende, og hun sank afsjelet til Jorden. Hos hende faldt den ærlige Jacob, truffen af et andet. Lilig en skadefro Djævlemaske stod Ridderen i en Fraſtand — jeg affkjød min Pistol mod ham, og feilede. Rasende styrtede jeg nu mod ham med dragen Klinge, og saae med Vellyst hans Blod fremsprudle af en dyb Hjertevunde. Folk nærmede sig, og jeg flyede. I Calais indskibede jeg mig, Engelland og Skotland har jeg gjennemreist, men Ro har jeg aldrig fundet.

(M. Tenelli.)

Træk af Frederike Brun's Ungdomsliv.

(Fremstillte af hende selv.)

I naturstridig, vanskabende Smagløshed havde de herskende Moder just naaet deres Høide (1776), da jeg Ulykkelige maatte begynde at gjøre dem med. Hører, I Døttre, en svag Skildring af Eders Mødres Lidelser!

Til vor Oval havde man opfundet etslags Filt af Hjortehaar; deraf gjorde man Matradser, som vare to Tommer tykke, og velstivede med Staaltraad. Et saadant Uvæsen (Touppé) af et Punds

Vægt idetmindste, blev, tæt bag Pandehaaret, snort ret fast om Hovedet; et andet, ligesaa stort, dækkede Baghovedet, og blev snort fast om Nakken — paa dette Bolværk reistes nu Haarbygningen, med Haarnaale af et Qvarteers Længde. Men da dette var adskillige Timers Værk, saa maatte Bygningen holde fra en Løverdag til en anden. Ja, om end en Haarnaal i Touppéen stak, maatte man taalmodigen finde sig deri til næste Løverdag. Da blev denne mit. arme, fangne Hoveds-Sande Bastille demoleret — men ak, kun til ny Qval! Thi nu bleve de filtrede Haar udkæmmede under tusind Smerter, rensede fra Pomade- og Pudderdeig, og samme Dags Aften blev det arme, brændende Hoved stukken i Bastillen paany, paa det man Søndagmorgen kunde være accommoderet til Kirkegang. Og al den Qval leed man, fordi Moden vilde det! Men aldrig vil jeg tænke tilbage paa disse Løverdage uden Skræk, og endnu begriber jeg ikke, hvorledes jeg er sluppen heelhovedet ud af denne Skjærsild.

Men naar nu denne Hovedbastille blev udsmykket med vajende Fjerbuske og brogede, flagrende Vimpler, ihukommer jeg kun een glad Følelse, jeg havde derved, nemlig denne: ved at skyde Pandehuden op og ned at bringe det hele Marter-system til at vakle, hvilket ofte lykkedes mig; dog fik jeg derved en dyb Fure midt over Panden. Tiden, som ellers bringer Rynker, har glattet den.

Var nu Hovedet en stakkels ulykkelig Fange, saa forsikkrer jeg Eder, mine smukke, unge Piger, at Legemet ikke var det mindre. Dette blev fryg-

teligen indsnørt af et Corset, og hvor dette endte, begyndte Poscherne, der gjorde al menneskelig Form ukjendelig. Fødderne boede i Stylteskoe, to til tre Tommer høie. Hele Vanskabningen vaklede, som om den skulde falde omkuld hvert Øieblik. Og i dette Optog dandsede man! Jeg husker, at jeg havde erhvervet mig en vis Færdighed i at bruge min Fiskebeenskjole som et Seil, saa jeg med gunstig Vind svævede ned ad Langengelskens Rader, hvisaarsag jeg ogsaa havde Roes for min Lethed i Dandsen. Skjøndt der nu, hos saaledes udstaferede Ungmøer, ikke var det Mindste tilbage af skjøn Form, saa bleve vi dog courtiserede med langt mere Opmærksomhed og Aand, og følte os langt mere, end vore, medal en bedre Smags Ynde smykkede Døttre.

Jeg maa lade mig selv vederfares den Ret, at jeg havde en hjertelig Modbydelighed for alt dette Uvæsen, og at jeg ingenlunde lagde Dølgsmaal derpaa. Min indvortes Skjønhedssands var bleven vakt og næret hos Preisler og Hauber, og Strange's, Hamilton's og Wille's Kobberstik havde fremtryllet gandske andre Billeder for min Sjel.

En Aften begav det sig nu, just som jeg, paa et Bal, seilede lystigt nedad Quadrillen med Poscher paa, at et Baand sprang, og Skibet pludseligen blev standset i sin Fart. Hurtigt løb jeg ind i et Sideværelse, og, for ingen Tid at spilde, tager jeg Poscherne af, hvorpaa jeg fortsætter min Dands. Ak, hvor let svævede jeg nu, uden laant Luft, i egen Spændkraft! Hvo som ikke tog Poscherne paa igjen den Aften, det var mig; men hvo som, af

alle tilstedeværende Tanter og Cousiner, blev omtalt som Den, der havde sat al jomfruelig Tugt og Ærbarhed tilside, det var ogsaa Frederike.

Fiskebeenskjolerne og Poscherne bleve afløste af de saakaldte culs de Paris, men dem har jeg aldrig kunnet bequemme mig til at bruge. Paa denne Tid var det, jeg, da jeg engang gik i Besøg med min Moder, paa en af Kjøbenhavns Gader mødte en velvoxen Negerinde, som, frit bærende det palmeranke Legeme, var herligt drapperet med indiske Shawler, og paa Hals og Arme rigtsmykket med Guldkjeder og Perler. I stum Beundring saae jeg efter hende, og udbrød derpaa i de Ord: „Moder, Moder, see engang! Hun er deiligt voxen, hun er deiligt paaklædt!" Hvorpaa min Moder svarte: „Ak, Gud forbarme sig, nu skal man see, hun vil pynte sig som en Morianskone! — Kun altfor gjerne havde jeg gjort det, og det spøgte stærkt i mit Hoved, om jeg ikke kunde udfinde nogen ny Paaklædningsplan, som det var muligt at iværksætte, men i det Hele blev det dog ved det Gamle.

En af mine største Saligheder var at vandre ved Søen, eller endnu hellere ved Havbredden, med min Fader, naar et Tordenveir trak op. Ugrundet Frygt havde han betaget mig, og den sande er sjelden grundet. I hele mit Liv har jeg beholdt en festlig Følelse af disse Timer, naar Boverne bruste og brændte, og Tordenslagene dønede. At komme til Himlen som Elias — erklærede min fromme Fader altid for den saligste Død. Ogsaa jeg hører altid Herrens Røst i Tordenbraget.

Omsider var det mig, saasnart Vaaren nærmede sig, umuligt, længere at bære de usalige Hjortehaarsmatradser og den hele Løverdagsqval. Jeg bad og tiggede min Moder, at jeg maatte vorde forskaanet derfor; min Talsmand i dette vigtige Anliggende var den borgerlige skjønne Verdens habileste Friseur, en god ærlig Mand, ved Navn Hansen, som Gud lønne derfor! Denne erklærte, at han, da min Haarvæxt var saa udmærket stærk, ret vel kunde frisere mig ved Hjelp af en gandske liden Pude, hvori Haarnaalene kunde fæstes. Og virkeligen udførte han denne dristige Idee. Kort efter blev jeg med mine Forældre indbuden til en Diner hos Geheimeraadinde Schimmelmann. Jeg var dengang tretten Aar, meget stor af min Alder, rød og feed. Idag blev jeg coefferet paa den nye Maneer, og følte strax, hvor liden Fasthed den høie, paa qvarteerlange Haarnaale opreiste Bygning havde. Men jeg trøstede mig selv paa det bedste, og vilde nu heller ikke betjene mig af falske (saa kaldte jeg de konstige) Blomster mere. I en Hast plukkedes altsaa vor Haves første Børn, de smaae Leverblomster, og med dem blev den kolossalske Haarbygning rigeligen spækket. Allerede paa den lange Vei, fra Nørregade til Bredgaden, led den mægtige Nyttelser. Endeligen naae vi Maalet: det skjønne, i italiensk Stiil byggede Pallads, stige af i den store Vestibule, opad den brede Trappe. „Hold Dig lige, Rikke!" tilhviskter Moderen mig ved Indgangen, og nu taber jeg alt mit Mod. Skjælvende træder jeg ind i den festlige Sal; med mild Værdighed, liig en Dronning, træder

Vertinden os imøde. Uden at agte det honede, speilblanke Gulv, gjør jeg min Reverents, glider og falder forover, saa lang jeg er, og føler paa samme Tid — o Skræk! min Haarbygning gaae gandske af Lave. Jeg bliver liggende ubevægelig, og skeler kun, hen over min Næse, efter de affloine Leverblomster, som, trindtomkring mig, bedække det glatte Gulv. Til min Trost var der Ingen, som loe; Faldet havde været heftigt, og min ubevægelige Taushed vakte sandsynligviis Bekymring. Pludseligen føler jeg mig loftet op, indsluttet i blode, varme Arme, sødt kjærtegnet — jeg laae ved Emilies fromme Hjerte.

Min Moder undskyldte, hvad der var skeet, med mine phantastiske Pyntegriller. „Men den stakkels Pige har jo Ret! sagde Emilie: Tillader De, at jeg sætter hendes Haar som Lotte Bernstorff bærer sit?" Min Moder samtykkede. Den godlidende Engel førte mig ind i Sideværelset; de sørgelige Ruiner bleve aldeles demolerede, Haaret flettet og opheftet, et smukt rødt Baand bundet derom, og hvo var nu lykkeligere, end Frederike? Munter treen jeg, ved Emilies Haand, atter ind i Salen, hvor den venlige Matrone smilende klappede mig paa Kinden. Emilie var den ældste Søns, Ernst, Greve af Schimmelmann's omtelskede og gjenelskende Gemalinde.

Miaulis og Kanaris.

Til hvilken Dødelig bør Skjaldens Haand
Vel række Mindets Krands, den eviggrønne?
Til ham, med svækket Legem, sløvet Aand,
Der holder zittrende de gamle Baand,
Hvori en Slægt forvorpne Slaver sønne?

Til ham, der, for at bære Navn af Stor,
I Støv den sande Storhed Dyden træder;
Der, for at vinde sig en Haandbred Jord,
Opfylder Jordens Kreds med Brand og Mord,
Og Kronens Guld med Ufrylds Taarer væder?

Nei! Ikke han, der døser til sit Maal,
Halvslumrende paa sine Fædres Throne;
Ei heller han, der med en Haand af Staal
Gjør i sit Vanvid Stæder til et Baal,
Fortjener Mindets evigfriske Krone.

Men han, der, lig hiin Oldtids Helteslægt,
Med kraftig Sjæl i kraftigt Legem higer
Ad Ærens Hal; hvem Skjebnens Centnervægt
Vel knuse kan, ei bøie, naar han kjækt
Paa Dydens Vei til Evigheden stiger.

Saa fordum Kæmpen fra Eurotas Bred,
Der sank i Pylæs Huler overmandet;
Han saae, at ned fra Fjeldet Døden fred,
Og vendte ei sin Fod til Flugt, men fred
Og døde Ærens Død for Fødelandet.

Saaledes, fuldt af Friheds Helligaand,
Hiint Par, der slog sit Fødelands Tyranner,
Harmodius og Aristogiton,
Der fra Athenes Borg med dristig Haand
Nedrev i Døden Despotismens Banner.

Saaledes I, hvis underfulde Mod
Et frelset Folk med Ærefrygt skal nævne;
Ved hvis forvovne Færd Nutiden stod
Forbauset, og tro'de, Ledas Børn forlod
Olympens Sal, for Hellas Spot at hevne.

Paa Ægeus's Bølger nys Halvmaanen gled,
Og Rov og Mord og Skræk var i dens Følge;
Ypsara faldt; fra Hellas grønne Bred
Gjenlød et Rædselsskrig og dønte ned
Fra Ætas Top til Kyparissos Bølge.

Da slynged' Herrens Haand to Hevnens Lyn
Mod Korsets Fjender fra sin høie Himmel;
Igjennem Mulmet foer de; — stolte Syn! —
Halvmaanen knuust sank ned fra Speilets Bryn,
Og splittet ad var Østens vilde Vrimmel.

Paa Hella's Kyst nu lyder Sang og Dands,
Thi seiersæl dets Snekke Havet furer;
Og, flettet ind i Himlens Stjernekrands,
Miaulis, Kanaris i evig Glands
Skal funkle, som to nye Dioscurer.

(F. Schaldemose.)

Kjærligheds og Venskabs Kamp.

Dupont, en ung fransk Maler, som var kommen til Rom, for i Konstens Fædreland at studere de udødelige Konstneres Mesterværker, forlod, efter et langt Ophold, denne navnkundige Stad, og drog til Neapel, hvor han blev bekjendt med en ung, riig Neapolitaner, ved Navn Lorentini, der skaffede ham Leilighed til, at vise sit skjønne Talent i et gunstigt Lys, og derved paa en vis Maade blev hans Lykkes Skaber.

Skjøndt fødte under forskjellige Himmelegne, syntes Dupont og Lorentini ligesom skabte for hinanden. Snart aabnede deres Hjerter sig for gjensidig Venskabs søde Følelser; disse tiltoge med Aarene, og omslyngede de ligestemte Sjele med uopløselige Baand. Fem Aar havde de allerede levet i denne lykkelige Forbindelse, da Lorentini, henreven af en ung Frænkes Skjønhed, og lønnet med den Tilbedtes Gjenkjærlighed, besluttede, at flette Elskovs Myrthe i Venskabs Eviggrønt. Snart kronte Bryllupsdagen de Elskendes Ønsker.

Fiorella, saa heed den nygifte Kone, gjorde et dybt Indtryk paa Duponts følsomme Hjerte. Forgjeves søgte han at beherske sin strafværdige Lidenskab; forgjeves tænkte han sig de sørgelige Følger af sin utilbørlige Kjærlighed; hans modstræbende Hjerte spottede hans Forstand, og han besluttede at vælge det sidste Middel, en hurtig Bort-

fjernelse, for at slukke den farlige Ild. Men neppe havde Lorentini erfaret hans Beslutning, for han opbød Alt, for at holde sin Ven tilbage, og den svage Dupont lod sig gjerne nøde til, at blive i sin Elskedes Nærhed. Hver ny Dag gjod Olie i Luen, thi Fiorella, som ikke anede hans Hjertes Lidenskab, behandlede ham med den Fortrolighed, hun meente at skylde sin Mands Ven.

En smuk, maanelys Sommernat gjorde Fiorella og begge Vennerne en liden Lysttour tilsøes. Tilfældigviis tog Vinden fat i hendes let omkastede Halstørklæde, og viftede det ud i Havet. Hastigt sprang hun op, vilde gribe derefter, tabte Ligevægten, og styrtede ud af Baaden. Lorentini, som ikke kunde svømme, udstødte et Forfærdelsesskrig, men Dupont var allerede sprungen efter, og frarev Døden med kraftig Arm det dyrebare Bytte. Længe kunde Lorentini kun ved Favntag og Taarer bevidne ham sin Erkjendtlighed; Fiorella's var, om end mindre heftig, dog ligesaa oprigtig, og fra den Dag af behandlede hun sin Redningsmand med fortrinlig Opmærksomhed. Ulykkeligviis troede Dupont, deri at see Mere end blot Erkjendtlighed, dog seirede Venskabet over Lidenskaben. For redelig til, at forstyrre sin Vens Lykke, og for svag til, stedse at modstaae Fristelsen, besluttede han igjen, at fly den farlige Nærhed, og i Krigens Tummel at søge Adspredelse for sin Kummer. Med en ikke ubetydelig Pengesum indskibede han sig, og efterlod et Brev, hvori han uden Tilbageholdenhed meldte sin Ven, hvi han saa uventet var bortreist.

Lorentini følte fuldkommen, hvor stort dette Offer var; dog besluttede han, at dølge Hemmeligheden for sin Kone, og foregav, en Ærefag havde nødt Dupont til at reise. Men da hun ikke aflod at bestorme ham med Spørgsmaal og Bønner, sagde han hende omsider Alt.

Ved denne Tilstaaelse havde han begaaet en utilgivelig Daarskab. Elsket af sin Hustru med al den første Kjærligheds Ild, glemte han, at ingen Dame er ufølsom mod den Lyst, at vorde elsket. Fiorella følte sig smigret ved, at have indgydt en smuk Mand saa heftig en Lidenskab; Forfængeligheden tog hendes Hjerte fangen og Medlidenheden gjorde ærligen Sit. Hun beklagede den unge, interessante Mand, som ved hende var bleven udstødt i den stormbevægede Verdens Kamp. Hidtil havde Kjærligheden til Lorentini gjort hende blind for Dupont's Fortrin, men hans Ulykke aabnede hendes Øine, og hun anstillede Sammenligninger, som ikke faldt ud til den Førstes Fordeel. Ikke som om hun fandt ham hendes Kjærlighed uværdig; men Dupont syntes interessantere i hendes Øine, kort — han var hendes Elsker, og Lorentini hendes Mand.

Hun greb hver en Leilighed, for med Denne at tale om den Ulykkelige. Han undlod ikke, at rose sin Ven og at sige, hvad han følte ved hans Savn. Saaledes forstorrede han, uden at vide det, Vunden i Fiorella's Hjerte, og beredte sig selv en sørgelig Fremtid.

Sex Maaneder vare henrundne, uden at det var lykkedes Lorentini, at opdage sin Vens Spor. Da hørte han pludseligen, Denne havde taget Tjeneste i den franske Armee, som var bestemt mod Piemont; hans Tapperhed havde allerede forskaffet ham en Officeerspost, men i den sidste Bataille var han bleven haardt saaret, og taltes blandt de Døde. Lorentini var trøsteslos. Levende deelte hans Hustru hans Smerte, og Duponts Død, som syntes at skulle slukke den ulovlige Flamme, tjente kun til, at styrke den.

Men Dupont var ikke død. En af de Bønder, som skulde begrave de Døde, opdagede Livstegn hos ham, og fik ham baaret til sit Hjem, hvor han pleiedes vel og helbredtes. Dog beholdt han en Stivhed i det høire Been, som bestemte ham til at forlange sin Afsked, og at leie sig en liden Landeiendom der i Egnen.

Skjøndt Tiden ikke havde formindsket hans Kjærlighed, havde han dog opgivet alt Haab om den Elskedes Besiddelse. Men idetmindste vilde han dog vedligeholde og forøge de Erindringer, som vare hans Hjerte saa dyrebare. Hans Malertalent og Indbildningskraft stode ham herved trolig bi. Han fuldendte adskillige Malerier, som fremstillede hans ulykkelige Kjærligheds Hovedmomenter. Saaledes gik Tiden ret taaleligt, hans Grømmelse mildnedes efterhaanden og han blev omgængeligere; en mild Melankolie var den eneste Levning af en Lidenskab, som havde vakt en saa ødelæggende Storm i hans Hjerte.

Saaledes vare to rolige Aar henrundne, da Lorentini og hans Kone foretoge en Reise til Turin; idet de, paa Tilbageveien kjørte gjennem den Landsbye, hvor Dupont boede, gik deres Vogn itu. Duponts Vert eiede det anseeligste Huus i hele Byen. Lorentini gik derfor til ham og bad, at Fiorella maatte blive der, medens han fik Vognen bragt til Smeden. Bonden lovede, at hjelpe ham dermed, og Fiorella blev imidlertid tilbage hos hans Kone, Margrethe. En Flok muntre Børn legede paa Gulvet, og Fiorella følte ret dybt, hvormeget hun maatte savne, da den Lykke, at vorde Moder, ikke var bleven hende til Deel. Idet hun nu overlod sig til denne sørgelige Betragtning, og tillige tænkte paa sin Mand, som i nogen Tid havde behandlet hende med mærkelig Kulde, kom Børnene op at trættes om noget Legetøi, og det ældste søgte at forfægte sin Eiendomsret med den Paastand, som han lydeligt udtalte: Hr. Dupont har givet mig det! Dette Navn bragte Fiorella til uvilkaarligen at gyse, medens det paa den anden Side vakte hendes hele Nysgjerrighed. Hun spurgte den snaksomme Bondekone, og Denne fortalte strax: Hr. Dupont var ung, fransk Officeer, som, dødelig saaret i et Slag nærved Landsbyen, var bleven reddet af hendes Mand, og nu opholdt sig hos dem; Alle holdt af ham, men han var meget hengiven til Melankolie, og udentvivl var en ulykkelig Kjærlighed Skyld deri. — Nysfende var det Indtryk, denne Forestilling gjorde paa Fiorella. Den Vished, at Dupont levede og var hende nær,

var næsten mere, end hun mægtede at bære. Imidlertid vedblev Vertinden at fortælle, og efter at hun havde beskrevet hele den unge Mands Levemaade, foreslog hun, at besøge hans Eremitage, som hang sammen med deres Huus. Dupont var gaaet til Staden, og kom ikke hjem før imorgen. Skjælvende tog Fiorella mod Tilbudet, og fulgte.

Strax fængslede en Række Malerier hendes Blik — men hvorledes blev hun tilmode, da hun saae sig selv som Hovedfigur paa ethvert af dem! Det heldigste af disse Billeder fremstillede det Moment, da Konstneren styrtede sig i Havet, og med kraftig Arm frelste sin Elskede fra Døden i Bølgerne. Mere levende end nogensinde vaagnede nu den Følelse i hendes saarede Bryst, at hun havde Dupont at takke for sit Liv, og at hun var den eneste Aarsag i hans Lidelser. Hun brast i Graad. Margrethe studsede herved, endnu mere ved Lighed den mellem Fiorella og Hovedfigurerne paa Malerierne; hun begyndte at ane Sammenhængen, og aflod ikke at spørge, før Fiorella indviede hende i sin Hemmelighed. Den gode Kone, der elskede Dupont som sin Søn, blev saare bedrøvet, da hun lærte at kjende de uoverstigelige Hindringer, som adskilte de Elskende, og da hun ingen Redning vidste, gav hun sig til at græde med Fiorella. Over en saa hjertelig Deeltagelse glemte Denne, hvad hun skyldte sin Ægtefælle: hun overlod sig gandske til sin Følelse, og bedækkede Malerierne, disse stumme Vidner om en haablos Kjærlighed, med hede Kys. — Efter at hun havde forladt det

farlige Opholdsted, krævede hun den helligste Taushed af Bondekonen, og iilte at tørre sine Taarer. Det varede ikke længe, inden Lorentini kom med den istandsatte Vogn, og hun maatte fortsætte Reisen til Neapel med ham.

Da Dupont Dagen efter kom hjem, fandt han paa Gulvet et Armbaand, som Fiorella havde tabt og ikke savnet før det var for silde at opsøge det. Studsende tog han Smykket op, men hvo beskriver hans Forundring, da han kjender det igjen, og seer, at det er Fiorella's! Han iilte til sin Vertinde, viste hende, hvad han havde fundet, bestormede hende med Spørgsmaal, og holdt ikke op, før hun havde sagt ham Alt. Hun var svag nok til, at skildre ham Fiorella's hele Adfærd, de Taarer ikke at forglemme, som en strafværdig Lidenskab havde aflokket hende. Drukken af Glæde, Kjærlighed og Haab, faldt Dupont sin snakkesalige Vertinde om Halsen. Den Lidenskab, Tiden havde mildnet, vaagnede med fordoblet Kraft; hemmeligen forlod han sit hidtilværende Opholdsted.

Ilende Dag og Nat, naaer han Neapel, og træder af i en afsidesliggende Gjestgivergaard. En snedig Leietjener maa tjene ham som Spion og Postillon d'amour, thi Fiorella maatte underrettes om hans Hidkomst, om hans Kjærligheds Fasthed, om det Haab, han vover at nære. Alt dette skete ved en Billet, som Tjeneren vidste ubemærkt at spille Fiorella i Hænderne.

Det vilde være vanskeligt at skildre hendes Skræk og Forundring, da hun læste den. Hun kunde ikke omtvivle, at Margrethe havde robet hendes Hemmelighed; tillige erindrede hun det tabte Armbaand. Hvad skulde hun svare den Elskende, der havde uimodsigelige Beviser for hendes Svaghed ihænde? For sidste Gang hævdede Dyden sin Ret, og gav hende Kraft til at svare: Hun undredes over, at hun først blev underrettet om hans Ankomst; billigen burde han have tilskrevet Lorentini derom; med Forfærdelse havde hun læst Tilstaaelsen om hans strafværdige Svaghed. „Min Skjebne, tilføiede hun: hviler i Deres Haand, og det staaer i Deres Magt, at gjøre mig ulykkelig, men ikke at gjøre mig troløs mod min Ægtefælle. Ved Alt, hvad Dem er helligt, besværger jeg Dem, at opgive hver Tanke om mig, og erklærer paa det Høitideligste, at jeg, hvis De forsøger mig dybt nok, for at vove et nyt Forsøg, uden Tilbageholdenhed opdager Lorentini Alt."

Hvor strengt end dette Brev var affattet, kunde det dog ikke afskrække Dupont, thi han havde jo den Overbeviisning, at Gjenstanden for hans Ømhed deelte hans Tilbøielighed, og skjøndt Fiorella havde forbudet hans Sendebud, tiere at vove sig ind i Huset, fandt han dog Udvei til at spille hende nok et Brev ihænde. „De forstyrrede min rolige Eensomhed, — skrev han — De nærede, ved Deres Adfærd, det sødeste Haab, og finder Dem nu fornærmet, fordi jeg vil gjøre de Fordringer gjeldende, De selv har givet mig? Frygt Alt af

en Ulykkeligs Fortvivlelse! Hvad er det da, hvorom jeg beder Dem? Intet, uden den ubetydelige, dog for mit Hjerte saa dyrebare Godhed, at tilstaae mig en Samtale paa fem Minuter. Er det for meget fordret? Især, da jeg lover Dem, at beherske min Lidenskab, og for evigt at fly Deres Nærhed, saasnart jeg blot endnu engang har seet Dem, endnu engang hørt Deres Stemmes søde Tone!"'

Dupont naaede sin Hensigt. Skrækket ved hans Trudsler, meente Fiorella, ei at turde nægte sit Livs Frelser en kort Samtale. Hun haabede, at bevæge ham til, gandske at forsage hans utilladelige Kjærlighed. Omstændighederne syntes at begunstige hendes Forsæt, thi Lorentini maatte, endnu samme Aften, i vigtige Anliggender reise til Sicilien. Ved deres Huus var en stor Have, i hvis yderste Muur en liden Dør, som førte ud til en Eng. Did skulde Dupont komme, saasnart det skumrede.

En halv Time efter at Lorentini havde indskibet sig, gik Fiorella ned i Haven. Dupont havde allerede ventet paa det betegnede Sted. Uden at have Mod til at opløfte sit Øie til den Elskede, kastede han sig for hendes Fødder, og blev liggende taus i denne Stilling, indtil hun løftede ham op, og med møisomt tilkæmpet Fatning afbrød den piinlige Taushed med disse Ord: „Ubesindige! Hvortil har De forledt mig? Tør De nære en ulovlig Kjærlighed til den Mands Hustru, som

dagligen begræder Deres Død, og gjerne vilde kjøbe Deres Liv med sit?"

„Nei! afbrød Dupont hende med Heftighed: jeg vil ikke retfærdiggjøre min Kjærlighed. Jeg har strídt en haard, men desværre frugtløs Strid med mit Hjerte. Tre Aars Skilsmisse havde mildnet min Lidenskab — Da førte Skjebnen Dem til mit eensomme Tilflugtssted — og frem brød Flammen paany med uhyre Kraft, for aldrig mere at slukkes! Tilstaae, Grusomme, idetmindste, at jeg er mere ulykkelig, end straffskyldig!"

„Ak, svarte Fiorella: hvor tor jeg fordømme Dem, jeg, som endnu er langt straffværdigere? Jeg maa bebreide mig, at være Skyld saavel i Deres forbigangne, som i Deres tilkommende Lidelser, og kan dog ikke hjelpe Dem med det mindste Haab. Vi maa betvinge vore Hjerter, skulde de end briste derved. Vi maa aldrig see hinanden mere! Jeg vilde ikke nægte min Ægtefælles Ven det sidste Beviis paa min Tillid til hans Hjerte. Jeg troer og haaber, at han vil holde sit hellige Løfte, og sky mig, da han ikke kan see mig uden at vorde Forbryder. Erindringen om hans Venskab skal aldrig døe i Fiorella's Hjerte, og Bevidstheden, at have været hendes Redningsmand, skal give ham Kraft til at savne og lide!"

Alt vilde Fiorella vende sig bort, for at gaae, da en heftig Storm og nogle tunge Regndraaber

bebudede et stærkt Uveir. Storm og Regn bleve heftigere hvert Øieblik, og man kunde ikke blive i Haven længere. Men kunde Fiorella, i dette Naturens frygtelige Oprør, give den Elskede til Priis for Elementernes Raserie? Hun bad ham træde ind i Havestuen. Dupont takkede Himlen for det gruelige Veir, som skaffede ham den Lykke, at blive nogle Minuter længere i den Elskedes Nærhed, medens Fiorella gruede for, at en af hendes Domestiker, som hun under allehaande Paaskud havde bortfjernet, skulde vende tilbage. Imidlertid rullede Tordenen frygteligt over deres Hoveder; Himlen var overtrukken med et sort Slør, der kun stundom sønderrevet af knittrende Lyn. Ved hvert Blink foer Fiorella bævende sammen. Dupont, som Mørket gjorde kjæk, greb hendes Haand — hun lod ham beholde den; han bedækkede den med Kys, hun trak den ikke tilbage. Endeligen vovede han endogsaa, at trykke hende til sit Bryst — og den Skjælvende var for svag til, at støde ham bort. Kjærlighed og Skræk virkede i Forening — Troskabens Genius tilhyllede sit Ansigt, og flyede.

Lorentini havde, som forommeldt, indskibet sig kort før dette Stævnemøde fandt Sted. Stormens Magt nødte ham til at vende tilbage, da han neppe var udenfor Havnen. Men for ikke at skrække sin Hustru og Husfolkene, der, efter hans Mening, allerede maatte være gangne til Hvile, besluttede han, at liste sig bag ind gjennem den

lille Havedør, hvortil han altid bar Nøglen hos sig. Men hvor studsede han, da han, idet han nærmede sig den, saae en Mand, som just traadte ud deraf. Hans og Tjenerens første Tanke var, at det maatte være en Røver, og Begge styrtede imod ham, for at gribe ham. Dupont, som troede sig overfaldet af Banditer, drog sin Dolk, og stødte den ene Angribende den i Brystet med saadan Magt, at han styrtede til Jorden, uden at give en Lyd fra sig. Nu vilde han ifærd med den Anden, men Denne faldt ham tilfode og bad om Skaansel. Dupont kjendte den gamle Tjeners Røst, han spurgte — og — o hvilket rædsomt Syn oprandt nu for ham! Ude af sig selv kastede han sig fortvivlende over sin Vens Liig, og søgte forgjeves at kalde ham ilive. En rasende Smerte sønderrev hans Hjerte, han vendte Dolken mod sit eget Bryst, og fuldbyrdede Blodhævnerens Arbeid. Den forførdede Tjener var imidlertid ilet ind i Huset, og havde meddeelt Fiorella det grufulde Budskab. Afmægtig segnede hun om, og vaagnede kun til et sørgeligt, Angeren indviet Liv.

(J. W. Lembert.)

Den levende Madonna.

Det var om Efteraaret. Jeg kom fra mit Slot ved Kysten af Irland, og seilede til Engelland. En heftig Storm fra Norden drev os ud af vor Kaas, og nødte os til, at tye til Lands-End *). Skibet havde lidt, og trængte haardt til at istandsættes. Endogsaa dets Emblem, et Madonnabilled, havde en frygtelig Bølge revet fra Forstavnen, og jeg formaaer ikke at beskrive den Følelse, hvormed jeg saae Himmeldronningen svømme i Havet, idet hun, ligesom af egen Kraft, ilte foran os til Stranden, hvor hun forsvandt i Brændingen. Veiret var for stormende og regnfuldt til enhver Reise, og vi vare saare tilfredse med at finde Ly i et lidet Huus, der stod eensomt paa en Høi. Min gamle Huuskapellan, Pater Gesnaldo, var med mig, og Manden, som havde modtaget os, havde ikke mere Rum end sin egen Stue. Straataget holdt ikke Regn, Vinden havde sønderrevet det. Og dog syntes det, som Huset skulde stande længere end dets Beboer skulde leve, ikke fordi han just var saa alderstegen, men fordi han var saa ligegyldig mod Livet, at han endogsaa gandske havde forsømt en farlig Sygdom, som anfaldt ham ofte. Han sov nemlig hele Dagen, og lod os skalte og valte i Huset efter eget Tykke. Intet menneskeligt Væsen var hos ham, ingen Husfru, ingen Datter, ingen Søn, ingen Rabo var at see. Naar han om Aftenen sov ind, og maaskee troede, at være alene endnu, som tilforn,

*) Forbjerg i det engelske Grevskab Cornwall.

bad han gandske forunderlige Bønner, hvoriblandt vel ogsaa hørtes et Ave Maria, men hvergang han nævnede disse to Ord, mumlede han ved sig selv, græd ogsaa stundom. Først havde jeg anseet ham for en Qvietist, da jeg fandt nogle af deres Bøger ligge omkring i Stuen, men hine Ord bragte mig paa andre Tanker. Og dog syntes han heller ikke at være nogen Katholik.

En Morgen, da han sov endnu, medens Solen allerede skinnede ind ad Vinduet paa hans Seng og henover hans lange, mørke Skikkelse, satte Pateren sig ved hans Leie og betragtede ham længe og opmærksomt. Han fordybedes derved meer og meer i sig selv, jeg troede at see Taarer nedtrille over hans Kinder — men han tang gandske stille. Bevæget stod han op, tog mig ved Haanden, drog mig hen til den Sovende, og ved at betragte ham, blev ogsaa jeg forunderligen rørt. Regnen var ophørt, og Resten af Dagen sad jeg nu under aaben Himmel ved Stranden, for at see, hvorledes Skibet blev istandsat, og for at opmuntre Matroserne. Ligeoverfor laae jo desuden mit Slot, hvori min Hustru færdedes, og Parken, hvori mine Børn spøgte!

Adskillige Dage henrandt, og Kapellanen var imidlertid bleven bekjendt med Manden. Men mod mig blev han forlegen, og naar jeg treen ind i Stuen, tang de Begge. Da nu Pateren var en saare ærværdig Mand og vor Families gamle, trofaste Ven, saa bekymrede jeg mig ikke derom. Min Vert begyndte at vorde muntrere. Mangengang rettede han sig, aandede dybt, og lagde Haanden fast paa det hoithvalte Bryst. Hans Øine glindsede da, som om han vilde tale, men han tang, og gik op og ned ad Gulvet med store Skridt.

Derpaa satte han sig paa sin Seng og bad. Ogsaa forlod han oftere Huset nu, og sad hele Timer paa Toppen af Høien i den brusende Storm. Underlig og forstyrret kom han hjem, engang endogsaa langt ud paa Natten.

Jeg laae allerede paa mit Leie, og havde sovet. Pateren havde holdt Ilden vedlige i Kaminen, og jeg vaagnede, idet vor Vert traen ind, men blev først fuldkommen munter, da jeg hørte Begge tale lydeligt, da de sagtens formodede, at jeg sov. De sadde Begge ved Kaminen, med Ryggen mod mig, og deres Skygger faldt paa min Seng.

„Du veed, Gesualdo, sagde Manden til Kapellanen i den reneste irlandske Dialect: i Neapel herfker den skjønne, ubeskriveligen rørende Skik, at man sender en ung Pige, klædt som Guds Moder, i sort Dragt, en Sølverkrone i Haaret, et langt hvidt Slør derover, ud paa Gaden at bede for de Fattige. De Geistlige vælge dertil en af de skjønneste, blege, unge Piger, med søermerfk, udtryksfuldt Ansigt, reent himmelsk Øie, ædel Gestalt og from Holdning. En fiin, hvid, smukt formet Haand maa heller ikke fattes. Og naar nu denne Engel, ligesom nedbaaren af Skyerne fra den blaa, uudforskelige Himmel, svæver gjennem de larmende Gader, rolig og guddommelig, og udstrækker sin hvide Haand under Sløret, og hilser dem, som gaae forbi, dem, som knæle for hende, med den himmelske Hilsen, eller bøier sig mildelig ned mod de Børn, som kysse Sømmen af hendes Klædehon: Hvo gav da ikke med Glæde sin sidste Skilling, thi hvad I gjøre mod en af de Smaa, det have I gjort mod mig, siger den evige Søn, og her stander hans jomfruelige Moder

gandske livagtig under den blaae, den evigaabne Himmel! — Og saalunde svæver hun hen, velsignet af Menneskene, idet hun modtager deres Gaver.

Jeg, en Irlænder, en ivrig Katholik, som var reist til Italien, for at skue vor Troes Hjem, men tillige en ung, lidenskabelig Mand, som længtes efter at nyde Livet, jeg overraskedes paa den saligste Maade, da jeg saae Madonna førstegang. Jeg stod som truffen af Himlens Lyn, jeg skjalv af Henrykkelse, jeg sank til Jorden, og trykte mine Læber paa hendes Skygge. Den anden Gang gav jeg hende min hele Guldbørs. Men tredie Gang listede jeg mig efter hende, saae hende gaae ind i Kirken, lægge Pengene paa Alteret, og forsvinde i Sakristiet. — Jeg havde ingen Rolighed mere! jeg gruede for mine Følelser, thi jeg var endnu ikke overbeviist om, at hun virkelig var en dødelig Qvinde! Og selv om jeg anede og haabede og med brændende Længsel ønskede dette, gruede jeg endda, thi hun forestillede jo den Hellige!

Nu veedst Du ogsaa, Gesnaldo, at Skjønhed og Ungdom ikke ere nogen Forret, de høiere Stænder udelukkende besidde. Du seer i Neapel stygge Prindsesser, og Engle i Fiskerhytter. Allerede den Fornuftige agter alle Stænder lige; den Sværmerske er begeistret af den Skjønne, om hun end er fattig og ringe, om hun end betler — som Madonna! O, kun at finde hende, kun hende! Det var den Følelse, som, henrykkende og ængstende mig, drev mig omkring.

Nu har jeg ladet Dig gjøre et Blik i mit Hjerte, og Du vil føle, hvor jeg skjalv og bævede, idet jeg sank for hendes Fødder, og pludseligen sprang op, favnede

hende og trykkede hende til mit Bryst, saasnart jeg fandt hende! Det var i Virgils Grav! — Jeg græd og kysede hende; jeg kysede hendes Hænder, og græd; jeg var salig og fordømt!

Hun var ingen Gudinde mere, hun bar ingen Krone, intet Slør — hun var en fattig Pige, en Datter af Gravens Vogterske. Hun bar en simpel, hvid Kjole, men hendes Haar sad saa deiligt, som før paa det hellige Hoved, hendes Øie var ligesaa klart som himmelsk, hendes Ansigt ligesaa blegt, o endnu blegere, og hendes Læber ligesaa rosenrøde! — O lad mig ile hen over denne og de følgende Dage. Paa sin syttende Aarsfest fødte hun mig en Dreng, i en af de eensomme Hytter ved Cumæ, ved Indgangen til Underverdenen. Vi lode Barnet blive hos den fattige Kone i Hytten, og gave hende Penge. — Magdalena, saa hed Pigen, havde bekjendt Alt for sin Skriftefader, men det beroligede hende ikke, thi hun savnede sit Barn!

Men for at holde Skinnet vedlige for Verdens Øine, maatte hun atter ud at betle. Præsterne lode hende ikke Fred, hvormeget hun end vægrede sig, hvor bestyrtet hun end var. „Hun vilde, ved sin rørende Skikkelse, gjøre de Fattige meget Godt, udløse mange Sjele af Skjærsilden." Saa talede de, og havde ikke Uret. Hun vred Hænderne, Moderen tilskyndte hende. Hun fandt sig da deri. Jeg selv maatte sætte Sølverkronen paa hendes bøiede Hoved; jeg hjalp hende i den sorte Dragt, men Sløret tog hun selv paa, og vaklede afsted.

Opløst i Smerte, med qvalte Taarer, sneg jeg mig efter hende. Menneskene knælte for hende, hvor hun

viste sig; hun glemte at udstrække Haanden, for at tage mod Gaverne, hun glemte den himmelske Hilsen; tæt indhyllet i sit Slør, gik hun forbi. Hun dreiede om et Hjørne, gik nogle Skridt seende ned for sig, da vaktes hun af Sang og Folkejubel. Hun saae op. Jeg saae, hvad hun saae. Det var Madonnafesten. Stillet paa en gylden Halvmaane, smykket med Blomsterkrandse, omknælet af Engle, omsunklet af Lys, under Sang og Basunlyd, langsomt og høitideligt, bares Guds jomfruelige Moder gjennem Staden. Magdalena stod stille. Da traadte Togets Anfører, hendes Skriftefader, imod hende. Han vidste hendes lønlige Brøde, og gruede ved at see hende — den faldne Synderinde, som Madonna. Han opløftede sin Haand, hans Fingerspidser berørte hendes Bryst — da sank hun langsomt tilbage, da var hun død. Og Sangene vedbleve at lyde: Ora pro nobis! Men saadanne Basuner, som jeg dengang hørte, faaer jeg aldrig at høre mere, før paa den yderste Doms Dag. — Næste Aften bares hun til Graven, i aaben Kiste, i det sorte Klædebon, men uden Slør, med Sølverkronen i Haaret. Det talløse, hende ombølgende, begrædende, beundrende, ja tilbedende Folk priste hende hellig og salig, at hun, saaledes død, var hedengangen til Herrens Paradiis. — Som om jeg havde myrdet hende, sneg jeg mig efter Kisten ind i Kirken. Jeg troede, hun vilde, hun maatte reise sig op, og tale, og bekjende, og anklage sig selv og mig, men hun smilte ubegribelig-stille, ubeskrivelig-huld, og ak, naar jeg saae paa hende, smilte hun ogsaa. — Jeg flyede, jeg forlod Neapel, efter at jeg havde vedkjendt mig min

Søn, og ved et lovformeligt Dokument, som jeg nedlagde i Gesandtens Haand, indsat ham som Arving til mine Besiddelser paa Kysten af Irland. Jeg overantvordede ham til Gesandtens Gemalinde, min Faders Søster, med den Forklaring, at hans Moder, en Italienerinde, nys var død, og at jeg vilde reise til Sicilien, for at glemme mit Tab. Fra Messina udspredte jeg derpaa det Rygte: Lord Endymion er død, er styrtet i Ætna! Men jeg gik til Engelland, gik over til den anglikanske Kirke, blev Qvietist, og har nu siddet her i tredive Aar, og ventet paa de Dødes Opstandelse, inden jeg endnu er død. Min Hytte er vorden gammel, mine Træer ere blevne store og stærke, og jeg er bleven ret bedaget legemligviis, men min Sjel, min Bevidsthed er forbleven som den var fra det Øieblik, Engelen sognede til Jorden. Og kun een Trøst havde jeg: Søvnen! Ofte sad jeg paa Høien før Sol stod op, og naar jeg i Morgenrødens Skin stirrede over Havet mod mit Fædrelands Kyst, troede jeg at see mine Slotsvinduer blinke, og gruende lukkede jeg mine Øine — thi hist boer jo min Søn!"

Saalunde fortalte Manden, medens jeg græd paa mit Leie, og skjulte mit Ansigt i Puden — thi Manden var min Fader! — Engelen, Madonna, var min Moder! — Ofte havde jeg, eftertænksom og sorgmodig, havt min Faders Dokument i Haanden, og kysset hans Navn. Nu først vidste jeg Alt. Nu vare alle Gaader løste. O Himmel! Mit Hjerte bankede lydt. Jeg satte mig op og græd. Derpaa kastede jeg et Blik hen paa min Fader — han var sunken om, og

sov. Som i Drømme mumlede han: Ave Maria! Jeg sprang ud af Sengen; Kapellanen sluttede mig til sit Bryst. „Har De hørt, Mylord?" spurgte han. — „Hørt! Nok! Formeget!" svarte jeg.

Da vi vidste af Erfaring, at han nu i det mindste vilde sove to Dage efter hinanden, saa besluttede vi, sovende at føre ham over til hans Hjem, til hans Slot. Vi indsvøbte ham vel, bare ham i det seilfærdige Skib, og opbrændte hans Huus, samt Alt, hvad som fandtes deri; paa Græsset ved Stranden havde Matroserne gjenfundet Skibets Madonnabilled, som nu, prangende paa sit gamle Sted, med sin i Solen blinkende Krone, ledte Skibet sikkert over til Irland. Vi landede om Natten, bare ham op paa Slottet, og lagde ham, i hans gamle Værelse, paa hans Seng.

Alle sindsede, hørte og fortalte videre. Folk kom kjørende, ridende, gaaende hid. Alle vilde de see deres Ungdomsven, som var gjenopstanden i sin Alderdom — han sov! De listede sig ind i hans Værelse, de omringede hans Seng — han sov! Hans Ungdomsven, Kapellanen, som havde gjenkjendt ham i Hytten og formaaet ham til at træde tilbage i den katholske Kirkes Skjød, holdt Forbønner for ham i Slotskapellet, og min Hustru forlod ham ikke noget Øieblik. Børnene knælede ved hans Seng, og da jeg mærkede, han vilde vaagne, lod jeg i en Fraastand, sagte og blidt, efterhaanden høiere og stærkere, en Psalme istemme. Han vaagnede, foldede Hænderne, bad sin Morgenbøn, skjøndt det var Eftermiddag. Derpaa satte han sig op, saae paa min Kone, paa mine Børn, som udraabte: „Bedstefader! o kjære Bedstefader! Moder, nu er

Bedstefader vaagen!" Mine Øine stode fulde af Taarer, og jeg trøstede mig ikke til at træde hen for ham. Han havde samlet sig, havde gjenkjendt sit Slot, og spurgte Børnene med et Smiil: „Hvor er min Søn, hvor er Eders Fader? Er han død?" Jeg treen hen for ham. Han saae længe paa mig, og en Taarestrøm qvældede frem af hans Øine. Han skjulte Ansigret med sine Hænder, bøiede sig tilbage, og sov igjen. Vi meente, han vilde igjen sove længe, og lode ham alene.

Om Morgenen vil jeg besøge ham — hans Seng er tom! Han var gangen omkring i Haven, thi han havde afplukket Astere og andre Høstblomster, og spredt dem trindtomkring. Man havde seet ham paa det gothiske Taarn, stille, som en Aand. Vi iilte efter ham, han var ikke deroppe; med ængstelige Blikke skuede vi ned — han var ikke at see; vi stirrede langt bort — ingen Vandrer var at øine. Vi søgte allevegne — han var forsvunden. Børnene græd, vi Alle græd.

Længt om længe kom Pater Gesnaldo ud af Slotskapellet, langsom og smilende. Han vinkede mig, stille og hemmelighedsfuld. Han gaaer; jeg følger. I Kapellet, under en Altertavle, en Madonna af Raphael, laae min Fader hensunken, uden Liv, med en Rosenkrands imellem sine Fingre.

Paa samme Sted ligger han begraven. Og over ham troner den levende Madonna.

(Leopold Schefer.)

Betleren.

Et Brudstykke af Grev von L—m's Papirer.

(Af Fanny Tarnow's Lebensbilder, 1824.)

Da jeg for ti Aar siden var i Paris, agtedes Fru C**r for En af de smukkeste Koner i denne Stad. Nu, ved mit gjentagne Besøg, fandt jeg hende igjen, som En af de elskværdigste. Istedetfor Ungdomsskjønhedens forlorne Blomster havde hun erhvervet en aandig Ynde, og hendes Hjerte havde stedse banket reent i hendes Bryst.

For nogle Dage siden fandt jeg hende, idet jeg traadte ind i hendes Værelse, mildtgrædende Paa et lidet Bord, som stod for hende, laae adskillige beskrevne Blade, med hvis Læsning hun syntes at have sysselsat sig. „Sandsynligviis kommer jeg i et ubeleiligt Øieblik, min Veninde?" spurgte jeg. — „Tvertimod, svarte hun: thi jeg behøver just nu en Ven, for hvem jeg kan aabne mit Hjerte. De er god, det veed jeg, og vil derfor ikke dømme for strengt om en Vildfarelse, som, uden at jeg har Deel deri, afpresser mig disse Taarer." — „Fortæl, min Veninde."

„For omtrent et Aar siden begyndte min lille Adele at skrante. Lægerne sagde, jeg skulde tage paa Landet med hende, og her lade hende tilbringe det Meste af Dagen i fri Luft. Men da jeg ogsaa ønskede at blive saa nær Lægen som muligt, besluttede jeg, for Sommeren at leie mig et lidet Huus paa Mont-Parnasse. Her var det nu min daglige Sysel, hver Morgen og hver Aften at spadsere med Adele paa Boulevarden.

Blandt de Betlere, vi traf paa vor Vei, og til hvilke Adele med stor Glæde pleiede at uddele sine Lommepenge, tildrog sig En fremfor Alle Barnets Opmærksomhed. Opfordret af hende, betragtede ogsaa jeg ham nøiere, og saae en ung, bleg Mand, som, halvskjult bag Busken, bly og stum, rakte Hatten frem, for at vække de Forbigaaendes Medynk. Han var ingenlunde klædt som en Betler. Hans Kjoles Snit var moderne, Klædet luxlidt, men meget fint. Da Adele saae ham, ombyttede hun uvilkaarligen den Sol, hun vilde kaste i hans Hat, med et blankt Francstykke, og ligesaa uvilkaarligen gjorde hun et Slags Knix for ham, idet hun rakte ham sin Gave. Den Ulykkelige opslaaede sine dunkle Øine til os. De stode fulde af Taarer, og den inderligste Taknemmelighed lyste af hans Blik. Da han bortfjernede sig, saae vi, at han kun havde eet Been — det andet var affat høit over Knæet. Adele talede om ham den hele Dag; hun fandt, at han, trods sin Bleghed, dog saae meget smuk og fornem ud, og fik mig til at love, jeg vilde erkyndige mig om hans Skjebne, og understøtte ham. Næste Dag kom min Onkel til mig; han boer, som De veed, i St. Cloud. Han havde sin Datter med, hun er jævnaldrende med min Adele, og begge Børnene holdt strax saameget af hinanden, at jeg tillod min lille Datter, at følge sin lille Cousine tilbage, og blive hos hende i fjorten Dage. Men idet hun sagde Farvel, mindede hun mig endnu engang om den unge, blege Betler, og allerede Dagen efter valgte jeg til min Spadseregang den Deel af Boulevarden, hvor vi havde truffet ham førstegang.

Han syntes mig endnu sørgmodigere, endnu mere lidende, end da. Jeg ventede ikke til han bad mig, jeg forekom ham, og den Maade, hvorpaa han takkede, overbeviste mig om, at han maatte have kjendt bedre Dage, og at hans Aand ikke var uden Dannelse. Med Godhed og Deeltagelse spurgte jeg om hans Skjebne. Han rødmede og syntes forlegen, og da vi Fruentimmer holde meget af det Romantiske, kan jeg ikke nægte, jeg ventede at høre en ret interessant og rørende Historie, men jeg blev aldeles skuffet i min Forventning. Alexis — det var Betlerens Navn — sagde mig, han var Murersvend, havde havt det Uheld, at styrte ned af et Stillads og brække Benet; man havde bragt ham i et Hospital, og her var Benet bleven affat. Ude af Stand til, herefter at fortjene sit Brød paa nogen Maade, saae han sig nu nødt til, at anraabe de Forbigaaendes Barmhjertighed.

Med Undseelse tilstaaer jeg, at denne Underretning om hans Skjebne mærkeligen formindskede min Interesse for ham. Istedetfor at ære den Ulykkeliges Sanddruhed, sagde jeg til mig selv: En Haandværkssvend, som ved sit Arbeid har brækket Benet, er dog langtfra ikke saa ulykkelig, som mangen Anden vilde være i lignende Stilling; før arbeidede han for sit Brød, nu tigger han det, og hvo veed, om han ikke finder dette Sidste bequemmere, end det Første.

Med hvilken bitter Anger bebreider jeg mig ikke nu denne hjerteløse Anskuelse af hans Skjebne! Hvor smertelig for den arme Alexis maa ikke den Forandring i min Adfærd have været, som han sikkert har bemærket, fra det Øieblik af, jeg vidste Grunden til hans Nød!

Rigtignok gik jeg næste Dag forbi igjen, og rakte ham min Gave, men istedetfor den enkelte, blanke Mønt, jeg før havde givet ham, kastede jeg dennegang Smaapenge i hans Hat. Beløbet var maaskee det samme, men han rødmede, da han tog derimod. Jeg forstod ham, som han havde forstaaet mig; jeg følte, jeg havde krænket ham, og for at gjøre min Feil god igjen, besluttede jeg, næstegang at tale med ham. Jeg erfarede, at han, siden sit tiende Aar, havde været forældreløs, og at han nu var 23 Aar gammel. „Paa hele den vide Jord, sagde han: har jeg ikke eet eneste ved Frændskab eller Venskab med mig forbundet Væsen; det eneste Baand mellem Menneskeheden og mig er ædle Menneskers Medynk.“ — „Siig hellere, svarte jeg ham rørt: gode Menneskers Deeltagelse, som det volder større Glæde, at kunne give Dem, end De kan føle ved at modtage.“ Jeg kan ikke gjentage Dem det Svar, jeg fik af ham; dets Udtryk og Betydning laae i hans Mine, hans Blik, hans Holdning — han var ikke mere ydmyget, kun ydmyg; jeg havde gjenopreist hans nedbøiede Sjel, og ladet Balsom dryppe i hans Hjertes smertelige Vunde. Fra denne Dag af forstode vi hinanden saare vel; hvad enten jeg nu gav ham hele Penge eller Smaamønt — jeg følte, at jeg ikke krænkede ham mere, og havde snart den Glæde, at see ham opblomstre til en Sundhed og Ungdomsfriskhed, som i kort Tid syntes at gjøre ham til et gandske andet Menneske.

Jeg fortalte Mange af mine Bekjendte om min Betler, som jeg kaldte ham, og da hans Ungdom, hans Anstand og hans Træbeen indtog for ham, fik han me-

get rundelige Almisser. Mig var det bleven til Vane, selv at bringe ham min Gave togange ugentligen, og at ledsage den med et venligt Ord. Hvi skal jeg dølge, at denne Vane efterhaanden var bleven mig kjær? — Da kom min Søster til mig i Besøg. Jeg gik med hende paa Boulevarden, og viste hende Alexis. Hun indrømmede mig, at hans Træk vare ædle og det tungsindige i hans Blik ret rørende, men hun paastod, han var dog en Dogenigt. „Hvorledes kan Du dømme saa haardhjertet?" sagde jeg i bebreidende Tone. — „Fordi, tog hun Ordet: fordi det er uimodsigeligen vist, at dette Menneske har bundet Dig et Eventyr paa Ærmet, og at han aldrig har været Murersvend i sine Levedage." — „Og hvorfor skulde han ikke have været dette?" — „Fordi han dertil har altfor fine og hvide Hænder; tro mig, han har aldrig holdt en Murskee deri." — „Og hvad slutter Du deraf?" — „At han sandsynligviis er et ungt Menneske af god Familie, som Feiltrin, vel endog Forbrydelser, have styrtet i Ulykke. Det er paafaldende, at han Ingen kjender, at Ingen tager sig af ham, og det er let muligt, at dette Menneske, som nu vækker Din Medlidenhed i saa høi en Grad, vilde indgyde Dig Afsky, hvis Du kjendte ham nøiere." — „Nei, Hortensia, svarte jeg hende ret alvorlig: en Forbryder er han sikkert ikke, og aldrig vil jeg, paa Grund af blotte Formodninger, fordømme ham og drage min Haand fra ham." — „Hvo fordrer da dette? Hør, hvad jeg vil sige Dig. Jeg kjender en Straahattefabrikant, som boer fire Mile fra Paris, han er mig forbunden, og vil gjerne modtage en ung Mand, som jeg har anbefalet, blandt sine Arbeidere. Der kan

Din Betler, skjøndt Krøbling, ved let Arbeid fortjene sit Brød."

Mod dette Forslag fandt jeg Intet at indvende, skjøndt jeg vel havde en dunkel Anelse om, at det vilde bedrøve Alexis. Hun paatog sig at overraske ham med Budskabet om hans Vilkaars Forbedring, saasnart hun havde faaet Fabrikantens Løfte. Efter tre Dages Forløb havde hun dette, og gik nu med mig paa Boulevarden. Jeg følte mig beklemt, medens hun talte med den Ulykkelige. Med synlig, stedse høiere stigende Angest hørte han paa hende, han skiftede Farve, og i hans udtryksfulde Træk læste man Alt, kun ikke Glæde. Voldsomt fattede han sig omsider, for at takke hende, men han tilsviede: det var ham umuligt, at forlade Paris. „Der seer Du nu, sagde hun, idet hun fortørnet vendte sig til mig: hvorledes det har sig med dette Menneske; han vil hellere tigge, end arbeide. Men nu vide vi ogsaa om ham, hvad vi behøve at vide, for at være overbeviste om, at han ikke fortjener vor Medynk." Med disse Ord drog hun mig med sig. Uvilkaarligen saae jeg mig om efter ham. „Ak! raabte han, idet han med ubeskriveligt Udtryk løftede sine Øine mod Himlen: Jeg var for lykkelig! Jeg anede vel, at det ikke vilde vare ved!" — Hortensia hørte ikke disse Ord, der gjorde et dybt Indtryk paa mig. Men jo større Medlidenhed jeg følte med ham, desto fastere blev min Beslutning, at overtale ham til at reise.

Næste Morgen aarle gik jeg alene til det Sted, hvor han pleiede at vente mig. Sandsynligen læste han i mine Træk ikke mere den Deeltagelse, han var vant til at finde udtrykt deri. I streng Tone spurgte jeg, om

han bedre havde overlagt min Søsters Forslag. Han saae saa bedrøvet, saa ulykkelig ud, at jeg mildere lagde til, jeg vilde billige hans Grunde til at forkaste det, hvis han vilde meddele mig dem, og jeg fandt dem fornuftige. „Hellere vil jeg dø, svarte han: end antage dette Forslag! Ingen Dødelig har nogen Ret til min Frihed; den alene er, af alle Jordens Goder, bleven min, og til mit Hjertes sidste Suk vil jeg bevare den." — „Og kan det kaldes Frihed, spurgte jeg: at man, uden Beskjermelse, uden Husly, maa leve af de Forbigaaendes Almisse? Kun da fortjener en saadan Stilling Deeltagelse, naar den er foranlediget ved unndgaaelig Nødvendighed; men frivilligen valgt og vedligeholdt er den vanærende, og jeg maa nu beklage, at have feilet i min gode Mening om Dem." — Mørk Fortvivlelse malede sig her i hans Blikke, men han forsøgte ikke at retfærdiggjøre sig. „Min Dom er fældet! sagde han i troſtløs Tone: Jeg maa tie og bøie mig derunder!" — Jeg vendte mig endnu engang. „Naar De har forandret Deres Beslutning, sagde jeg: saa lad mig det vide. Jeg giver Dem endnu otte Dages Betænkningstid."

Jeg spadserede ikke mere paa Boulevarden, men jeg erfarede, at Alexis ikke saaes der mere. Imorges har man fra Hotel-Dieu tilsendt mig disse Blade. Arme Alexis!"

Taarer traadte i min Venindes Øine. Jeg tog Bladene af hendes Haand, og læste:

„Der gives Væsener, paa hvis Tilværelse, ligefra deres Fødselstime, Ulykkens Forbandelse synes at hvile, og som, naar de synke i deres Grav, vil kunne spørge: Hvi maatte jeg, o Gud, vorde et forstødt, mishandlet

Barn i Dine Skabningers Række? Vil Evigheden have et Svar paa dette Spørgsmaal, en Trøst for denne Klage? Eller er den stum, stum som Graven og de Døde?"

„Kun een Solstraale faldt i min Tilværelses Nat, og lod mig føle dens Værd. I Følelsen af den inderligste Taknemmelighed derfor, nærmer sig Dem, naadige Frue, den arme Alexis, som annammede Dødens Piil af Deres Haand, og, uden Klage, trykte den dybt, dybt i sit Hjerte. Ja, jeg har skuffet Dem. Alt, hvad jeg sagde Dem om mit tidligere Liv, var Digt. Men ude af Stand til, at kunne forelægge Dem Beviser for Sandheden af min Livskronike, frygtede jeg, hvis jeg fortalte den, De vilde anse mig for en Eventyrer, som, ved et rørende Opspind, stræbte at tilvende mig en rigere Gave, end Medynk pleier at give en almindelig Betler."

„Nu tør jeg tale. I Døden er Sandhed, og i de sidste Øieblikke af sin jordiske Tilværelse tør den arme Alexis, uden strafværdig Forvovenhed, haabe et Suk for sin Skjebne og en Taare for sin Grav. Han tør bede Dem kaste et Øie i disse Blade — naar de ere komne Dem tilhænde, har han ophørt at lide."

„Jeg er født i Østerrige, og blev, til mit tiende Aar, opdragen i en Landsby, otte Mile fra Wien. Derpaa bragte man mig, under Navnet Alexis, i en af denne Stads fortrinligste Pensionsanstalter, og skjøndt jeg ikke saae det Øie, som vaagede over mig, var det dog umiskjendeligt, at der blev sørget for mig med den ømmeste Kjærlighed."

„Fra mit syttende Aar blev det mig tilladt, at spadsere alene. Da jeg med megen Flid dyrkede Botaniken, benyttede jeg især denne Tilladelse til smaa Udflugter i Omegnen af Wien, og paa en af disse fik jeg heel uventet Oplysning om min Tilværelses helligste og dyrebareste Anliggende."

„En smuk Foraarsdag havde jeg streifet omkring siden Klokken fem om Morgenen, og det var allerede Middag, da jeg, hungrig og tørstig, søgte Vederqvægelse og Skygge i et Bondehuus, som laae omtrent hundrede Skridt fra en Landsby, tæt ved Veien. Dets Beboere agtede ikke paa mit Komme; en elegant Vogn var just væltet der i Nærheden, og man havde baaret den Dame, som sad deri, afmægtig ind i den lille Have, medens Vognen blev bragt til Landsbyen, for at istandsættes."

„Jeg bad, man vilde, for gode Ord og Penge, give mig lidt Melk og Brød at vederqvæge mig paa, men Ingen hørte hvad jeg sagde. Omsider fik en af de, i stor Travlhed frem- og tilbageløbende Bondepiger Øie paa mig. „Ak, sagde hun: De søger vist Deres Fru Moder, og at De er hendes Søn, skal De heller aldrig kunne fragaae, thi det er da noget gandske forfærdeligt, hvor De ligner hende! Den kjære Dame har faaet en heftig Skræk, men Skade har hun, Gudskelov, ikke faaet, og nu er hun gandske vel igjen."

„Disse Ord gjorde et sælsomt Indtryk paa mig. Jeg følte en levende Længsel efter at see den fremmede Dame, og nærmede mig dybtbevæget Lysthuset, hvori jeg saae hende langtfra. Hun sad med Ryggen mod mig, men da hun hørte mine Trin, stod hun op, og

saae sig om efter mig. Det Indtryk, Synet af hende gjorde paa mig, var mægtigt og hemmelighedsfuldt, som selve den hellige Natur. Hendes Træk, hendes Øine, hendes Haars Farve, hendes Ansigts Form — i Alt var hun mig saa lig, at hun, saavelsom jeg, idet vi kastede Øinene paa hinanden, blev greben af en mægtig Anelse."

„Hvo er dette unge Menneske?" spurgte hun med bevæget Stemme Pigen, som var fulgt efter mig. — „Min Gud! tog Denne Ordet: er det ikke Deres Søn?" — Damen kastede et ubeskriveligt Blik paa mig. „Lad os alene!" sagde hun endeligen. Saasnart Pigen var borte, vilde Enhver af os tale, men Ordet døde paa vore Læber. Uimodstaaeligen hendragen til hende, sank jeg stum for hendes Fødder, og trykte, med hede Taarer, hendes skjønne Hænder til mit Hjerte og mine Læber. „Ja! raabte jeg omsider: De er min Moder! Saaledes kan kun mit Hjerte banke for Den, under hvis Hjerte jeg har hvilet!" Ogsaa af hendes Øine frembrøde Taarer, hun trykte mig til sit Bryst. „Hvo er Du? Hvad hedder Du?" spurgte hun. — „Alexis! svarte jeg: jeg opholder mig hos Professor H., til hvem jeg i mit tiende Aar blev overantvordet, jeg veed ikke, af hvem." — „Min Søn! udraabte hun her: min elskede, min eneste Søn!" — Vore Taarer flødo sammen."

„Med faa Ord fortalte hun mig sin Historie. Hun var, i sit femtende Aar, bleven formælet med Fyrst P., en tredsindstyveaarig Olding, men kun Navn og udvortes Form havde bundet hende til ham. Jeg var et Elskovsbarn. Min Fader, En af sit Olds navnkundigste

Helte, var, efter min Fødsel, falden i et Slag. Det lykkedes min Moder, at skjule min Tilværelse, men hun maatte befrygte det Værste, hvis hendes Gemals Familie fik Nys derom."

„„Vor paafaldende Ligheb, vedblev hun: nøder mig til at bortfjerne Dig fra Wien, thi Du behøver blot at vorde seet af En af mine Forfølgeres Speidere, for at vække Mistanke. Jeg haaber, den Dag kommer snart, da jeg for Verden kan vedkjende mig Dig — men indtil videre maa Du forlade Tydskland. Gaae til Frankrig. Jeg vil medgive Dig et Anbefalingsbrev, der vil erhverve Dig en mægtig Ven og Beskytter i Grev Adrian von W. Greven er mig saare forbunden, thi jeg har i Emigrationstiden reddet hans Moders Liv. Af hans Haand vil Du herefter faae den Sum, jeg bestemmer til Din aarlige Underholdning. Du kan være uden Bekymring for Din Fremtid; kun maa Du love, aldrig at ville skrive til mig, aldrig nævne mit Navn for Nogen, og aldrig, uden mit Samtykke, vende tilbage til Tydskland." Herpaa sagde hun med bævende Læber: „Nu maae vi skilles ad!" Det var mig umuligt, at adlyde; jeg kunde ikke løsrive mine Øine fra hende. Hun var ligesaa bevæget som jeg. Stormende trykte hun mig endnu engang til sit Bryst — og rev sig løs."

„Nogle Dage efter denne Sammenkomst fik jeg, ved en Ubekjendt, et Pas til Paris, et Brev til Grev von W., og en fuld Guldbørs. Det var mig let, at undvige af Professorens Huus. Jeg kom til Paris, og vilde straxt opsøge Greven, til hvem jeg var anbefalet. Jeg fandt hans Folk i synlig Uro og Bestyrtelse. Jeg

afværdigedes med den Besked, Hr. Greven var paa Landet, og kom først tilbage om otte til ti Dage. — Da jeg efter otte Dages Forløb kom igjen, fandt jeg Huset tomt, og paa Døren var heftet en Bekjendtgjørelse, at det kunde faaes tilleie. Jeg blev urolig. Portnerens Datter saae min Forlegenhed, og tilhviskede mig, idet jeg gik: „Greven har duelleret med Ministerens Nevøu; Denne er bleven, og Hiin er flygtet.“

„Hvad skulde jeg nu gribe til? Jeg kjendte ikke et Menneske i den hele uhyre Stad. Jeg udkastede tusinde Planer, og maaskee var dog Alt gaaet godt, hvis ikke en ny Ulykke var stormet ind paa mig. Næste Dag fandt en offentlig Fest Sted. Et prægtigt Fyrværkerie skulde afbrændes paa Pont-Royal. Jeg var et ungt Menneske paa atten Aar, havde hidtil kun seet Lidet i mit Liv, og brændte af Begjerlighed efter at bivaane dette Skuespil. Det lykkedes mig at faae Plads paa et Stellads, hvorfra man fortræffeligen kunde overse Alt.

En uhyre Menneskevrimmel havde samlet sig paa dette Stellads; det begyndte at knage og vakle; Mange stege ned igjen, men jeg spottede dem, og steeg, i ubesindigt Ungdomsovermod, endnu høiere — da brast det sønder. Afmægtig blev jeg trukken frem under Brædderne — mit høire Been var knust.“

„Man bragte mig i et Hospital. Aldrig vilde jeg vove, at udkaste Dem et Malerie af de Qvaler, jeg her maatte udstaae. Gandske ene i Verden, uden Trøst, uden Haab, maatte jeg underkaste mig de grusomste Operationer. Jeg var en Krøbling! — Strax i de første Dage sendte jeg Bud til min Vert, bad, han vilde

besøge mig, og medbringe den Pengepung, jeg havde ladet ligge i mit Skriverbord. Tredive Louisd'or maatte i det mindste endnu findes deri. Han kom, men ikke mere end sex Franker havde han til mig, og lod mig tillige vide, at mine øvrige Smaating skulde han sende mig, naar jeg havde betalt den Leie, som jeg skyldte ham. Dette var mig umuligt, og saasnart man i Hospitalet horte, at jeg slet ingen Hjelpekilder havde, behandledes jeg med Foragt og Haardhed."

„I denne skrækkelige Stilling troede jeg mig berettiget til, paa en forsigtig Maade at henvende mig til min Moder. Jeg fik intet Svar, men i Aviserne læste jeg, at min Moder, Fyrstinde P., pludseligen var død for tre Uger siden. — Hvorledes jeg kunde læse dette Nødselsbudskab, uden øieblikkeligen at døe, er mig endnu en Gaade. Uden Penge, uden Tilflugtssted, forlod jeg Hospitalet. To Dage og to Nætter tilbragte jeg, uden Spise og Drikke, under aaben Himmel, fordi jeg ikke kunde beslutte mig til, at udstrække min Haand for at bede; Hunger og den grusomste Nødvendighed tvang mig omsider til at gjøre det. Himlen forbarmede sig over mig — den sendte mig En af sine skjønneste Engle — jeg saae Dem — himmelsk Godhed lyste af Deres Aasyn — himmelsk Trøst laae i Deres Blik — jeg horte Deres Stemmes Tone, den gjennemtrængte min hele Sjel med en ny, mig aldeles ubekjendt Følelse, jeg troede mig henrykt i Paradiset. Nu fornam jeg ikke, nu frygtede jeg ikke noget Ondt mere — uden at miste Synet af Dem." .

„Aldrig har jeg havt noget Navn for den Følelse, som nu gjennemstrømmede min Sjel — den var ene-

herskende, uforgængelig, glødende, mægtig, og dog saa mild, saa reen. Mine Ønsker vare længselfulde, og dog saa indskrænkede. Et Øieblik, eet eneste Øieblik, hvori jeg saae Dem, var nok til, at gjøre mig lykkelig for mange Dage."

„Mit Liv havde nu et Meed — Haabet tilsmilte mig atter — jeg forlod ikke det Træ, Deres himmelske Godhed saa ofte førte Dem forbi; jeg fornam ikke mere Aarstidernes Afvexling, ikke mere Veirligets Strenghed — jeg følte ikke mere, hvor haardt det Leie var, jeg havde paa den nøgne Jord. Aldrig tog jeg feil af den Time, hvori, aldrig af den Side, hvorfra De vilde komme — min Sjel fløi Dem imøde. Adskillige Gange behagede De at tiltale mig, at erkyndige Dem om mine Lidelser, om min Trang — da var jeg ubeskrivelig lykkelig."

„Hvilken fjendtlig Aand indskød Deres Fru Søster den Tanke, at sysselsætte sig med min Skjebne, at ville sørge for mig? Jeg begjerte jo Intet, uden hvad der allerede var mig forundt af Himlens Naade — den arme Alexis havde vundet Deres Deeltagelse — jeg hørte engang, at De kaldte mig Deres arme Alexis."

„Ja, naadige Frue, jeg var det, jeg var Deres Skabning, Deres Eiendom! Denne usle, lemlæstede Skikkelse skjulte en Sjel, og hvad der i denne Funke fandtes, udstrømmet fra Guddommens evigrene Lys, gjorde mig værdig, at være og at kaldes Deres Eiendom."

„Hvad agtede jeg Haabet om bedre Klæder, Kost og Vaaning, paa et Sted, hvor jeg ikke saae Dem mere!

De allene var min Tilværelses Sjel — fjernt fra Dem kunde Livet kun være mig Qval og Fortvivlelse. — Jeg forsmaaede Deres Tilbud — De vredtes — De vendte Dem fra mig — og jeg sneg mig bort, for at dø.“

„Efter tre Dages fortærende Feberhede har man bragt mig i et Hospital. Min sletlægte Vunde er brudt op igjen, Brand har slaaet sig til, og om faa Øieblikke er det forbi.“

„Beklag ikke Deres arme Alexis — han har levet, thi han har elsket, men tilgiv ham, og ihukom ham ikke med Foragt.“

Jeg ærede min Venindes Taarer, og gjættede hendes Ønske. Min Vogn holdt endnu for Døren — jeg steg deri, og ilte til Hotel-Dieu. — Alexis var ikke mere.

(Fanny Tarnow.)

Christusbekjenderen og Muhamedaneren.

(Af Dr. Pappes Lesefrüchte 1824.)

To Brødre, Wolfgang og Raimund, begge fødte og opdragne i Tydskland, indskibede sig engang til Maltha. Faderen havde allerede tidligt ladet den Yngste indskrive som Maltheserridder, og Ynglingens sværmerske Hu drog ham uimodstaaeligen til denne Ø, hvor han siden ønskede, at tjene Ordenen som virkelig Ridder. Wolfgang elskede sin Broder for høit til at han kunde skilles fra ham. Han solgte sine Eiendomme, ledsagede Raimund til Maltha, og kjøbte sig Godser her. Han blev en lykkelig Ægtefælle og Fader, og byggede sig, medens Broderen ofte kæmpede tilsøes med Korsarerne i Ordenens Tjeneste, et lidet huusligt Paradiis. Vendende tilbage fra de farefulde Kampe, fandt Raimund stedse Hvile og Vederqvægelse her, og naar han nu fortalte om de overstandne Farer, frydede sig ved de tilkæmpede Seire, og ikke undlod, høit at udtale sit Had mod de Vantroe, og love dem evig Krig, da søgte tidt den mildere Wolfgang, at overbevise ham om, at man vel ogsaa maatte bruge andre Vaaben mod dem, end det blotte Sværd.

Saalunde havde de alt levet mange Aar paa Maltha, da Ordenen besluttede at udføre et Hovedslag mod Korsarerne, som for nylig havde frataget dem adskillige Skibe. Ogsaa Raimund gik med i denne Kamp; men han vendte ikke tilbage.

Vel tilkæmpede de christne Riddere sig store Fordele, dog lede de ogsaa store Tab. Det Skib, Raimund kæmpede paa, blev taget. Vievidner, som vare undslyede af de entrende Søerøveres Hænder paa en liden Baad, forsikkrede, at hiint Skib først var bleven taget, efterat alle derpaa fægtende Riddere vare faldne, og at ogsaa Raimund var blandt de Dræbte.

Inderligt begræd Wolfgang den elskede Broder. Men Denne var ikke død. Neppe bemærkede Sørøverne, at der endnu var Liv i den haardtsaarede Ridder, før de søgte at helbrede ham, for at udstille ham til Salg paa Slavetorvet i Algier. Hans kraftige Skikkelse lokkede mange Kjøbere hid, og man frydede sig ved, at kunne martre en saa frygtelig Riddersmand som Slave; men Korsaren fordrede en alt for høi Priis, og Raimund maatte vente mangen lang og rædsom Time paa en Kjøber. Endeligen kom en ung, fornem Tyrk, ved Navn Muley, besaae og prøvede den Ulykkeliges Bygning, ligesom man pleier at undersøge et Lastdyr, og betalte omsider den Sum, Sælgeren fordrede.

„Du skal arbeide dygtigt for mig, Christenslave! sagde han: Du er kommen mig dyrt at staae.“ Han holdt sit skrækkelige Ord; Raimund overantvordedes til ubarmhjertige Vogteres Vilkaarlighed, og dreves af dem til det haardeste Arbeid. Hvo formaaer at skildre, hvad han leed derved. Adskillige af hans Medslaver bleve løskjøbte; kun han havde intet Haab om at gjener-

holde sin Frihed, thi efter Ordenens strenge Love maatte ingen Ridder løskjøbes af sit Fangenskab. Vel havde han fast besluttet, med christelig Resignation at finde sig i sin Skjebne, og med Foragt at gjengjelde sine Fjenders Overmod, men hans Mod og Kræfter laae dog omsider under. En gang, da den stolte Muley, som hans Slaver kun sjelden fik at see, var tilstede ved deres Arbeid, kastede han sig i Fortvivlelse ned for ham, og bad om Døden. — „Ikke Døden, svarte Muley: dertil har jeg betalt Dig for dyrt! Men jeg veed, man kan forlade sig paa Dig; endogsaa mine Opsynsmænd rose Dig fremfor de øvrige Slaver. Forrige Nat har En af mine Gartnere aflivet sig selv; jeg hidkom, for at besætte hans Post med en Anden af Eder, og mit Valg er falden paa Dig." Raimund maatte adlyde, og prise sig lykkelig, at han ikke mere behøvede, at tilbringe sine Nætter i de øvrige Slavers elendige Fængsel, ei heller at forrette sit Arbeid under umenneskelige Slavefogders Svøbe, thi Gartneren stode under Herrens umiddelbare Opsigt, og behandledes bedre end de øvrige Slaver.

Muley, en klog Mand og ivrig Muhamedaner, indlod sig ofte i Samtale med de Slaver, som passede hans Have. Ved alle Overtalelsens Konster, ved Trudsler og Løfter, søgte han at bevæge dem til, at gaae over til den muhamedanske Religion. Hos Nogle, som vare for svage og for sandselige til, i from Hengivelse at bære Trældomsaaget til deres Religions Ære, var det lyk-

kedes ham. Med syndig Fornægtelse af deres hellige Tro, havde de tilkjøbt sig en elendig Frihed, og ved mange utilladelige Midler erhvervet sig store Rigdomme. Hos Raimund derimod var ethvert Forsøg forgjeves. „Jeg er en christelig Riddersmand! svarte han: og det vil jeg vedblive at være, ogsaa som Slave, indtil min Død! I have taget Korset af mit Bryst, men af mit Hjerte skulle I aldrig mægte at rive det. Ikke Eders Veltalenheds Kraft, ikke Eders Troeslæres Sandhed, nei, ene og allene Eders Grusomhed, Eders Slavefogders blodige Svøbe, bragte hine i Lidelser nøvede Christne til at fornægte deres Tro. Men paa Klippen i Livets Hav, paa den sande Christen, strande alle Eders Forsøg. Og tvivler Du maaskee om Sandheden af mine Ord? Velan, prøv mig da." — Muley vendte sig fra ham, vred, dog ogsaa beskæmmet, thi han miskjendte ikke det Heltemodige i hans Tænkemaade. Lidt efter lidt fik han Høiagtelse for Raimund, som tro og samvittighedsfuld opfyldte sin Pligt, skjønt han gjengjeldte saavel Tyrkens Strenghed, som hans Venlighed, med Foragt, og forblev stolt og ubøielig ogsaa i Slavekosten.

Saaledes henrandt nogle sørgelige Aar, i hvilke Raimund bar sin Skjebne som Mand og Christen. Men blandt de øvrige Slaver snege sig Hønens og Forræderiets Spøgelser omkring, og æggede dem til Oprør. En af deres Slavefogder, et haardt, samvittighedsløst Menneske, var en Renegat. Han fandt blandt Slaverne adskillige af sine

Landsmænd, laante Øre til deres lønlige Løfter, og indlod sig med dem i en Sammensværgelse, som havde Muley's Død, hans Rigdommes Ran og deres Flugt paa et klartliggende Fartøi til Formaal.

Raimund befandt sig en Aften i en afsidesliggende Deel af Haven, og vandede her sine skjønne Blomster. Ikke langt fra ham stod, bag en tæt Figenhæk, omgiven af Morbær- og Orangetræer, et skjønt Havehuus, hans Herres eensomme Yndlingsopholdssted. Pludseligen hørte han herfra en høi Larm og en ængstelig Klynken. Rask gjennembrød han Hækken, og ilte did. I Havehuset laae Muley overmandet paa Gulvet; de Sammensvorne holdt ham fast, medens Renegaten satte Knæet mod hans Bryst, og stræbte at strangulere ham. „Holder inde, Forrædere!" raabte Raimund, og traf Renegaten med sin Spade, saa han segnede. Frygtelig, med flammesprudende Blikke, stod den christelige Ridder der, og med de Ord: „Bort, I Forvovne! Ingen Christen kjøber sig fri ved Mord og Forræderie!" drev han de bestyrtede, endnu ubevæbnede Oprørere, ud af Døren.

Muley havde imidlertid fattet sig igjen. Man havde overfaldet ham, mens han sov. Han saae Raimunds heltemodige Gjerning, hørte Renegaten vaande sig i Dødsens Kamp, og overskuede let det Hele. Skjælvende reiste han sig op, og sank med de Ord: „O Du mit Livs høimodige Frelser!" til sin Slaves Bryst. Men Denne forsmaaede stolt hver Tak, hver Løn. „Jeg vilde gjerne have ned-

lagt Dig i aaben Kamp, sagde han alvorsfuld: men mod Forræderie og Snigmord beskytter den christelige Ridder endogsaa sin Fjende."

Muley var dybtgreben af Raimunds Høimodighed. Han førte ham ind i sit Pallads, og medens han svoer Oprørerne en frygtelig Hævn, bad han med rørende Inderlighed sin Redningsmand, han vilde blive hos ham, dele Alt med ham, og vorde Muhamedaner. Han viste ham alle sine Rigdomme, han skildrede med henrivende Farver det Liv, de skulde leve med hinanden. Men Raimund svarte, mildt og alvorligt: „Du vilde sikkert ikke agte mig mere, ikke troe mig mere, hvis jeg opfyldte Dit Ønske. See, over hiin Renegat, som jeg ihjelslog, troede Du allerede at have seiret, men med Dit Livs Fare har Du tilkjøbt Dig den Lærdom, at Ingen kan lide paa Den, som fornægter det Helligste." — Men da Muley stod for ham, bedrøvet og beskæmmet, fordi han forsmaaede enhver Tak, som bødes ham; da han besvor ham, nu selv at fordre, og ved Prophetens Navn lovede at opfylde hver hans Fordring; da bad Raimund endeligen om Naade og Frihed for hine ulykkelige Sammensvorne, hvis Marterdød allerede var besluttet.

Tyrken taug, og saae mork hen for sig; men han havde svoret ved Prophetens Navn, han vilde ikke være mindre høimodig end sin Slave, men svarte: „Velan! Saa modtag hine Elendiges Liv som en Gave af min Haand, og gjør dermed, hvad Dig lyster. Men Du selv maa ikke være min

Slave længer; hvad Du er for stolt til at fordre af mig, vil jeg nu frivilligen give Dig — Din Frihed! Tag af mine Skatte saa meget Du lyster, drag hjem til Dit Fædreland, og glem ikke den taknemmelige Muley." — Gladelig modtog Raimund sin Frihed, men, forsmaaende alle øvrige ham tilbudne Skatte, bevarede han kun sin Slavedragt som en Amindelse om hine sørgelige Aar, og indskibede sig, tilligemed de otte Frigivne, til Maltha.

Wolfgang levede imidlertid glad og lykkelig i sin talrige Families Kreds. Erindringen om den elskede Broder forlod ham aldrig; med dybt Vemod fortalte han ofte Sine om det faste broderlige Venskab, om den aldrigforstyrrede Enighed, som havde forbundet dem.

Hvo beskriver nu Gjensynets Glæde, da den dødtroede Raimund levende traadte ind i denne Kreds? Da de saalænge adskilte Brødre igjen laae i hinandens Favn, og de voxne, blomstrende Børn jublende omringede den Gjenopstandne? — —

Raimund maatte fortælle sine Skjebner. Da han havde endt, rakte Broderen ham Haanden og sagde: „Salige ere de, som holde fast ved Herren! En Christens Dyd er dog seierrigere end hans Sværd!" og Moderen og Børnene foldede stille Hænderne, og sagde: Amen! —

Ridderens Tilbagekomst gjorde stor Opsigt; de otte Slaver, som ved hans Ædelmodighed havde faaet deres Frihed igjen, undlode ikke at fortælle Alt, og prise deres Redningsmand. Ordenen selv fik dyb Høiagtelse for ham, og tildeelte ham ef-

terhaands de høieste Værdigheder. — Saalunde begyndte da nu atter begge Brødrenes gamle lykkelige Liv; Tiden henrandt ubemærket i Virksomhed, Fromhed og Kjærlighed, og Brødrene bleve et Par muntre, kraftige Gubber.

Ridderne fortsatte imidlertid Kampen mod de Vantroe. Raimunds høie Ordensembed forbød ham, umiddelbart at deeltage deri. Han maatte blive paa Maltha. Man begyndte igjen nye Rustninger, thi Saracenerne havde tilføiet de Christne store Tab, og disse brændte af Begjerlighed efter at hævne sig. Det lykkedes ogsaa; seierrige vendte Ridderne tilbage, og førte to fjendtlige Skibe med mange Saracenere ind i Maltha's Havn.

For fuldstændigen at feire Triumphen, lod Stormesteren de lænkebundne Fanger føre gjennem Gaderne til Forgaarden af sit Pallads. Her vare alle Riddere forsamlede, for at kaste Loddet over de Ulykkeliges Skjebne. Raimund, nu Ordens kommandeur, stod ved Stormesterens Side, og lod tankefuld sine Øine hvile paa de Fangne, thi han mindedes det Øieblik, da han selv udstilledes som Slave paa Torvet i Algier. Da mødte hans Blikke pludseligen bekjendte Træk — og — — han tog ikke feil — Muley var iblandt Fangerne. Den tjække, stolte Mand stod, nedbøiet af sin Skjebnes Vægt, og vovede ikke at opløfte sine Øine. Hastigt drog Raimund Stormesteren tilside, og lod, efter Aftale med Denne, sin Broder kalde. Underrettet om Alt, kjøbte Wolfgang Muley af Ordenen. „Kjøb mig ikke! sagde Tyrken: Du vil

i mig hverken finde en arbeidsom eller lydig Slave!" — „At vorde begge Dele, skal Du lære! svarte Wolfgang: Vi Christne have maaskee endnu kraftigere Midler til at betvinge vore Slaver, end I."

De kom til Wolfgangs Landsted. Man bragte Tyrken ind i et beqvemt Værelse, aftog ham her hans Lænker, vederqvægede ham med Spise, og forbandt de Saar, han havde faaet i Søetræfningen. Wolfgangs smaae Børnebørn bragte ham Frugter og Blomster, saae ret medlidende paa ham med de fromme, himmelblaae Øine, og havde hjertensgjerne spurgt ham, hvad ham fattedes, hvis han ikke havde stirret saa mørkt hen for sig.

Efterat adskillige Dage vare henrundne, traadte Wolfgang en Morgen ind til ham. „Du er nu kommen til Kræfter igjen! sagde han: Dine Saar ere lægte; følg mig nu til Dit Arbeid!" Mørk og taus adlød Muley. Hans Herre førte ham ud i den deilige Have, hvor der allerede fandtes en Mængde Arbeidere. Men her var ingen lænkesmedet Slave, her svang ingen umenneskelig Foged Svøben; Munterhed og Flid vare Opsynsmænd, og istedetfor de Suk og Jammertoner, hvortil Muley's Øre var saa vant, hørte man kun Spøg og glade Sange.

„Vil Du opbinde mig hine Viinranker, og hjelpe mig at afplukke de modne Druer?" sagde Wolfgang mildt til Muley. Denne lagde rask Haand paa Værket, som om han ikke kunde afslaae, hvad han anmodedes saa venligt om. — Da

de hede Middagstimer kom, førte Wolfgang ham tilbage paa hans kjølige Værelse, og tillod ham at hvile, til Heden tog af. Derpaa afhentede han ham igjen til Arbeidet, og holdt ham i frivillig Virksomhed, indtil Aftenen kom.

„Du har idag staaet mig trolig bi i mit Arbeid, saa være det Dig da ogsaa tilladt, at dele mine Opmuntringer!" sagde Wolfgang, og førte ham ind i en stor, skyggefuld Løvhytte, hvorfra de havde en fri Udsigt til Havet. Her satte de sig ned, og Wolfgang spurgte sin Fange, hvad der da havde bevæget ham, en saa fornem Mand, til at gaae tilsøes, og hvorlunde han var bleven taget tilfange.

Tyrken fortalte, hvorlunde han havde indskibet sig, for at sætte efter nogle undvegne Christensklaver. Da han næsten havde indhentet dem, var han faldet i Riddernes Hænder. Han udbrød derhos i de bitreste Klager over de Christnes Troløshed og sin haarde Skjebne. „Arme Mand! sagde Wolfgang: Du har vel aldrig eiet en trofast Ven? Hjemme venter intet Hjerte paa Dig med Længsel, thi for Dine Slaver er Tabet af deres Tyran en længeforønsket Fest!" Muley taug. „See, vedblev Wolfgang: her lever Alt i Frihed, Alt i glad, selvvalgt Virksomhed, Alt i trofast Kjærlighed!" De bleve afbrudte. Oldingens Døttre og Svigerdøttre nærmede sig med deres Børn, og Alle omringede ham, Enhver vilde sidde paa hans Skjød eller hvile ved hans Bryst. Den

muntre, kraftige Gubbe med sølvfarvet Skjæg og Haar, lignede her en af Engle omgiven Helgen.

Muley kunde ikke bortvende sine Øine fra dette Himmelbillede af huuslig Kjærlighed og Lykksalighed. En aldriganet Følelse gik igjennem hans Bryst, og halvt drømmende fulgte han Familien ind i Huset, hvor de unge Mænd just kom tilbage fra deres Arbeid, og den gamle, venlige Bedstemoder beredte Aftensmaaltidet. Han følte sig dybtgreben, da Oldingen endeligen forrettede Aftenbønnen i Sines andægtige Kreds, og aldrig var han gangen saa velstemt til Hvile, som denne Aften.

Saaledes henrandt en Dag efter en anden. Wolfgang undveeg med Forsæt Skinnet af, at ville omvende Muhamedaneren, thi Denne skulde først føle, at der ingen Frelse findes, uden i den christelige Religion, selv længes derefter, selv begiere at vorde deelagtig i dens Velsignelser. Den gamle, fromme Raimund havde foreskrevet sin Broder denne Vei, og kom ofte, at spørge til Fangen, dog lod han sig aldrig see af ham.

Muley's mørke Harme forsvandt efterhaanden, og Længslen efter hans Hjem maatte omsider vige for hans Kjærlighed til Wolfgangs Familie. Han kunde ikke mere være de Børn foruden, som hang saa inderligt ved ham. Han lyttede stedse begjerligere til Wolfgangs Tale om Menneskeværd og Bestemmelse, om Dyd og Religion. Langsomt, men dog omsider gandske, faldt Skjellet fra hans

Dine, og Christendommens Straaler begyndte at oplyse og opvarme hans Hjerte.

Engang kom Wolfgang bag paa ham, som han sad blandt Børnene i et Lysthuus, og den ældste Pige viste ham et simpelt Crucifix af Ibenholt, som hun paa sin Fødselsdag havde faaet foræret af sin Bedstemoder. „Men Du arme Mand! sagde Barnet: Du kjender vel endnu ikke den Frelser, som her er naglet til Korset? Hør, jeg vil fortælle Dig, hvad jeg veed om ham!" Og hermed begyndte Barnet sin simple, rørende Historie, hvori de øvrige Søskende indflettede mangt et smukt Sprog, som Christus havde sagt. Bevæget hørte Muley til. Han lod sig villig fortælle, hvad han allerede vidste, thi af Børnenes Mund klang det ham langt bevægeligere. „Og nu betragte Du den kjære, korsfæstede Frelser! vedblev Barnet: hvorlunde ei engang Døden har kunnet skæmme hans venlige Ansigt, og kys engang ret hjerteligt det kjære Billed, thi siden Du har os saa kjær, tænker jeg immer, Du er vel allerede en Christen, thi Jesus siger: „Derpaa skal mange, om I ere mine Disciple, at I have Kjærlighed indbyrdes!" — „Og først og fremmest elskede han de smaae Børn, tog en Dreng Ordet: ja, engang sagde han endogsaa til sine Disciple: Lader de smaae Børn komme til mig, og forhindrer dem ikke, thi Guds Rige hører Saadanne til!"

„Ja! raabte Muley, dybtrystet ved denne barnlige Enfoldighed: Ja, i Eders rene Hjerter boer Guds Fred! O, Du store, hellige Mand, lad den

ogsaa opfylde mit Bryst!" Og hermed greb han Crucifixet, og trykte det mod sit taarevaade Ansigt.

Da traadte Wolfgang hen til ham og sagde, som om han Intet havde hørt deraf: „Du har nu været hos mig et Aar. Jeg har villet vise Dig, hvorledes vi, efter vor Religions Forskrifter, behandle vore Fjender. Du har seet en christelig Families Liv og Vandel. Nu er Du fri, Du kan vende tilbage til Dit Hjem, saasnart Du lyster."

Muley taug, og stirrede paa Crucifixet. Men Børnene hang ved ham og raabte: „Nei, Du skal blive hos os, thi hjemme kan dog Ingen elske Dig som vi!" Da styrtede han grædende i Oldingens Arme og raabte: „Ja, lad mig blive hos Eder! Jeg vil vorde en Christen."

Og for ham stod den gamle Raimund. „Muley!" raabte han, udstrækkende sine Arme. Da gjenkjendte han sin fordums Slave, og sank til hans Bryst.

„Du er min Skytsaand! sagde Muley: Engang har Du frelst mit Liv, men nu min Sjel!"

Men den fromme Ordenskommandeur rystede blidt paa Hovedet og sagde: „Ikke jeg!" Kun Herren er mægtig i de Svage, og Christus allene er Sandheden og Livet."

(E. von Houwald.)

Orkanstormen den første November.

(Af Abendzeitung, Novbr. 1824.)

Vinden var og blev kontrair, og de fire Skibskapitainer, som med Utaalmodighed ventede paa, at den skulde vende sig, kunde ikke engang hjelpe sig med det Huusraad, hiin ærlige Landbo betjente sig af, idet han nemlig lod sin Regn- og Vestenvind bringende Veirhane dreie om og fastbinde i østlig Retning. Tilfældigviis lykkedes Forsøget, Veiret blev godt, og den Eenfoldige meente: det priste han sin Konst for. Men om end denne Opfindelse havde været vore Søhelte bekjendt, saa havde de dog ingen Brug kunnet gjøre deraf, eftersom — deres Vimpler ikke vare af Blik. Som taalmodige Sømænd, der havde havt Modvind for, sørgede de kun for munter Underholdning i Værtshuset, hvor Punschebollen spillede en stor Rolle, Tobakspiben ikke at omtale.

„Det var dog godt, at vi bleve i Havnen, og ikke lagde ud paa Rheden! sagde Capitain Schauer, som just traadte ind i Stuen: vi faae et grueligt Uveir i Nat. Men Broder Seefeld, Du er Mundskjenk, og mit Glas er tomt?" Fortrædden fyldte Denne Glasset, og hensank igjen i mork Taushed, medens han pafte, og som det syntes, med Bekymring, saae paa det store Stueur, uden at besvare sine Venners og Drikkebrødres Spørgsmaal anderledes, end med tykke Tobaksskyer. Hvorvel han stedse var noget mork og

ordknap, syntes han dog iaften særdeles eftertænksom, og var derfor næsten gandske udenfor sine tre Kameraters muntre Underholdning.

Men nu blev Vinden saa høimælet, at Samtalen begyndte at gaae i Staa, og Schauer treen til Vinduet, for at eftersee, hvorlunde Luften var beskaffen. Men Orkanen, som ihast havde udvikler sig, blæste det ene Lys ud, medens Seefeld var traadt til Uhret med det andet, og Schauer maatte skynde sig at lukke Vinduet.

Nu traadte Seefelds Styrmand ind i Værelset. „Capitain! sagde han: jeg har ladet Storbaaden sætte overbord, og gjort Mandskabet muntert. Det kunde let hænde, der passerede en Ulykke histnde, og saa ere vi dog strax ved Haanden, for at hjelpe og redde saavidt muligt." — „Sex Mand i Baaden og et Øie paa hver Finger! var Svaret: Jeg kommer strax ombord. Hele Mandskabet bliver oppe, og Du, gamle Dreng, bliver i Baaden — ikke sandt?" Han rakte ham et fuldt Glas, og klinkede. — „Vil Gud, Capitain, skulle vi nok hjelpe endnu engang, hvor der er Nød paafærde. Vi veed jo ikke selv, hvor den vaade Grav venter os!" Styrmanden drak ud, og gik.

Samtalen blev stillere. Nu slog Uhret til Slag, og samme Øieblik fløi Døren op. En hæs Stemme raabte: „Et Skib er strandet!" Alle styrtede ud. — Saa mægtigt larmede Stormen derude, at ingen af de Spørgsmaal, Seefeld gjorde om det strandede Skibs Navn, blev hørt. Saa-

snart han var kommen ombord paa sit Skib, kaldte han Styrmanden op af Baaden, og overgav ham, i sin Fraværelse, Kommandoen paa Skibet, da han selv vilde gaae tilsøes med Baaden. „Capitain! sagde Styrmanden: Bliv her! I det Veir kan ikkun den kjære Gud hjelpe En, thi om I ogsaa slap igjennem Brændingen ud i Søen, stod sex brave Drenges Liv paa Spil, foruden Eders." — Seefeld hviskede noget til ham. „Ja saa, det er en anden Sag, Capitain! svarte han: Hei! raabte han nu ned i Baaden gjennem den hylende Storm: Det er maaskee Capitainens Søn, som ligger i Stranden! Holder Jer kjækt! Capitainen styrer selv!" Samme Øieblik greb Denne allerede Roret, et i Vinden hendøende Hurra! modtog ham, og efter et halvt Qvarteers Forløb havde de allerede naaet Havnens Munding.

Det var den første November. Af dunkle Skyer var Himlen overtrukken, og kun Lynglimt opklarede nu og da den rædselfulde Scene; Tordenen hørtes neppe, hvor høit den end brølte; den rasende Brændings Larm og Stormens Magt overdøvede den. Her, tætved Udløbet i Søen, overskuede den graahærdede Sømand Faren endnu engang ved Lynets Skin — den var grædselig — hans Folk bleve stillere ved Synet af de sorte Vandbjerge, som langsomt rullede frem med deres skumbedækte Kam, og derpaa tordnende brødes mod Havndæmningerne. Bølgernes hule Brøl, det uigjennemskuelige Mørke, den halvbeviste Umuelighed — ja! ogsaa Seefelds kjække Hjerte vilde

forsage — da faldt et Kanonskud fra den Kant, hvor det forulykkede Skib maatte ligge. Strax efter saae man Glimtet af nok et, men Stormen borttog Lyden deraf, og man vidste nu Stedet, hvor Hjelpen ventedes.

„Børn! raabte Seefeld: Faren er stor, men ikke uovervindelig! Fatter Mod, og gjører, hvad I formaae. Ere vi først gjennem Brændingen, saa tænker jeg, vi have vundet. Forestiller Eder blot, om vi nu laae der, og der ikke fandtes nogen modig Sjel, som vilde hjelpe os!" — „Fremad!" raabte Alle, og faa Minuter efter var Baaden midt i Brændingen. Nu saae Alle, at de stode ved Grændsen af det Umulige. Men at vende tilbage, var sieblikkelig Død — kun i den, til den høieste Grad af menneskelig Kraft drevne Anstrengelse, laae endnu tænkelig Redning, og dog syntes det Hver af dem et halvt Underværk, at de, efter en frygtelig Pause, saae Brændingen bag sig, og befandt sig i aaben Søe.

Men nu viste det sig atter at være en afgjort Umulighed, at komme til Skibet, thi Vinden vendte sig, og man havde nu maattet byde de høie Bølger Siden, for ikke at begraves under den første Styrtebølge. „Her er det ude med Menneskekræfter! raabte Oldingen: Vi maa tilbage. Passer vel paa Kommandoen, at Vendingen kan lykkes os. Stoler paa Gud! Vi have jo havt Godt ifinde — Han vil hjelpe os!"

En lav Bølge rullede frem. Tæt bag den lykkedes den farefulde Vending, og foran Stormen og

Bølge ilte Baaden nu tilbage. Et klart Lyn viste de Ilende den venstre Havndæmning, som de ellers vare lobne paa — endnu to frygtelig uvisse Minuter — og de vare i Havnen, hvor de, glade ved at have berget deres Liv, lagde an ved Dæmningen, for at øse Vandet af Baaden. Her blottede den gamle Somand sit graa Hoved, for i Londom at takke Gud for den underfulde Redning. Matroserne stode omkring med foldede Hænder.

„Nu Børn! raabte Capitainen: Have vi end Intet reddet, saa har dog vort Forsæt været christeligt og godt. Hvad Mennesker formaaede, have vi gjort. — „Ei hvad, Capitain! raabte en ung Matros, ved Navn Vilhelm, som, formedelst sit Mod og sin Listighed, var den Gamles Yndling: Hvo siger da, at vi Intet have reddet? Her seer jeg, at der om min Aare, som bestandig ikke vilde ret med, har viklet sig en kjøn Ende Toug. Det kunne vi bruge!" Han løste det af, og trak det til sig; det gik immer sværere, men det kom dog. „Hvad? raabte han: der hænger Noget ved det!" Flere hjalp at trække, og hvo beskriver deres Forundring, da der ved Enden af Roret viste sig et mandligt Liig, som strax blev løftet op i Baaden. Alle taug.

Først kom den Gamle til Orde: „Børn! raabte han glad: Det er maaskee Guds Finger. Rask ombord, og, Vilhelm, kan Mennesket igjen bringes tillive, saa tænk paa mig, det skal ikke være Din Skade!"

Man ilte, at bringe den Druknede op i Skibet, og at afklæde ham. En Læge blev kaldet imidlertid. De simple Sømandsklæder, især Linnedet, var af saadan Fiinhed, at man ikke kunde anse den smukke, blege unge Mand for en almindelig Matros. Isvrigt fandtes Intet hos ham, som kunde give nogen Oplysning om, hvo han var. Kun paa den høire Arm fandtes, indætset i Huden, et Anker og Bogstaverne E. W. Man gned ham, varmede ham, o. s. v. og da Vilhelm kom tilbage med Saarlægen, slog han Øinene op med det matte Spørgsmaal: „Er jeg virkeligen igjen ombord, Seefeld?" Den Gamle troede at drømme. Chirurgen forebyggede enhver Erklæring, paabød Rolighed, og aarelod den Syge, hvorpaa Denne indslumrede.

Styrmanden fik nu sin Instruction, og Seefeld vendte tilbage til Vertshuset, for at indhente Efterretning om hiint Skibs Skjebne. Han fandt her det hele reddede Mandskab, hvis Capitain med Taarer takkede ham for den Beredvillighed, hvormed han havde vovet sit Liv for hans Redning. Vilhelm havde fundet Lægen her, og allerede fortalt det hele Eventyr.

„Sætter Jer, Børn! sagde den Gamle til sine Søkamerater: Lader os tømme en Bolle endnu, thi jeg trænger til en Hjertestyrkning. Jeg vil fortælle Jer Noget af mit Liv, som vil forklare, hvad I for have fundet underligt i min Adfærd." — Snart dampede Punschebollen paa det runde Bord, og efterat Alle havde klinket paa den over-

standne Fare, begyndte den gamle Seefeld sin Fortælling:

„Saavidt jeg kan gaae tilbage i min Familie, have vi altid været Sømænd; ogsaa vort Navn kan hentyde paa, at vi, ved at pløie den vaade Mark, have fortjent vor sure Brød. Mig tog min Fader med sig som en tiaars Dreng, og saaledes var det da gandske naturligt, at jeg i følgende Aar aldrig befandt mig vel, uden naar jeg følte Skibsdækket under mine Fødder, thi paa Landjorden kom jeg mig fore som en Fisk, der af Brændingen er kastet op paa Stranden. Naar I nu tænke Jer mig som en munter Knøs paa 22 Aar, svømmende som en And, og yngste Styrmand paa en engelsk Ostindiefarer: Maria, saa have I mit Portrait, og finde mig sjeleglad blandt mine Kamerater i et Vertshuus i Bombay paa Malabarkysten, hvor vi, tilbageholdte af den stormende Aarstid, maatte blive liggende. Vi fordrev Tiden paa allehaande lystig Viis, som Sømanden pleier, naar han ligger stille i sikker Havn."

„En gammel Hindu, som sad gnaven henne i en Krog, og vilde tøve til den nedstyrtende Regn drev over, blev Maalet for vort Drillerie, og jeg var Ordføreren. Denne gamle Bramin var forlængst bekjendt som en saakaldet Spaamand, der allerede skulde have forudsagt mangen Sømand hans Skjebne. „Gamle! sagde jeg til ham, saa godt jeg formaaede at radbrække det pludderbulske Sprog, som tales der paa Kysten: kom herfrem af Din Krog, og spaae os, hvor vi engang ville komme

til at svælge den sidste Drik Søvand." Taus reiste sig, efter en Pause, den høie Oldingsskikkelse, og nærmede sig i sit hvide Klædebon, saa alvors- og betydningsfuld, at vi unge Mennesker bleve gandske sælsomt tilmode derved. Til de Andre hviskede han Noget — Raden kom sidst til mig. Efter at den Gamle med stor Opmærksomhed havde betragtet min Haand og mit Ansigt, raabte han i en besynderlig, hæs Tone: „Vogt Dig for den første November! Tregange bringer den Dig Fare!" — Vi saae paa hverandre, — og inden vi kunde fatte os, var den Gamle forsvunden."

„Denne Begivenhed havde stemt os Alle alvorligere, uden at vi vilde tilstaae det. I den gamle Skikkelses Væsen havde der været noget Uhyggeligt, hvis Indtryk paa mig var saameget stærkere, som mine Kamerater stode omkring mig i uvis Taushed. Jeg fattede mig dog først og raabte: „Ei for Pokker! Lad ham skrige, den Ulykkesravn, den første November kommer jo dog kun engang om Aaret. Naar Alt kommer til Alt, vil han kun jage en Skræk i Blodet paa mig, thi i mange Verdensegne er denne Aarstid saare stormfuld, og derfor spaaer han netop mig, som førte Ordet imod ham, noget Betænkeligt. Lad den Rar løbe, vi ville holde os til vort Glas." Leende istemte Alle, og Propheten var forglemt."

„Midt i Aaret 1782 tiltraadte Maria sin Tilbagereise. Vi vare, efter gunstig Fart, paa Høiden af det gode Haabs Forbjerg, da der meldte sig en frygtelig Uveirsstorm. Det var ikke mere

muligt, at vinde rum Søe; vi bleve, trods vore Anstrengelser, kastede paa blinde Klipper, og — den fjerde Part af Besætningen bjergede med Nød og Neppe Livet. Resten deraf, tilligemed Skibet selv, blev et Rov for den oprørte Søe."

„Hvorledes min Capitain havde faaet Underretning om Historien i Vertshuset i Bombay, veed jeg ikke. Destomere overraskede mig det Spørgsmaal, han gjorde mig, da vi igjen fik Tag over Hovedet: „Seefeld, hvorledes staaer det nu med den første November?" — Det var Midnat. Klokken ti var altsaa vort Skib forliist."

„I vide jo Alle, at vi Styrmænd paa saadanne Skibe, have Ret til, at sætte vore Sparestillinger i en Smule Handel. Det havde jeg ogsaa gjort; nu havde — Søen meldt sig som Kjøbmand til mine Vare, og jeg maatte være glad, at jeg dog idetmindste havde bjerget Livet. Capitainen blev jeg Svaret skyldig, men jeg blev dog noget opmærksommere paa den første November, uden derfor at ansee den indiske Prophets Meddelelse for et ufeilbart Orakel."

„Rask overgaaer jeg mine Skjebner indtil Aaret 1802. Altid havde jeg været lykkelig, men, følsomt nok, den første November havde jeg altid ligget i en eller anden Havn. Bemeldte Aar gik jeg, med en smuk stor Todækker, mod Slutningen af October fra Danzig til Cadix med en Ladning Tømmer, og naaede, den 30te October samme Maaned Sundet, hvor jeg iilte med at vorde afærdiget, for ikke at forsømme den skjønne Vind.

Min ældste Søn, dengang sex Aar gammel, havde jeg hos mig. Den første November, aarle om Morgenen, løb vi, veltilmode, om Nordpynten af Danmark, ud i Nordsøen."

„I to Nætter havde jeg ikke faaet Søvn i mine Øine, thi i den betænkelige Aarstid troede jeg ikke det snevre Farvand, og var derfor ikke kommen af Dækket. Nu lagde jeg mig saameget tilfredsere til Hvile, som Vinden var gunstig, og al Fare syntes overvunden. Styrket ved en vederqvægende Søvn traen jeg ved Middagstid ud af min Kahyt, og kort efter drog min brave Styrmand mig til side. „Capitain! sagde han: Betragt Himlen i Sydvest; der optaarner sig Noget, og her begynder det at vorde blikstille; det tegner til en ret dygtig Storm, og vi ere ikke sikkre for, at vorde kastede lige paa den norske Kyst. Skulle vi ikke idetmindste see os lidt for?" — „Jo, Gamle, det forstaaer sig, men hvorledes? var mit Svar: thi vi ligge jo gandske stille, Havet er bleven som et Speil, og vi kunne ligesaa lidet flye, som stikke høiere i Søen. Lad Overseilene tage ind og Bramstængerne gaae ned; hele Mandskabet skal holde sig rede, og naar Alt er i Orden, maae vi lade Gud raade for Resten." Min Anordning blev punktligen udført; Udfaldet maatte vi forvente. Med Skumringen brød Stormen løs, og trods vore Anstrengelser kom vi dog den frygtede Kyst jo længere jo nærmere. Endeligen vilde Skibet, efter at Stormen gandske havde sønderrevet vore Stormseil, ikke mere følge Roret, og vi drev nu uden

Redning mod Landet. „Born! tilraabte jeg Skibsfolkene: Her ophører vor Konst, vi staae i Guds Haand! Enhver tage det Kostbareste, han har, til sig, paa at de, som redde sig, ikke skulle komme gandske hjelpløse iland. Men hurtigt! Øieblikkene ere talte." Jeg gik ned i Kahytten, hvorhen jeg havde sendt min Søn — Lyset var slukket. Jeg famlede hen til et Skab, greb en Pakke Skibspapirer, nogle Penge, mit Uhr, og treen derpaa, med Drengen ved Haanden, op paa Dækket, hvor mine Folk neppe havde samlet sig, for en frygtelig Steenklippe forkyndte os vor Skjebne."

„Forskaaner mig for Skildringen af det frygtelige Qvarteer, som nu paafulgte. Jeg iler til det Øieblik, da Brændingens sidste Bølge kastede vor Baad op paa Sandet mellem to steile, sorte Klippevægge. Vi Alle kunde kun anseе det for et halvt Underværk, at vi just vare drevne til dette Sted, som var den eneste Landingsplads paa denne Klippekyst, at det, trods Storm og Mangel paa alle sædvanlige Hjelpemidler, var lykkedes os, at skaffe den store Baad overbord, og at vi alle Fjorten stode her paa fast, sikkert Land. Paa vore Knæe takkede vi Gud ret inderligt for den underfulde Redning. I Baaden fandt vi endnu en Skinke og et Anker Rom, som vi, ved vor overilede Afreise fra Helsingøer, havde glemt at pakke ud. Hvor velkommen dette Fund var os gjennemblødte, af Kulde klapprende Skibbrudne, kunne I tænke Jer, da vel de Fleste af Eder have været i lignende Stilling. Vi vendte os nu til den

første Fiskerhytte, vi kunde finde, og fik vore Klæder tørrede. Ved denne Leilighed tog jeg mit Uhr op — det var sammentrykt og stod — Viseren stod paa 10. Da jeg lagde det fra mig i Kahyten, gik det endnu; altsaa tyve Aar siden, i samme Time, var atter et Skib gaaet tilgrunde under mine Fødder."

„Nu overspringer jeg atter tyve Aar, som ikke frembyde noget Mærkværdigt, uden dette, at min Søn imidlertid var bleven en dygtig Sømand, og nu var underveis fra London. I Forgaars fik jeg Efterretning fra ham, og efter Tidens Beregning kunde jeg, da han har den bedste Vind, hvert Øieblik vente ham her med hans skjønne Skib. Tænker Eder nu Alting sammen. Jaftes den første November, Udsigt til Storm, sildig Aften — troe mig, jeg er ingen Kjærling, som troer paa Alt, Løst og Fast, men hvo som dadler mig for Uro over dette Sammentræf af Tidsrum, Dag og Time, forbunden med den underlighæse Tone, hvori den Karl iaftes skreg i Døren: „Et Skib er strandet!" og er vis paa, at han ikke, under samme Omstændigheder, vilde have følt samme Uro — han lade sit Glas staae."

Venligt leende drak Alle ud. „Venner! vedblev Fortælleren: Dagen gryer, med Søvnen er det saa forbi for i Nat, kommer altsaa ombord med mig, at vi, mens vi nyde lidt Frokost, kunne erfare, hvad det dog egentligen er for en Fisk, min Vilhelm har fanget." — Den skibbrudne Capitain takkede, og gik med sit Mandskab ned til

Stranden; de andre Tre fulgte den vakkre Seefelds Indbydelse.

I den sorte Ørns Kahyt saae det nu langt muntrere ud, end afvigte Nat. Den Reddede sad med Styrmanden ved Bordet, og forsikkrede ham nu, hvor inderligt han længtes efter, at takke sin ædle Redningsmand, da de fire Venner traadte ind. Spørgende saae den unge Mand paa dem, derpaa bad han, Styrmanden vilde sige ham, hvo hans ubekjendte Frelser var. — „I maa jo kjende mig, Sokamerat; tog Denne Ordet; thi I har jo nævnet mit Navn: Seefeld." — „Capitain, I tager feil. Seefeld er en ung Mand, den Selvsamme, af hvis Skib jeg afvigte Nat blev skyllet overbord, just som Faren var forbi. Jeg troede, jeg var ved et Slags Underværk fisket op igjen, og spurgte efter min Ven." — „Kom til mit Bryst, min Søns Ven! raabte Oldingen, hjerteligt omfavnende ham: Men sig mig nu, hvem I er, og hvorfra I kjender min Søn. I talte om overstanden Fare. Veiret begyndte allerede at lægge sig, og endnu hører man Intet til ham." — „Bjerget er han, hvis jeg kjender ham og hans Skib ret, thi er han atter i rum Søe, saa kan en Mand, som Eders Søn, vel trodse en endnu stærkere Storm dermed."

„Mit Navn er Watts, og min Tjeneste som Lieutenant paa den engelske Fregat Savern, skaf-

fede mig Eders Søns Bekjendtskab. Vi traf nemlig for to Aar siden i det atlantiske Hav et stort preussisk Koffardieskib, og vare det meget nær, da Vinden næsten gandske lagde sig. Strax kom ogsaa Capitainen over til os, og klagede os sin Nød. Han havde i den sidste Storm lidt Skade paa Roret, og da hans Skibstømmermand var død, trøstede han sig ikke til, med sine Folk at reparere Skaden saa grundigt, at han med Rolighed kunde imødegaae den næste Storm, som allerede meldte sig ved sikkre Tegn. Vor brave Capitain sendte mig altsaa over til ham med det fornødne Mandskab. Efter nogle Timers Forløb var Alt istandsat, jeg havde sluttet Venskab med Eders Søn, og vendte, ledsaget af hans hjertelige Tak, tilbage til mit Skib. — Den frygtede Storm kom ved Nattetid, men jeg var ubekymret for min Seefeld, og havde regnet rigtigt, thi da jeg for fire Uger siden var i London, for at søge Orlov til en Reise i Familieanliggender, laae Eders Søn seilklar samme steds, og medtog mig som Passageer. — Jaftes havde vi, just som det begyndte at skumre, Kysten i Sigte, da der pludseligen viste sig alle Forbud for en fra Norden truende Uveirsstorm. Jeg raadte til at vende, for atter at vinde rum Søe, men Eders Søn og Styrmanden meente at naae Havnen, inden Uveiret brød løs. Vi satte altsaa endnu flere Seil til, og holdt ad Havnen til. Men hurtigt voxte Mørket og Vinden, og neppe havde vi bragt det Nødvendigste i Orden, før Stormen brød løs med Lyn og Torden. Hvormeget vi

nu end søgte at holde fra Stranden, saa var dog den høie Søgang os altfor meget imod, og Mulmet lod os ikke mere skjelne, hvor vi vare. Den gamle Styrmand yttrede allerede, at vi snart maatte belave os paa, at løbe lige i Stranden, for dog, om det var muligt, at redde Mandskabet, men Eders Søn og jeg vare af den Mening, vi skulde dog forsøge Alt forinden, da vi dog altid beholdt denne frygtelige Tilflugt. Med de meest behjertede Matroser klattrede jeg op i Masterne, for at sætte Overseilene i Virksomhed, saavidt muligt. Hele Fartøiet, Master og Tougværk knagede, som om hvert Øieblik skulde være det sidste; endnu holdt Alt, da raabte Eders Søn: Victoria! og pegede paa Kompasset. Forsynet vilde redde os, thi Stormen sprang pludseligen til Nordvest, og Seiren var vores. Da kastede mig pludseligen en Bølge overbord, og neppe var jeg kommen til Besindelse, for jeg føler mig omslynget af et Toug, som jeg ikke kan vikle løst, skjøndt det lader mig Arme og Been frie. — Man anseer mig paa Flaaden for En af de første Svømmere, og da jeg er vant til, ikke strax at lade Modet synke i Farens Stund, saa tænkte jeg, med Guds Hjelp var det dog vel gjørligt, at naae Stranden. Benyttende de høie Bølger, som just rullede mod Land, var jeg allerede rykket et godt Stykke fremad, da glimtede, i temmelig Frastand, et Redskud ved min høire Side. Mit Haab voxte — jeg fordoblede min Anstrengelse, da kastede en Styrtebølge mig Touget om Halsen, jeg vilde løsne det,

men følte det pludseligen trukken til — og tabte min Besindelse, som jeg først fik igjen her paa Skibet. Hav Tak — Capitain!"

„Hvorfor da? spurgte den Gamle: I frelste min Søn med Skib og Mandskab, og Gud forunder mig den Glæde, at redde Eder. — Hør! Hvad var det? Det lød som tre hurtigt paa hinanden følgende Kanonskud!"

Vilhelm sprang ind og jublede: „Et Skib løber ind!" Inden to Minuter vare Alle i Baaden, og roede muntert den Kommende imøde. Det var Seefeld, som, saasnart Uveiret havde lagt sig, igjen havde holdt mod Havnen, og nu løb ind. Han saae sit Signal forstaaet, og laae nu maalløs i sin Faders og i sin dødtroede Vens Favn.

Da Watt siden efter klædte sig om, og Vilhelm gik ham tilhaande, sagde Denne: „Med Forlov, Lieutenant! Jeg har der paa Eders høire Arm bemærket et Tegn, liigt det, jeg fra min Barndom af har baaret paa samme Sted." — Vilhelm smøgede Ærmet op, og viste, indætset i Huden, et Anker med Bogstaverne W. W.

„Hvor er Du fra?" spurgte Lieutenanten hurtigt. — „En fattig Fisker ved Danzig har taget mig til sig som et fireaars Barn, han havde redet af Vandet, og da han kort efter døde, tog hans Broder mig til sig. Hvor jeg er fra, husker jeg ikke mere, imidlertid kommer det mig dog mangengang dunkelt for, at jeg engang har været

med min Fader paa et stort Skib, omtrent som dette —

Stormende drog Lieutenanten ham til sit Hjerte. „Du er min Broder William, som jeg kom hid for at søge, og jeg Din Broder Edvard, som Du, efter Guds vise Raad, maatte redde!"

Ridderen og Prindsessen.

(Af Taschenbuch der Liebe und Freundschaft.)

For rum Tid siden har der ved et sydeuropæisk Hof tildraget sig følgende rørende Historie med en Prindsesse og en ung Riddersmand:

Siegfried, saa lød Dennes Navn, nedstammede fra en gammeladelig Slægt. Hans Ahnherrer havde vist det kongelige Hof vigtige Tjenester; kun hans Fader havde trukket sig tilbage derfra, og tilbragt de sildigere Aar paa sit i en Bjergskov liggende Stammesæde.

Om Foranledningen til denne selvvalgte Ensomhed vare dengang forskjellige Rygter i Omløb. Den sandsynligste Mening er denne, at han, efter tidligt at have mistet sin Viv, forgjeves har stræbt at bekæmpe en stedse voxende, og formodentligen ikke gandske ugjengjeldt Kjærlighed til sin Herres Gemalinde, og endeligen, for ei at vorde sin Konge utro, søgt Redning i en hastig Bortreise.

Kun een Søn havde han ilive. Denne finde vi, som opvoxende Ungersvend i Pagetjeneste ved det kongelige Hof, overgaaende alle sine Jevnlige i Skjønhed, Mod og Kraft, men tillige brændende af lønlig Kjærlighed til Kongens eneste, saare deilige Datter, Prindsesse Justina.

Hvor det var muligt, søgte han at møde hende. Han vidste, hvad Tid hun gik igjennem Slottets Galerier, vidste, hvornaar hun besøgte Kapellet, lystvandrede i Parken eller kjørte ud, og naar hans Tjeneste tillod det, var han stedse i hendes Nærhed. Dog var han aldrig lykkeligere, end naar han ved Pagernes ridderlige Øvelser, som stundom bivaanedes af Hoffet, kunde lægge sin Kampfærdighed for Dagen, og vide sig bemærket af den Hulde.

En Dag styrtede han med Hesten, blev kastet langt bort, og hjembaaren som død. Længe maatte han ligge paa et piinligt Sygeleie. „Hun saae Dig styrte! Denne Tanke var hans Trøst: Hun ynkes over Dig, hun tænker paa Dig!" — Da han var helbredet, saae han med Længsel det Øieblik imøde, da han skulde see Prindsessen førstegang. Det kom, det var i Slotskapellet. Han troede at bemærke, hvorlunde hun adskillige Gange lod sit Blik hvile paa ham. Saasnart Præsten havde lyst Velsignelsen for Alteret og sjunget: „Ite, missa est!" iilte han ud paa Galleriet, hvor hun pleiede at gaae forbi med sine Damer. Hun kom. Hans Hjerte slog voldsomt. Da hun kom nærmere var der en Taage for hans Øine, og han saae neppe, at

Prindsessen blev staaende, for at erkyndige sig om hans Befindende. Han fremstammede nogle uforstaaelige Ord, og først da hun var forbi, kom han til sig selv.

Paa en af de Høie, som omgive Hovedstaden, stod en Begravelseskirke, opbygget af sort og hvidt Marmor. Der hvilte Kongens Forfædre. Hvert Aar pleiede hele Hoffet, i den stille Uge at valfarte did i Sørgetog, og bivaane en høitidelig Dødsfest. — Men anden Paaskedag foretoges en anden Valfart, som dannede en munter Kontrast mod hiin sørgelige. Vogn sluttede sig til Vogn. Rigdom og Smag, Skjønhed og Ungdom feirede her sine Triumpher. Ofte havde Prindsesse Justina yttret det Ønske for sin Fader, at bestige den omtalte Kirkes kjækthvalte Kuppel, og bad ham nu om Tilladelse dertil. Han gav den, og bød tvende unge Adelsmænd ledsage hende foruden hendes Damer; Valget traf vor Siegfried, og en lønlig Smigerstemme tilhviskede ham, at Prindsessen vel selv havde udsøgt sit Følge.

Hvorledes han kom op paa Kuppelgalleriet, vidste han ikke. Hans Øie var kun fæstet paa een Skikkelse. Fra det høie Rum saae man over sig og om sig den klare Himmelluft, under sig de yndigste Egne. Siegfried saae kun *hende*, svævende i den azurne Hvælving; hendes Fodtæppe — den prangende Jord.

En usynlig Magt drog ham nærmere til hende. Hendes Blik brændte ind i hans Øie, hendes Aande berørte hans. Da lænede hun sig tilbage mod den Jern-Balustrade, som omgav Kuppelen, og saae op mod det gyldne Kors paa dens Spidse. Men — o Himmel! — just her havde Rust gnavet Jernstængerne sønder, en Deel af Rækværket begyndte at styrte. Prindsessen taber Ligevægten og synker efter. Blegnende udstrækker hun sine Arme — de møde Siegfrieds lynsnare Hænder. Havde han ikke bevogtet enhver af hendes Bevægelser med Kjærlighedens Falkeblik, da havde hun været forloren! Krampagtigt drog han hende til sig, og opfangede hende i sine Arme. Ved sit Bryst bar han saaledes den elskede Byrde bort fra den gabende Afgrund. Med den stolte Glæde, at han var bleven agtet værd, at frelse hendes Liv, overgav han den Afmægtige til hendes Kammerfruer. Snart vendte hendes Besindelse tilbage; Siegfrieds Daad kunde ikke dølges, han blev kaldt for Kongen, blev roest og belønnet derfor.

Hans Venner omringede ham, ikke uden at misunde ham hans Lykke, da jo Prindsessen og hendes kongelige Fader maatte blive ham taksylvdige hele deres Liv. „Hvad tale I om Tak! svarte han dem i lidenskabelig Hede: Ere I rasende? Kunde jeg ladet hende styrte. Havde jeg ikke viist en Betlerske samme Tjeneste? Mig er det, som bærer en evig Gjeld i Hjertet. O, I ane ikke, hvorledes Lykken har fristet mig, og hvorle-

des den brænder mig paa Sjelen!" — Men de forstode ham ikke.

Skrækken havde virket paa Justina's Sundhed; Livlægen erklærede, hun maatte bruge et i den sydligere Provinds liggende Bad. Afreisen gik saa hastigt for sig, at Siegfried endnu meente, at være under eet Tag med hende, da alt en anden Himmel hvælvede sig over hendes Hoved.

Men ei heller han skulde længe indaande denne Luft. Han havde just faaet Ridderslaget, da der udbrød Krig mellem hans Konge og en Nabomonark. Uden at søge Faren i rasende Forvovenhed, var Siegfried dog stedse blandt dem, der, lige snildt og uforfærdet, fuldbyrdede Hærførerens Befalinger. Den unge Ridders Navn blev ofte, i indsendte Beretninger, nævnet for Kongen med stor Berømmelse. Prindsessens Skikkelse svævede for ham som et Seiersbanner i alle Kampe. Nu længtes ret hans Hjerte efter, i Synet af den Elskede at faae sin Tapperheds beskedne Løn. Hans Længsel blev tilfredsstillet, men paa en egen Maade.

En Prinds, hvis Fader eiede vidtloftige Kolonier i den nye Verden, havde anholdt om Justina's Haand. Faderen havde sendt ham som Statholder til disse Stater, og for at formindske hans Hjemvee, ønskede han ham formælet med en ved Dyd, Forstand og Skjønhed udmærket Fyrstedatter. — Da nu Tilbøieligheden ingen Stemme har

ved slige Forbindelser, kunde Prindsesse Justina, efter kort Betænkningstid, ikke andet, end give sit Jaord, hvorpaa da Trolovelsen med Prindsen, hvis Gesandt her beklædte hans Plads, ufortovet blev fuldbyrdet.

Hendes Afreise skulde just gaae for sig paa samme Tid, som Hæren vendte tilbage, og Kongen troede ikke, at kunne lønne Ridder Siegfried bedre for hans trofaste Mod, end naar han gav ham en Plads i Prindsessens Følge. Saaledes gik det til, at han førstegang gjensaae sit Hjertes Udvalgte ombord paa det Skib, der skulde bringe hende til hendes, ham, saavelsom hende, ubekjendte Brudgom.

Begyndelsen af Overfarten var gandske lystelig. Prindsessen sad helst paa Dækket, samtalende med nogle af sine Ledsagere, blandt hvilke Siegfried aldrig savnedes. Hvor sikker end Farten var, tænktes dog ogsaa paa de mulige Farer. Prindsessen vilde med Ord stille dem paa Prøve, som tjente hende. Hun satte altsaa det Tilfælde, at Skibet kunde synke, og at Baaden, hvori man flyede, kunde vippe om. For at gjøre Stillingen endnu mere kritisk, lod hun det Jagttagelsesskib, som ledsagede hende, vorde forslagen af Stormen. At Søfolkene først vilde tænke paa deres egen Person og Eiendom, derom var man enig. Man forsikkrede Prindsessen om sin altopoffrende Hengivenhed, men beklagede tillige, at man i saa Fald ingen Trøst vidste. „Jeg seer vel, sagde Prindsessen omsider: at jeg, naar det kom

saavidt, ikke havde Andet tilbage, end at befale mig Gud i Vold. Men Ridder Siegfried tier jo gandske."

„Naadigste Prindsesse! raabte Denne, idet han foer op med fyrig Hast: Jeg tænkte just efter, om der da slet intet Redningsmiddel var. Skulde det, som Gud forbyde, komme saavidt, da fik jeg udentvivl den sødeste og den bittreste Død, thi I kom da til at døe med mig, i mine Arme!" — „Hvi saa?" raabte Prindsessen rødmende. — „Jeg kan godt svømme, svarte Siegfried: men var det ikke muligt, at naae Land, og kom intet Skib os til Hjelp, saa vilde jeg undergaae med Eder!"

Prindsessen taug, og syntes at tænke over denne alvorlige Tale. Endeligen stod hun op med et Suk, saae Siegfried i Øiet, og sagde: „Ridder, allerede eengang har I frelst mig fra Døden; jeg haaber til Gud, saadan Fare skal ikke true mig tiere."

Saaledes henrandt Dage og Uger. Man havde allerede nærmet sig sit Bestemmelsessted saavidt, at man herfra, ifølge givet Løfte, kunde vente et mødende Fartøi, som skulde bringe den første Hilsen fra den nye Verden, og tjene til Ledsagelse paa den øvrige Reise, hvorimod det, som havde fulgt Brudeskibet hjemmefra, skulde tiltræde sin Tilbagereise. Dette Sidste, den hurtigste Seiler i hele Marinen, fik, da man seilede med gunstig Vind paa det fredeligste Farvand, Ordre, at styre forud og opsøge hiint.

En Dag, efterat man havde tabt dette af Sigte, mørknedes Horizonten. Himmel og Hav begyndte at rase. Man tabte gandske Kourſen — det ſvage Brædehuus var aldeles i Elementernes Vold. Man var belavet paa det Værſte. Ridderens Hjerte bankede i heftig Angſt.

Af forſkjellige Tegn kunde man ſlutte, at der maatte være et Land, ſandſynligvis en Øe, i Nærheden; men hvad der paa en anden Tid vilde have voldet Søfolkene Glæde, det forøgede nu deres Frygt, da de ikke havde mindſte Kjendſkab til Klipperne her, og let kunde ſtrande i Mulmet. Vi ſee desværre kun altfor ſnart, hvor grundet denne Frygt var.

Lader os ile hen over en rædſom Begivenhed, og, idetmindſte for Øieblikket, gjætte os dertil af Følgerne:

Dagen dæmrer, Stormen har lagt ſig, og i Havets bølgende Maſſe viſer ſig en lang, kun af Morgenſkyernes Gjenſkin oplyſt Øe. Men ſee! omtrent en Somiil derfra, bevæger ſig Noget. Er det en Maage, en Svane, eller en anden hvid Søfugl? Nei! Det er et halvtafklædt Menneſke, ſom med den ene Haand faſtholder et Liig — thi Liv ſynes ikke at være i den blege Skikkelſe — faſtbundet ved en Planke, og med den anden roer mod Havbredden. Intet Fartoi er at øine vidt og bredt. Vi kunne ikke ſtaae den Ulykkelige bi,

vi skulle kun see, hvor mandelig han kæmper mod det uhyre Element. Han synes at have en Høi i Sigte, der strækker sig ud i Søen som et lidet Forbjerg. Allerede skjelner han i det voxende Lys Træer og Buske, derpaa betragter han igjen den blege Skikkelse, og forsøger, paany at samle sine svindende Kræfter. Neppe er han femhundrede Skridt fra Kysten, o Gud, da fortner det for hans Øine, og han føler sig en Afmagt nær. Endnu engang falder hans matte Blik paa Liget; med Møie bringer han en af de blege Hænder til sin Mund, for at kysse den, derpaa giver han Planken et svagt Stød fremad, og synker langsomt.

Men see! Hans Haand vorder synlig endnu engang, derpaa hans Hoved. Med sin Fod berører han Havbunden, og holder sig stille, som om han endnu engang vilde tilbagekalde den svundne Kraft. Med faa Skridt er han igjen ved Planken, og hindrer den i at vippe om.

Et Klippelag løber fra Høien ud i Havet, og ender sig i en Sandbanke, som han til sin Redning maatte finde under sine Fødder. Saaledes naaer han Kysten.

Vi vide nu den kjække Ridder frelst, og frydes ved, i ham at gjenkjende vor Siegfried. Vi ane, hvo Liget er. Men hvad Ulykke havde beredt hans Skibs Undergang og begravet hans Medreisende i Bølgerne? Var det den natlige Storm? — Jn-

genlunde! Elementernes Strid havde lagt sig, Søen begyndte at gaae lavere, Skibsselskabet fattede nyt Livshaab, da en ny Rædsel brød løs i Skibsrummet selv. Havde Vandet nys truet med Døden, saa bragte Ilden den nu. Og dette skete ved den frommeste Sjel paa hele Skibet, ved Justina's Opdragerinde. Hun var et Mønster paa Orden i alt Andet — kun med Lys var hun uforsigtig. Da nu Stormen taug, og Alle længtes efter Hvile og Søvn, var denne værdige Matrone endnu vaagen i sit Gemak, for at takke Himlen. Hun faldt i Søvn med sin Bønnebog i Haanden; ved Skibets Gyngen faldt Lyset om, greb fat i Sengeomhænget, udbredte sig videre og videre, og fik tilsidst saadan Overhaand, at alle Forsøg paa at slukke vare forgjæves. Efter en Times Forløb maatte man give Skibet tabt, og flye i Baaden. I Nattens Mørke strandede denne paa Klipperne, og Brændingen opslugte Alle, Siegfried og Justina undtagne.

Han bar det dyrebare Bytte op paa Stranden, og lagde den blege Pige ned paa det bløde Græs. Hendes Hjerte slog endnu, men svagt.

Solen steg just op paa Havets Horizont, langsom, prægtig, et majestætisk Die! Varmende gjennemtrængte dens Straaler de forfrosne Skibbrudne, Justina aandede dybere og dybere, vaagnede, saae sig om, og spurgte: „De Andre?" — „Vi ere allene!" svarte Siegfried. — Hun forstod hans Tone bedre end hans Ord, og vendte sine Øine mod Himlen.

Det første han foretog sig, da Justina havde gjenvundet sin fulde Besindelse, var, at han saae sig om efter Forfriskninger. Han fandt Frugttræer og en Kilde.

Da Solen steg høiere, bevægede han Justina til at tørre sine Klæder, og selv gjorde han det samme paa et andet Sted. I en af sine Lommer fandt han et lidet veltillukket Fyrtøi. „Du skal hjelpe mig, at grunde en huslig Arne her!" raabte han glad.

Han besteg en Høi, hvis Top beherskede hele Synskredsen. De befandt sig, som han nu bemærkede, paa en Ø af lidet Omfang. Ingensteds viste sig en Hytte eller noget Menneskespor, og, saavidt hans Blik naaede, heller ingen Rabøge. „Ja, udbrød han, grædende af Glæde: ja, hun er min! Jeg har frelst mig hende! Hun er min Viv! Her taler Naturen med sin mægtige Stemme, og Hjertet gjør sin Ret gjeldende!"

Gjennembævet af Salighed og Smerte, løb han ned ad Høien, og længtes efter at see Justina. En Stund blev han staaende langtfra. Den sydlige Sols Kraft havde i en Hast tørret hendes Klæder. Hun stod paaklædt. Hendes Haar, ikke mere ordnet af konstrige Qvindehænder, hang i frie Lokker over hendes Skuldre. Hun syntes rolig. Da hun hørte hans Trin, vendte hun sig om. Han fløi til hende, greb hendes Hænder, og skjulte sit Ansigt i dem. Derpaa drog han hende op mod sit Bryst, og nu, da hun, helbredet for Dødsangstens Vanvid, roligere kunde fatte, hvad hun havde

tabt og hvad hun havde beholdt, brast hun i Graad, og Tak og Redningsglæde feirede den helligste Fest.

Siegfried havde af unge Træstammer og bredbladede Grene bygget en Hytte med tvende Kamre. Stundom fældede han et Dyr med en Rørlandse, og stegte det ved Ilden, som hver Morgen blev fornyet. Fugle fangede han i Snarer, og alt havde han, rigtignok med usigelig Møie, forfærdiget sig Bue og Pile. Justina holdt, saa godt det lod sig gjøre, Garderoben i Orden.

Hvor var Siegfried tilmode, da han førstegang havde tilladt sig, at tiltale Justina, som han alt i sit Hjerte var formælet med, med det fortrolige Du, og hun, vel rødmende, men uden Vrede, tog derimod. Hun gjengjeldte det ikke, men dog kaldte hun ham fra nu af hverken ved hans Familienavn, eller Ridder, men kaldte ham blot „Siegfried." Ofte foresatte han sig, at aabenbare hende sin Sjels lønlige Attraa, men et forunderligt Noget lod ham ikke komme til Orde. Hun taalte, at han omfavnede hende, men uanmodet gjengjeldte hun aldrig noget af hans Kys. Dog saae hun let, hvorledes det stod til i hans Inderste.

En Aften sad de sammen paa den nysomtalte Høi. „See, Justina, sagde han: vi ere adskilte fra hele den øvrige Verden; det Baand, som knyt-

tede os til Menneskeheden, er opløst — skulle vi ikke tilhøre hinanden?"

Justina taug, og fæstede sit sjelfulde, taarefyldte Øie paa Siegfried. „Jeg skylder Eder mit Liv, sagde hun: I vovede Eders derfor. Men lader os mage det saa, at vort Samliv her kan blive angerløst. Naar alt Haab om Befrielse fra dette Opholdsted forsvandt, da vilde jeg uden Betænkning hengive mig Eder, og leve med Eder som Eders Hustru. Men vi kunne vente, at man vil søge os og opdage vort Spor. Endnu er det kun tre Uger siden vort Skib forliste. Forund mig længere Frist!"

„Vel an! raabte Siegfried: For Øieblikket vil jeg afstaae fra min Bøn. Men sig, hvorlænge skal jeg vente endnu, hvad Maal sætter Du for mit hedeste Ønske?"

Justina hensank i Tanker, og fældede stille Taarer. „O Siegfried! sagde hun: I sønderriver mit Hjerte! Jeg græder over Tilstaaelsen af Eders Kjærlighed. Finder man os her, ere vi ulykkelige, og finder man os ikke — maae vi leve paa denne Øe i mange, mange Aar — det fortner for mine Øine!"

„Justina! tog Siegfried Ordet: Jeg seer kun to Ting — det nærværende Øieblik, som Kjærlighedens Magt forlænger i det Uendelige, og Tillid til Gud, som kan vende vor Skjebne, til Liv eller Død."

„Nu saa vil jeg da haabe til Gud, sagde Justina: at han gjør snart, hvad han vil gjøre. Naar

Sol og Maane atter hilse hinanden paa Horizonten, som nu, saa — er jeg Eders Hustru. Vær stærk saalænge, og hjelp ogsaa mig at være det." — Hun sank i hans Arme.

Den afgjørende Aften var kommen. Heel underligen tilmode vandrede de Elskende opad Høien. Fra dens Top overskuede de det vide Hav. Intet Seil lod sig see. De satte sig paa et fladt Klippestykke, og ventede stiltiende paa Solens Nedgang. Nu randt Maanen op paa Aftenhimlen. Siegfried tændte et Baal, mørke Røgskyer hvirvlede iveiret, derpaa blussede den klare Flamme mod Himlen. Han knælede ved Justina, greb hendes Hænder, opløftede dem, og raabte: „Nu est Du min Viv! Fader i Himlen, velsign vor Pagt! Den være evig, som Du, og uopløselig! Vor Skjebne ligger i Din almægtige Haand!"

En Lyd, lig fjern Torden, afbrød hans Tale. „Himlen svarer mig! raabte han: den helliger vor Pagt!" —

„Det lød ikke som Tordenbrag!. raabte Justina forfærdet: det lignede snarere et Kanonskud." Ikke længe varede det, saa lød atter et Skrald, og atter et. De skuede hen mod den Egn, hvorfra det kom. „Hellige Gud! raabte Siegfried: et Skib!" Justina saae det ogsaa, og blegnede. Det seilede om et Forbjerg.

De stoi ned af Høien mere end de gik. Neppe vare de ved deres Hytter, før der landede en Schalup, og Mænd kom dem imøde. Det var Mandskabet paa det af Prindsen afsendte Skib. Skibskapitainen kom selv med en Gesandt fra Denne. De hilste deres tilkommende Herskerinde. Justina var bestyrtet, Siegfried næsten uden Bevidsthed.

Skibskapitainen og Gesandten fandt snart, hvad der under disse uforudseete Omstændigheder var at gjøre. Et Par Damer vare medfulgte; til dem overgav Gesandten Prindsessens Person. Neppe kunde hun tage Afsked fra sin Hytte, saa kjær var den bleven hende. Siegfried blev stedse holdt i en Afstand fra hende, og hele Mandskabet blev høitideligen taget i Eed, at Ingen maatte nævne, hvor og hvorledes man havde fundet de tvende Skibbrudne.

Man lettede Anker, og seilede med gunstig Vind ad Fastlandet til. Sjette Dagen saae man den nye Verdens Kyst; stedse nærmere rykkede de blaaelige Bjerge; Skibet løb ind i en Bugt, gav Signal, og hilstes strax af tordnende Metalsvælg. Nogle Timer efter var Prindsen selv ombord, og bød sin Brud velkommen. Skibskapitainen fortalte ham, mens Siegfried hørte derpaa, hvorlunde Denne havde reddet Prindsessen, men foregav, at Skibsmandskabet havde fundet Begge selvsamme Dag. Hvor forekommende man nu end var mod Ridderen, mærkede han dog ret vel, at Mistanke skjulte sig bag denne Høflighed. Da man

gik iland, tilkastede Justina ham endnu et Blik, hvori hele hendes angstfulde Sjel laae.

En Hoffest afloste en anden. Siegfried bar et blødende Hjerte under sin Høitidsdragt. Justina fandt sig i Alt med stille Taal, og i Lønndom faldt vel mangen Taare paa de store Perler, som smykkede hendes Bryst.

Siegfried havde ingen Ro i Palladset. Han sværmede om ved Havbredden, paa Bjergene, i Skovene. Jo vildere Sted han var paa, desto friere slog hans Bryst. I en fremmed Planteverdens Labyrinther, mellem Klipper, Vandfald og ældgamle Skovstammer, var han bedst tilmode. Hele Dage flakkede han saaledes omkring. Man syntes ved Hoffet neppe at savne ham. Dog blev han, maaskee uden at ane det, fra en vis Side skarpt bevogtet.

Om Prindsens Forhold til sin unge elskværdige Gemalinde, hørte man Intet. Som ved et Tilfælde, men dog ikke uden Anledning, erholdt vor Ridder et Blad, som sysselsatte ham hele Dagen, og fyldte hans Sjel med de sødeste Følelser. Det var en Tegning, udentvivl fra Prindsessens egen Haand, forestillende Egnen om de to Hytter paa Øen. Hun sad, lænet mod en Palmestamme, flettende en Krands. Siegfried stod, som hensunken i vemodig Eftertanke, ved hendes Side. Hendes sjelfulde Blik var fæstet paa ham. — Han var henrykt, da han fandt sine egne Træk ligesaa veltrufne som hendes. Ved første Øiekast

troede han, hun havde valgt det Moment, da han kom for at afhente hende til den Pagt, der skulde gjøre hende til hans for stedse. Men see! det var en Cypressekrands, hun flettede, og paa Toppen af Høien stod et Kors. Han kunde ikke blive mæt af at betragte dette Billed; det var jo hans eneste Omgang med hende.

En Festdag følte Siegfried sig greben af en uovervindelig Længsel efter, nærved at see Den, hans Sjel elskede. Med uimodstaaelig Magt følte han sig dragen hen til det Gallerie, hvorigjennem hun maatte, naar hun kom fra Kirke.

Længselfuld, som fordum, men sønderrevet i sit Hjerte, stod han der. Hun kom. Synligen bevæget traadte hun nærmere; hun vilde tiltale ham, men Ordet døde paa hendes Tunge, hun brast i Taarer og gik langsomt videre, idet hun vendte sig bort med en ubeskrivelig vemodig Mine. Gjennemstrømmet af Salighed og Kummer iilte Siegfried bort.

Han havde hørt, at der, en stærk Dagsreise fra Hovedstaden, endnu fandtes Nogle af Landets oprindelige Indvaanere, som vi pleie at kalde Vilde. Dem ønskede han at see. Opad Strømmen kunde man seile til deres Boliger, men han vilde hellere bane sig en Vei over Bjergene. Adskillige, som hørte, hvad han havde fore, og kjendte Landet, raadte ham derfra, idet de forestillede ham,

at der i Ørkenen hverken fandtes Vei eller Sti, at glubende Dyr, giftige Slanger og dræbende Insectsværme gjorde saadan Reise yderst farlig; tillige betegnede de ham en moradsig Egn, hvor man ikke uden Livsfare kunde tilbringe Aftenen.

Uden at agte disse Advarsler begav han sig en Morgen aarle paa Veien. Han følte sit Hjerte udvidet, ved at skue ud i den umaalelige Natur. Han gik rask til, uden at trættes; Tiden fløi med forunderlig Hast.

Allerede havde Solen tabt sig blandt Bjergene, og endnu saae han sig langt fra sit Maal. Op af en dyb Grund opsteg en blaa Dunst. — Neppe vovede han at troe, at dette var en paa Boliger hentydende Røg, og at han allerede her havde fundet Indianernes fredelige Hytter. Langsomt fulgte hans nu mødige Lemmer det forudflyvende længselfulde Blik. Smaae Mellemrum begyndte at vorde ham lange. Han trængte til Hvile.

Endeligen gik det nedad Bakke, og han anstrengte sin sidste Kraft, for at naae Dalen. Svedbryppende gik han ned mod den taagefulde Slette. Men ingen luftrensende Strøm gik igjennem denne, ingen rislende Bæk afbrød den dybe Taushed. Mellem krumme Pile og fremragende Siv stod det fortegraae Sumpevand. Hvor han troede at træde paa blødt Græs, nedsank ofte hans Fod i den svampede Grund. Adskilt fra den bebodede Verden, syntes dette Dyb at være en uhyre Kjedel,

hvori en af Forbandelse truffen Natur beredte gif-tigt, dræbende Stof.

Nøden drev ham omsider til det, han af Kjær-lighed til Livet vilde fly. Han opsøgte et tørt Sted under et Træ, lagde sig, og skjød Jagttasken under sit matte Hoved.

Endnu engang foer han op. Han raabte om Hjelp, saa høit han formaaede. Raabet hendøde i den høiere Skovregion, men intet Svar fulgte. Han blev staaende en Stund og lyttede, derpaa befalede han sig Gud i Vold, kastede sig ned, og næsten samme Øieblik overfaldt der ham en Dods-sens Dvale, og en dræbende Aande gjennemtrængte hans Marv og Blod.

Ved Statholderens Hof havde imidlertid Mis-tankens Dæmon været saare virksom og ved Spio-ner og Øretudere erfaret Meget, som kunde kaste et tvivlsomt Lys paa hans Gemalindes Dyd. Det var just ikke Prindsen ubehageligt, at finde Skin-net imod hende, for deraf at tage Anledning til, at retfærdiggjøre sine egne Skjødesynder, og i paa-kommende Tilfælde at kunne kæmpe imod hende med lige Vaaben.

Man benyttede Ridderens Fraværelse, besaa hans Tjener, og opbrød hans Skrivebord. For-uden nogle skriftlige Ytringer, som lagde hans Stemning for Dagen, fandt man ogsaa hiin Teg-ning, som man strax kjendte at være Prindsessens.

Alt blev igjen lagt paa sit Sted, og man ventede kun paa hans Tilbagekomst, for paa lovlig Maade at lægge Beslag paa disse Dokumenter. Imidlertid blev den dybeste Taushed iagttaget.

I de samme Dage vilde Hoffet foretage en Lystseilads, hvis Maal Indianernes Vaaninger skulde være. Man vilde nemlig vise Fyrstinden dem som en af Koloniernes Mærkværdigheder. Den klareste Himmel begunstigede Farten; allerede ved Middagstid kom Prindsessens Skib, der ledsagedes af Prindsens Eskadre, til det betegnede Sted, og kastede Anker udenfor de Vildes Hytter. Man vilde ikke lade, som om det var for deres Skyld, man var hidreist, for desto friere at kunne iagttage deres Færd. De syntes heller ikke at være nysgjerrige; idetmindste lod Beboerne af de ved Havet nærmest liggende Hytter ikke hid, skjøndt de ret vel havde bemærket det ankomne Fartøi. De syntes at være sysselsatte med et Menneske, som laae udstrakt paa en Eng.

Af Forsigtighed var Tolken gaaet foran, for at anstille de fornødne Undersøgelser. Ilfærdig kom han tilbage, og bad Prindsessen, hun vilde holde sig i en Fraskand, da der hist laae en syg Mand, om hvem Indianerne gjorde deres underlige Ceremonier.

Hendes medlidende Hjerte lod sig ikke holde tilbage. Hun bad sin Livlæge følge med hen til Gruppen. En Familie, Mand, Kone, Søn og Datter, omringede en ung syg Mand, i europæisk Dragt, formodentligen deres Gjæst. Først da

Prindsessen stod bagved dem, vendte de sig om, og foldede hilsende deres Arme.

Men hvilken Opdagelse ventede hende her! Den blege Gjæst var Siegfried; Døden stod malet i hans Ansigt. En forunderlig Kraft holdt hende opret, at hun ikke segnede om. Han laae som en Sovende — eller maaskee sov han allerede den sidste Søvn. Tolken maatte erkyndige sig om alle Omstændigheder. Indianerne — saa lød den Oplysning, han fik — havde paa deres sidste Streiftog fundet denne Fremmede i Dalen bag Bjerget. Allerede viet Døden, havde han med usigelig Anstrengelse listet sig videre, for at naae deres Hytter. Paa en af Grene flettet Baare havde de bragt ham hjem, og pleiet ham saa godt de formaaede; dog havde intet af de Hjelpemidler, de kjendte, endnu formaaet at hæve Feberen, der allerede havde faaet formegen Magt.

Livlægen prøvede nogle Midler, han havde hos sig. Den Syge vaagnede. Endnu engang drog Døden sin kolde Haand tilbage fra ham. Han gjenkjendte Prindsessen, og syntes at anseе hende for en himmelsk Skikkelse, der paa hans længselfulde Bøn havde aabenbaret sig, for at gjøre hans sidste Øieblikke lette. Han forsøgte at reise sig. Prindsessen bøiede sig ned imod ham. Et forklaret Smiil svævede paa hans Ansigt.

Men nu mærkede Lægen, at den endnu engang oppustede Livsflamme var nær ved at slukkes. Her er Redning umulig! tilhvidskede han Prindsessen:

Om faa Øieblikke vil han have fuldendt!" — „Gud! raabte hun: saa hastigt?"

Det randt hende i Tanke, at den Syge skulde gaae ud af Verden uden aandelig Bistand, uden de hellige Naademidlers forsonende Medgift. Af sit Hjertes Inderste sendte hun en andægtig Bøn til Gud, at han vilde forbarme sig over den Døende. Hun slyngede sin Arm om ham, da hun følte, at han vilde synke tilbage. „Jeg dør i Dine Arme!" sagde han med et dybt Aandedrag, fæstede sit sidste Blik paa hende, og udslukkedes som et Lys.

Imidlertid var Prindsens Flotille landet. Han selv havde strax, saasnart han steg iland, erfaret den besynderlige Tildragelse, og kom nærmere med raske Skridt. Hvilken Scene! Neppe troede han sine egne Øine. Indianerne knælende, Prindsessens Følge staaende i Halvkreds, hun selv midt i denne Forsamling, holdende den blegnede Ridder i sin Arm!

Langsomt lod hun hans Hoved synke ned paa Græsset, og bedækkede det med sit Torklæde. Derpaa gik hun afsides med sin Gemal, uden at frygte hans vrede Blik. Taus hørte hun paa hans Bebreidelser, thi han meente at have uigjendrivelige Vidnesbyrd om hendes Troløshed.

„Ingen haarde Ord, min Gemal! sagde hun omsider med Uskyldighedens Eftertryk: Her døde en Mand, for hvis Værd kun Den har Sands, som

selv er istand til saadan Dyd. Togange var han mit Livs Frelser. Havde Eders Skib blot truffet os een Dag sildigere, saa havde jeg været hans Hustru for Gud. Og dog veed jeg, at han, skjøndt han længe har baaret Kjærlighed til mig iløn, aldrig udstrakte sin Haand efter mig, hvis jeg ikke var kommen ham imøde. Men paa det I kan erfare Alt — thi Uskyldigheden tilstaaer ogsaa, hvad den ei er skyldig at tilstaae — saa hør vi dere: Jeg har belønnet hans Kjærlighed slet, thi aldrig har jeg aabenbaret ham, hvad jeg nu siger Eder, min forbittrede Gemal, at jeg, ligefra mine Jomfru-Aar, aldrig har baaret nogen anden Mand i mit Hjerte, end — ham."

Prindsen studsede og tav. Det Blik, han nu kastede i et saa elskeligt som dybtbekymret Hjertes Inderste, vendte hans Sind.

Han tog sin Gemalinde ved Haanden, og førte hende tilbage til Følget, der tydeligt bemærkede, at det ikke blot var den udvortes Anstand, hvis Fordringer fyldestgjordes her, men at en hjertelig Forsoning var indledt. Ja, man vil vide, at Statholderen fra denne Dag af har viist sig heel forandret, og ene tilhørt sin fortræffelige Gemalinde.

Siegfrieds Liig blev bragt til Hovedstaden, og med stor Pomp bisat i Kirken. Men Justina offrede hans Minde mangen stille Taare.

(F. L. Bührlen.)

Den døde Elskers Hevn.

Den berømte franske Skuespillerinde Hippolite Clairon fortæller i sine Memoires følgende mærkværdige Begivenhed af hendes egen Livshistorie:

En Hr. de S., af en melankolsk og menneskefjendsk Characteer, havde en Tidlang, dog ikke lykkelig, elsket hende; kun en beskeden Velvillie mødte ham fra hendes Side; men denne Følelse var ham ikke nok. Hans Melankolie tiltog i samme Grad, som hans utilfredsstillede Længsel. I den Formening, at bidrage til hans Helbredelse ved at fjerne ham fra sig, vægrede hun sig haardnakket ved at modtage enten hans Besøg eller Breve. Fra deres Bekjendtskab indtil hans Død vare halvtredie Aar forløbne. Han lod hende bønlig anmode om, at forsøde hans sidste Øieblikke ved et kort Besøg; men hendes Venner fraraadte hende det, og han døde i Overværelse af hans Tjener og en aldrende Dame, der i den senere Tid havde været hans eneste Omgang. Han boede dengang ved Volden, ikke langt fra Chaussée d'Antin; Mademoiselle Clairon derimod i den fjerntliggende rue de Bussy, i Nærheden af rue de Seine og L'abbaye St. Germain. Hendes Moder og adskillige Venner vare forsamlede hos hende til et Aftensmaaltid. Hun havde nylig sunget en smuk Hyrdinde-Arie, som havde fortryllet alle Tilhørerne, da med Slaget elleve et skarp gjennemtrængende Skrig lod sig høre i Nærheden. Skrækken

foraarsagede Clairon en Afmagt. Hendes Angest, Bæven, ufrivillige Taarer og Bønner, at man ikke maatte forlade hende, overtydede de Tilstedeværende om, at Sammenhænget ved denne Begivenhed var hende aldeles ubekjendt. Man bleve enige om, at udsende Speidere omkring Huset, for at opdage Aarsagen, i Tilfælde, at hiint Skrig atter lod sig høre.

Hendes Venner, hendes Tyende, Naboerne, ja selv Politiet, Alle havde hørt dette Skrig til samme Tid under hendes Vinduer, ligesom tonende ud af Luften. De kunde ikke tvivle om, at det gialdt hende, og hende alene. Hver Aften, naar hun ikke var hjemme, lod sig Intet høre; men ofte, naar hun efter Hjemkomsten havde forespurgt sig desangaaende hos sin Moder eller Tyendet, gjenlød det i deres Midte. En Aften, da Præsident de B., hos hvem hun havde været Gjest, ledsagede hende hjem, og tog Afsked med hende ved Gadedøren, lød Skriget imellem Begge. Han blev, nærmere død end levende, atter bragt i sin Vogn; hele Paris talte derom.

En anden Gang havde hun anmodet en af hendes Medspillende, Skuespiller Rosely, om at ledsage hende til en Boutik i St. Honoreegaden, hvor hun vilde kjøbe Noget, og dernæst aflægge en Visit hos en Veninde, som boede ved St. Denisporten. Paa hele Veien var Samtalen om hendes Revenant, dette Navn havde man tillagt den Ubegribelige. Hendes Ledsager, en aandrig og fordomsfri ung Mand, blev imidlertid lidt forvir-

ret over dette Eventyr; han drev paa, at hun skulde kalde Spøgelset, og forsikkrede, at ville troe derpaa, saasnart det svarede hende. Deels af Eftergivenhed, deels af Formastelse, opfyldte hun hans Ønske, og Skriget lod sig høre tregange, mere gjennemtrængende og hurtigere end tilforn.

Efter dette Optrin forløb flere Maaneder i fuldkommen Rolighed. Dauphins Formæling havde forsamlet alle de meest udmærkede Skuespillere i Versailles. I denne Skynding var der ikke sørget for Alle. Madame Grandval havde ingen Vaaning. Hos Mademoiselle Clairon ventede hun forgjeves paa, at der skulde vorde sørget for hende. Om Morgenen Kl. 3 tilbød Denne hende, at tage tiltakke hos sig. Hun var anviist et Værelse med to Senge paa den Side, som vender mod St. Cloud. Mad. Grandval modtog Tilbudet, og gik tilsengs. Medens Kammerpigen endnu var i Værelset, sagde Madem. Clairon: „Vi ere her ved Verdens Ende; det er et gyseligt Veir. Det skulde viist ikke være Skriget let, at finde os her...“ I samme Øieblik lod det sig høre, men for sidste Gang.

Syv eller otte Dage derefter, midt i hendes sædvanlige Selskab, gjenlød, just som Klokken havde slaget elleve, et Flinteskud gjennem et af hendes Vinduer. Ingen Rude var beskadiget, og dog havde Alle hørt Knaldet, Alle seet Ilden. Deri vare Alle enige, at man stod Madem. Clairon efter Livet, at man havde forfeilet Øiemedet, og at der maatte tages Forholdsregler for Fremtiden. En af hendes Gjester begav sig hurtig til

Hr. de Marville, dengang Politilieutenant og hans Ven. Alle Husene ligeoverfor hendes bleve strax undersøgte. Disse, saavelsom hendes Huus, bleve de følgende Dage besatte med Vagt. Gaderne vare forsynede med Speidere i Mængde; men trods al anvendt Umage blev dette Skud, i tre Maaneder, gjennem samme Glasrude baade hørt og seet, uden at det var muligt at opdage, hvorfra det kom. Dette Faktum findes bekræftet i Politieprotokollen.

Vant til sit Spøgelse, som tilsidst ikke længer foraarsagede hende Skræk, og uden at tænke paa Timen, havde hun en meget varm Aften aabnet Vinduet, og lænede sig, i Samtale med en Ven, mod Vinduespoften. Klokken slog elleve, Skuddet gik af, og kastede Begge afmægtige tilbage i Værelset. Da de vare bragte til dem selv, saae de paa hinanden, og tilstode gjensidigen, at de Begge, han paa den venstre, hun paa den høire Kind, havde fornummet en vældig Øredask. De Letsindige sluttede Scenen med en overmodig Latter.

Den følgende Dag lod sig Intet høre. Den næste derefter var Clairon indbuden til at bivaane en liden natlig Festivitet, som Madem. Dumesnil gav i sit Huus ved barrière blanche. Henimod elleve steeg hun med sin Kammerpige tilvogns. Det var et skjønt Maaneskin, og de kjørte over Boulevarden, som i den senere Tid begyndte at blive bebygget. Hun betragtede de vordende Bygninger, og Kammerpigen spurgte hende: „Er det ikke det Huus, hvori Hr. de S. døde?" —

„Efter hvad man har sagt mig, svarte hun, pegende med Fingeren: maa det være et af hine to Huse.“ — Fra et af disse blev der i samme Øieblik skudt. Det var som om Skuddet gik gjennem Vognen; en iisnende Skræk overfaldt dem Begge; men denne Explosion var den sidste af den Art.

Hun ledsagedes af en Haandklappen, der, som en Udmærkelse, hvormed hun sædvanligen hædredes af Publikum, blev ubemærket af hende, indtil hendes Venner gjorde hende opmærksom derpaa. „Vi have bemærket, sagde de: Klokken elleve lod den sig høre ved Deres Dør; vi hørte den, og saae dog Ingen; det kan ikke være andet end en Fortsættelse af hvad der tidligere er mødt Dem.“ Da denne Larm ikke havde noget Skrækkende ved sig, bemærkede man slet ikke dens Vedvaren, ligesaalidet som de derpaa følgende melodiske Accorder, der stærkere og stærkere lode sig høre fra en temmelig Afstand, og pludseligen ophørte ved hendes Gadedør. Ogsaa disse kunde man baade høre og forfølge, uden at det var muligt at opdage deres Aarsag. Det Hele ophørte efter noget over halvtredie Aars Forløb. — Først lang Tid efter erfarede hun, ved et Besøg af hiin Dame, i hvis Nærværelse Hr. de S. var død, at hendes Vægring i at besøge ham sandsynligen havde forkortet hans sidste Time. Han havde talt Minuterne, indtil endeligen Tjeneren Klokken halv elleve kom hjem med den Besked, at Mademoiselle Clairon paa ingen Maade vilde see ham. Efter en kort

Pause havde han grebet Damens Haand med et Udtryk af Fortvivlelse, der skrækkede hende, og sagt: „Den Grusomme — det skal kun lidet nytte hende; jeg skal forfølge hende ligesaalænge i Døden som i Livet!" Damen vilde berolige ham — men — han var ikke mere.

(Oversat af J. D. Qvist.)

Scener af Tyrkernes Overfald paa Chios.

(Af Bilder aus Griechenland.)

En ung chiotisk Læge befandt sig i Korinth, da Chios blev ødelagt. Han hørte, at hans Fader og Moder vare myrdede, og hans to Søstre solgte til Smyrna som Slavinder. Hans sextenaarige Hustru allene havde fundet Leilighed til at redde sig. Hun vandrede flere Dage omkring i en Klippeørken og skjulte sig endelig, udmattet af Hunger, i en Grotte nærved Havet, ventende Døden. Barselsveer vakte hende af sin Bedøvelse, og Naturen syntes at seire; men gandske afkræftet blev hun liggende. Der fandt tilfældigviis et Fartøi hende, som Lægen havde udsendt. Hun blev frelst, og da hun havde Diamanter hos sig, troede hendes Mand, dermed at faae løskjøbt sine Søstre. Han henvendte sig desaarsag til Oberst Voutier,

som han bad om Anbefalinger til Smyrna. Senere traf Voutier sammen med den unge Læge, og spurgte ham, hvorledes det var gaaet. „Jeg har fundet den ene Søster igjen, sagde han: kom De med mig, at hun kan takke Dem.“ Voutier saae den unge Pige. Hun var meget skjøn, men nedbøiet af Ulykken. Et Uhyre, hvis Vold hun vilde undflye, havde afhugget hendes Haand. „Min Søster har været endnu ulykkeligere! fortalte hun med Taarer: Naturen havde givet hende sjeldne Yndigheder, og Muselmanden, som hun blev til Bytte, vilde ikke skilles fra hende, og førte den ulykkelige Maria med til Smyrna. Her levede hun en Tidlang omgivet af Pragt, eensomt sørgende. Men hendes Sjelsstyrke var ligesaa stor som hendes Skjønhed. Hendes Herre vilde gifte sig med hende, naar hun gik over til Islamismen. Men hun erklærede, heller at ville døe, end forsage sine Fædres Tro. Tyrkerne troede ikke, at en svag Pige uden Beskyttelse kunde være standhaftig. Han forkyndte sin Slavinde, at hun den næste Morgen maatte adlyde og følge Prophetens Love. Maria smilede og begav sig til sit Kammer. Morgenen bryder frem; pludseligt hores der et Klageskrig. Alle ile til. Maria ligger paa Sengen, Øinene vendte mod Himlen, en Dødsbleghed bedækker hendes Ansigt. Hun havde med egen Haand stødt sig Dolken i Brystet.

Somnambulisme fra Alexander den Stores Tid.

Ptolomæus, En af Alexanders bedste Generaler, og formodentlig en Halvbroder til ham, den samme, som siden blev Konge i Ægypten, var i et Slag bleven saaret i den venstre Skulder. Saaret var ikke dybt, men dog rimeligviis bibragt ved et forgiftet Vaaben; thi Smerten og Faren tiltog saaledes, at man mistvivlede om hans Liv, og at Kongen lod ham henbringe i sin egen Seng. Endelig faldt den Syge i en dødlignende Søvn; men da han opvaagnede, fortalte han: at han i Drømme havde seet en Drage, som i sin Mund bragte ham en Urt, der skulde være en Lægedom mod Giften. Ptolomæus beskrev Urten nøiagtig, og forsikkrede, at han nok skulde kjende den, om Nogen kunde finde og bringe ham den. Mange gik nu ud for at lede. Urten blev snart funden og lagt paa Saaret; og see! Smerten hørte op, Saaret heledes, og Ptolomæus blev snart fuldkommen frisk. Hvo vil endnu tvivle om Spaadomskraften i den magnetiske Søvn?

(S. S. Blicher.)

En Geistligs Eventyr Nytaarsnat.

(Slutning.)

Da jeg igjen opslog mine Øine, laae jeg paa en Seng i Johannes's Hytte. Hans Kone sad hos mig. „Christ være lovet!" raabte hun glad, og udgjød sig i en Strøm af Talemaader, hvoraf jeg Intet forstod. Efter mange Spørgsmaal, Gjentagelser og Forklaringer, udbragte jeg Følgende:

Johannes var, saasnart det lod sig gjøre, ilet til Lyststedet, og var hidkommen, kort efter at jeg bevidstløs var falden til Jorden. Dagen begyndte just at dæmre. Som han nu nærmede sig Huset, hørte han Baronen skrige gjennem et Kjeldervindue: Hjelp her! Hjelp! — Han traadte nærmere, og saae nu, hvorlunde Baronen havde stukket Hovedet frem mellem Jernstængerne.

„Hvorledes er det fat, naadige Herre?" spurgte han. — „Jernet har fat!" svarte Denne med hæs Røst, og det var det Sidste, man hørte af ham. Johannes raabte til ham, ruskede i ham — han forblev bomstille, og var mellem Stængerne ligesom omsluttet af et Halsjern, saa Hovedet ikke kunde komme tilbage.

Betagen af Skræk, vendte Johannes tilbage til mig, og fik mig, ved Hjelp af en Vogn, som just kjørte forbi, bragt til sin Vaaning, hvorpaa han ilede til Staden, for at angive Alt.

Over den hele Begivenhed blev kastet et Slør, som skulde skjule den for Hobens Øine. Dog kunde det ikke dølges, at Rettens Tjener havde fundet Baronen død af Gift, med det opsvulmede Hoved udenfor Kjældervinduets Jernstænger, og at Baronessens Liig var fundet hos ham.

Ti Aar vare henrundne efter denne Nytaarsnat, da bragte Posten mig en Pakke med følgende Brev:

K***, Sylvesteraften 18**.

Fra et fjernt Riges Kyst tilskriver Dem en forbums Veninde, der har det Haab, endnu at være ihukommet af Dem, som i mangen Kummerstime var hende en Trøster i Herrens Sted.

Tiendeparten af et Aarhundred er iaften forløben, siden jeg, i mit Livs græsseligste Øieblik, udbad mig Deres Bistand. De kom for silde. Men De har bedet for mig, det veed jeg, og vor forenede Bøn er kommen for Guds Throne, skjøndt De vel, indtil denne Time, har meent, at Forbryderhaand i hiin Nat udslettede mig af de Levendes Tal.

Jo større Fare,
Desbedre kan Herren forklare
Sin Naade og Sine bevare!

Det er i mig vorden ikke blot Troessandhed, men Erfaringssandhed. Medfø-

gende Blade ville overbevise Dem derom. De fremstille adskillige af mit Livs Skyggepunkter, og lægge Nøglen til mangen Gaade i Deres Haand. Lev vel, og beed for mig.

Clara, Baronesse af *****.

Her følge Bladene i vedbørlig Orden:

I.

Jeg vil bort fra dette Sodoma. Hvorhen jeg vender mine Øine, skuer jeg Forargelse; hvorhen jeg vender mig i mit Huus, finder jeg Aandsfortærelse. Kunne da ikke to Mennesker være sammen, uden at det Ene skal martre det Andet? Og hvad er det for Afgrundsskikkelser, som snige sig ind og ud? Eensidede Spillere og sminkede Skjøger — o, Gud være mig naadig!

Ud, ud vil jeg i min Eensomhed, der at feire min Julefest. Ingen uden Hanna skal ledsage mig. Hun mener mig det ærligt.

Det husvaler ret mit piinte Hjerte, at opsøge de Ulykkelige, og græde med Dem. Jeg var idag hos den gamle Virgilia. Hun har dog nu stundom ret lyse Øieblikke, men snart trænger hun vel frem til det evige Lys, naar Gud lader Støvet falde af hendes skjønne Sjel. Jeg har, synes mig, en dobbelt Forpligtelse til at trøste hende.

Det er en kort, men saare sørgelig Historie. Min Ægtefælles Fader, en fattig Student, var forlovet med hende, og var Intet bleven uden hende. Men neppe var han bleven Noget, før han forlod hende, og ægtede en Pige, hvis Dyd var — Rigdom. Nu forlod han ogsaa den geistlige Bane, han havde betraadt, kjøbte sig Friherreværdighed, og levede som hiin rige Mand, medens den arme Virgilia vansmægtede i aandelig og timelig Elendighed. Han efterlod en Søn, som tilsatte Resten af hans Formue, og derpaa udstrakte sine Hænder efter Min — af barnlig Lydighed blev jeg hans.

Og nu sidder jeg ofte hele Timer ved Virgilia's Seng, og klager med hende, og hører i hendes vanvittige Tale en prophetisk Sang om den Skjebne, som synes at svæve over mit eget Hoved.

II.

De sælsomste Anelser opfylde mit Bryst, og jeg pakker ind til denne lille Reise, som om jeg skulde drage mange hundrede Mile bort. Er denne Angst, som piner mig, uvilkaarlig? Eller har den sin Grund i de mistænkelige Syner, som dagligen svæve mig for Øie?

Paa Gulvet fandt jeg idag en Lap Papiir, som jeg, uden at tænke derved, tog op, og stirrede paa. Jeg rystedes, da følgende Ord fremtraadte for mit Blik:

„Elskede Baron! — —
„Alt skal skee, naar Tid er. Giften er i sikkre
H — — "

Imorgen vil jeg bort herfra. Her er jeg solgt og forraadt.

III.

„Ak, kjære, kjære Frue, siger Hanne til mig: tro Ingen for vel! Ferdinand, Baronens Tjener, som elsker Dem ret af Hjertet, har bedet, jeg skulde dog advare Dem. Baronen var ude hele Natten, skal have spillet, og tabt store Summer. Fortvivlet kom han hjem imorges og raabte rasende: „Jeg maa have de Penge, hun ruger over, og hun selv maa" — — jeg gruer for at udtale det. Han var jo ogsaa beruset og fortvivlet, da han sagde det. Men Ferdinand mener, den Tale har en dybere Grund, og jeg har maattet love ham, at sige Dem det."

Vær Du rolig, mit Barn, sagde jeg: Kjærlighed og Troskab gjøre sig ogsaa stundom ret unødne Sorger!

Det sagde jeg, men Gud veed bedst, hvorlunde det saae ud i mit Hjerte derved.

IV.

Min Modrenearv, der lovformeligen er mig sikkret som udelukkende Eiendom, har jeg forlængst, uden nogen bestemt Hensigt, omsat i sikkre Statspapirer. Alt maa jeg medtage. Mit lille Haand-

bibliothek skal ogsaa ledsage mig, først og fremmest min Bibel og min Psalmebog.

Jeg har taget Afsked fra Baronen. O, jeg torde ikke see ham i Øinene, saa barsk talte han: „Hovedhængerinde! raabte han, idet han vendte mig Ryggen: Et saa pietistisk Gemyt, som Deres, behøver jeg ikke at ønske en salig Julefest. Læs nu, jeg beder Dem, flittigt i Bibelen derude, og glem for Alting ikke, at qvæde den Psalme dertil: Hvo veed, hvor nær mig er min Ende — — ha, ha, ha! Lykkelig Reise, Madam!" — Jeg vendte mig og græd.

V.

Nu er jeg her, i min landlige Eensomhed, omgiven af en kold og øde Natur, men et Paradiis grønnes og blomstrer i mit Hjerte, thi mine Marteraander have forladt mig.

Juleaften er forbi. Jeg har prøvet mit Hjerte og underholdt mig med min Gud. O, havde det behaget ham, at kalde mig til sig i den hellige Nat, da han nedsteg fra sin rige Himmel til den fattige Jord! Men han vil, at jeg skal bære Korset længere endnu. Jeg vægrer mig ikke, thi jeg bærer det jo efter Ham.

VI.

Jeg er sjeleglad, at Gud forunder mig Leilighed til, at udøve en Kjærlighedsgjerning i disse festlige Dage. Det var en blank Dag; jeg gik udenfor, gik nogle Skridt henad Veien, at ind-

aande den friske, styrkende Luft. Der finder jeg en stakkels Pige, som sidder paa det sneedækkede Dige, bittertgrædende, rød og blaa af Kulde. Jeg træder til hende.

„Hvem er Du, stakkels Barn?" — Hun hulkede høit, og holdt Haanden for Ansigtet. — Jeg gjentog mit Spørgsmaal, og, ideligen afbrudt af Graad, fortalte hun mig, hun var fader- og moderløs, havde tjent i Residentsen, men var, for at undgaae sin vellystige Herres Efterstræbelser, flygtet derfra paa Lykke og Fromme. Hun var ene og forladt i den hele vide Verden, uden Frænder og Venner, og vittede, hvorlunde der vel ikke var Andet for hende at vente, end at hungre og fryse ihjel.

„Nei, det skal Du ikke, raabte jeg hjertelig bevæget: kom med mig, mit Barn, bliv hos mig, jeg skal sørge for Dig!" — Hun bedækkede mine Hænder med Kys. Jeg ledte hende ind, og vederqvægede hende med det Bedste, jeg havde. Jeg har anviist hende Baronens Værelse, som støder til mit. Det er ret en deilig Pige, og — saa uskyldig!

VII.

Hanna begynder igjen at ængste mig med sin mørke Mistanke. Hun finder Aurora's (det er den fremmede Piges Navn) Væsen paafaldende. Jaftes, siger hun, sad hun ret fordybet i Læsningen af et Brev, som hun, da Hanne gik igjennem, hastigt sammenrullede og stak ned paa sit Bryst. Paa hendes

Finger vil hun have bemærket en Ring, som Baronen før har baaret.

Om dette Sidste vilde jeg overbevise mig, og treen hastigt ind til hende. Hun puslede med Noget henne i en Krog, og syntes at fare sammen, Mistanken vilde ogsaa snige sig ind i min Sjel. „Hvad gjør Du der?" spurgte jeg barsk. — Hun styrtede hen imod mig, for mine Fødder, omfavnede mine Knæ, og raabte: „O, at jeg allerede har lært at skamme mig ved Dyden! Jeg bad for min Velgjørerinde, og troede, det var en Anden, som kom. Jeg er bleven spottet saa ofte for min Bons Skyld, at jeg aldrig beder mere, naar Nogen hører derpaa."

Slukket var den første og sidste Gnist af Mistanke. Jeg fæstede mit Øie paa hendes Haand. Hun bar en Ring, men jeg havde seet mange som den. I min Sjel bad jeg hende om Tilgivelse, klappede hende paa Kinden, og drog hende op i min Favn.

Talen faldt nu paa almindelige Ting. Pludseligen siger hun: „Hvoraf kommer det, at Trinene lyde saa hult her paa Gulvet?" — Jeg fortalte hende, at Stedets forrige Eier, som var en lidenskabelig Elsker af Viin, havde anlagt sin Viinkjelder under sit Sovekammer, og viste hende den forborgne Lem i Gulvet, hvorigjennem han, stundom midt om Natten, pleiede at stige, for at lædske sin Tørst. Hun gik hen, og trykte paa den lønlige Fjer, hvorpaa jeg gjorde hende opmærksom. Lemmen sprang op, hun stirrede derned, men foer

tilbage med et høit Skrig. Men strax fattede hun sig, og sagde: „Tilgiv mig, den Ulykkeliges Phantasie udmaler Alt med sorte Farver, og jeg kan ikke vorde ret fortrolig med den Tanke, at jeg er frelst af min Forfølgers Hænder, og har fundet et sikkert Fristed!"

„Du gjør den arme Pige Uret! sagde jeg til Hanna: Al hendes Brøde bestaaer deri, at hun er ulykkelig." Hanna rystede paa Hovedet, og meente, hun vilde dog holde Øie med hende.

VIII.

Mit Hjem ligger nu mange, mange Mile bag mig. Min Haand bæver, idet den griber Pennen, for at nedskrive det Gruelige, som er hændet. Jeg vil fatte Alting kort, thi min Sjel vægrer sig ved, at gjentage det blodige Optrin med alle Bi-omstændigheder.

Nytaarsnat var kommen. Vi vare alle gangne i Seng. Som jeg nu vilde indslumre, bemærker jeg, at Hanna har glemt at sætte, som sædvanligt, et Glas Kildevand paa mit Natbord. Jeg kalder paa hende — hun havde sit Kammer tæt ved mit — men da hun ikke svarer, troer jeg, hun er falden i Søvn, og siger ved mig selv: „Nu, for een Nat kan Du vel undvære det." Men Aurora kommer strax ind, og spørger, hvad jeg ønsker. Jeg fortæller hende, som i Spøg, at jeg pleiede, tidt at vaagne om Natten, og da at drikke nogle Draaber koldt Vand. Hun lover, strax at bringe mig et Glas, og gaaer ind paa sit Værelse.

Nogle Øieblikke efter hører jeg en Larm derinde, som naar et Bord omstødes, og Hanna skrige: „Gift, Deres Naade, Gift!"

Hanna havde, som hun siden fortalte mig, mærket, at Aurora ponsede paa Udførelsen af en fordærvelig Plan. Hun havde, dreven af en piinlig Anelse, skjult sig i hendes Værelse Nytaarsaften. Derfor kom hun ikke, da jeg kaldte. Saasnart nu Aurora var kommen ud fra mig, var hun gaaet hen i en Krog af Stuen, hvor hun havde gjemt sin Syssung, af denne fremtaget et Pulver, og rystet det ud i det paa Bordet staaende Glas Vand. Nu var Hanna sprungen frem af sit Skjul, havde kastet Bordet om, og skreget: „Gift!"

Jeg foer, ved dette Raab, op af Sengen, sprang ind, og greb, i Dødsens Angst, Aurora i Armene. „Ulykkelige! Hvad havde Du ifinde?" raabte jeg. — Hun begyndte at brydes med mig, da sprang Dørdøren op, og ind traadte — o Rædsel! — Baronen. Han kastede et dræbende Blik paa mig, rev en Pistol ned af Væggen, sigtede efter mit Hoved, jeg bukkede mig, og Kuglen traf — Aurora!

Pludseligen syntes Baronen at vorde ædru. Han foer op og ned ad Gulvet som en Rasende, slog sig for Panden med knyttet Haand, standsede omsider og raabte: „Hjelper mig at skjule det Liig, hvis I ikke selv ville vorde som hun!" — Han trykkede paa den forborgne Fjer, Lemmen sprang op; han tog Giftblandersken ved Fødderne, slæbte hende hen til Aabningen, og vilde kaste

hende ned. Samme Øieblik træder den ærlige Ferdinand ind, seer hvad her foregaaer, giver Baronen et Stød fremad, Denne styrter brølende efter Liget, og Tjeneren lader Lemmen falde til.

„Nu for Himlens Skyld bort herfra i Hui og Hast! raabte Denne: Kommer han dernede levende op igjen, da er De forloren, Frue, og ingen Engel frier Dem af hans Hænder!" — Jeg var tvivlraadig, og ønskede først at tale med min eneste oprigtige Ven, min Sjeleførger. Der sendtes Bud efter ham. Men da der forgik en Time, uden at han kom, en Time fuld af den grædseligste Angst, hvori Baronen ikke aflod at larme og hyle under vore Fødder, betænkte jeg mig ikke længer paa, at følge den trofaste Tjeners Raad, og fly.

Alle Ting af Værdie bleve bragte ned i Vognen, som han havde forspændt, og kort efter Midnat kjørte vi bort i susende Trav, ledsagede af Fangens Forbandelser, men ogsaa af den Høiestes Velsignelse.

Ferdinand og Hanna ere blevne et Par. Jeg frydes ved deres Lykke, og glemmer, at jeg selv Ingen har nydt. Det er lykkedes mig, at skjule mit Spor for Alle, og jeg ønsker ei heller, at det nogensinde skal vorde røbet for Verden, thi kun i stille Forborgenhed grønnes Fredens Palme.

Nygræske Heltesange.

Hvo kjender ikke Suli's heltemodige Klippesønner og deres lange Kamp for deres Frihed og Fædrelands Forsvar mod Tyrannen af Janina? Fra 1790 til 1803 stode de, en spartansk Skare, mod Ali Paska's Horder, og værnede om deres Klippeborge, som Løvinder om deres Ungers Leie. Og da Forræderie omsider havde overvundet de ved Vaaben Uovervindelige, og Tyrannen, i Besiddelse af deres Borge, efterstræbte deres udmattede Forsvarere, som han havde lovet fri Afmarsch, paa underfundig Viis, kastede Suliotinderne deres Børn fra en steil Klippeskrænt ned i Dybet, og sprang efter dem, som om det Hele var en Dands. Af 900 Mand faldt de 800 i den sidste fortvivlede Kamp, og Resten undkom til Parga.

I denne Krig udførtes Bedrifter, som vare værdige, at vorde beskrevne af en Herodot eller Thucydides, værdige, at fremkalde en ny Iliade. Dog har allerede Sangen feiret Bedrifternes Minde. Udgiveren tør haabe, at efterfølgende trende Viser, som han ved en med det nygræske Sprog fortrolig Lærd har ladet oversætte, og som efter Dennes Forsikkring ere givne her med næsten ordret Troskab, ville vorde velvilligen modtagne.

Den Første feirer en Helts Helteviv, Tsavellas's Hustru nemlig. Den ældre Tsavellas hører til de Høvdinger, som i Sulioternes andet Felttog, Aar 1792, forherligede sig selv og deres

Fædreland. Tilligemed sin Søn var han falden i Ali Paska's Hænder, og Denne sendte Faderen med Fredsforslag til Suli, i det Haab, at han hos sine Landsmænd skulde udrette saameget, at de nedlagde deres Vaaben. Sønnen blev tilbage som Gidsel. Men neppe havde den gamle Tsavellas naaet sine Bjerge, før han kaldte Sulioterne til Vaaben, og skrev et Brev til Tyrannen, hvori han blandt Andet yttrede: „Min Søn maa dø, det veed jeg; men jeg haaber at hævne ham, inden jeg dør, og han vil, trods sin Ungdom, gjerne opoffre sig for sit Fædreland, hvis ikke, var han ikke værd at leve, ikke værd at kaldes min Søn." — I det afgjørende Slag, som Ali Paska vovede, saasnart han havde faaet dette Brev, blev hans Hær saa ilde tilredt, at han, da dens Levninger vendte tilbage til Janina, lod udstæde det Forbud: samme Dag maatte Ingen, under Livsstraf, see ud af Vinduerne. Denne Træfning, som stod den 20de Juli 1793, gjorde Heltinden Tsavellina, til Gjenstand for den første Sang.

Den anden angaaer Overgivelsen af Suli's Klippeborge til Ali Paska, i December 1803. Deres Navne ere: Suli, Avarikos, Kake Kiapha og Kiunghi. I denne sidste Fæstning bestod Besætningen tilsidst kun af Munken Samuel og fire andre Sulioter. Samuel havde faaet det Hverv, at overgive Fæstningen til Tyrkerne. Tvende tyrkiske Officerer kom ind, for at tage Pladsen i Besiddelse. „O Munk! tiltalte de ham: Hvorledes troer Du, at Paskaen vil behandle Dig, da Du

er falden i hans Hænder?" — „Hvo som ikke gjør sig mere ud af Livet, end jeg, svarte han: han frygter ingen Paska." Og aldrig saasnart havde han sagt disse Ord, før han kastede en Glød i Krudttønden, hvorpaa han sad, og sprængte sig, med Venner og Fjender i Luften.

Despo, en Suliotinde, er Heltinden i den tredie Sang. I et Taarn, kaldet Dimula Taarn, fandt Albaneserne vel ingen Mænd, men dog en mandig Modstand. Med syv Døttre og Soigers døttre havde Despo indsluttet sig i dette faste Taarn, og modtog de Fremrykkende med Flinteskud. Men Kampen var for ulige, til at kunne vare længe, og da Despo ikke saae nogen Redning mere, udførte hun den Gjerning, Sangen har foreviget.

Hvor træde ikke alle vore berømte Massekrige i Skygge mod slige, af enkelte Væsener udøvede Heltebedrifter! Massen river ogsaa den Feige med sig, men her stander Mand mod Mand, ofte Qvinde mod Fjende. Ogsaa Grækernes nuværende Frihedskamp er riig paa slige Handlinger, som, lignende Oldtidens heroiske Kampe, ville vise sig i poetisk Glorie, saasnart den gode Sag har vundet den Seier, som tilkommer den.

I.

Tsavellina.

Der har sig sat en liden Fugl paa denne Bro at qvidre,
Med Røst, som høres vide, Den til Ali Pasha siger:
Her er ei Dit Janina, hvor Du Vandet lader springe,
Her er og ei Dit Prevesa, hvor Fæstninger Du bygger,
Nei, Suli er det, Suli, som er høitberømt paa Jorden,
Hvor Børn man seer i Kampen gaae med bolde Møer og Qvinder,
Hvor Tsavellina gaaer i Strid, med Staalet i sin Høire,
Med Glutten i den ene Arm, og Bøssen i den anden,
Saalunde gaaer Heltinden frem, vi følge, hvor hun vinker.

II.

Suli's Fald.

En Fugl der kommer iflyvende, den lige Vei fra Suli,
Den sees af Pargioterne og disse flux Den spørge:
Siig, hveden kommer Du, o Fugl, alt paa Din rappe Vinge?
Fra Suli er jeg kommen nys, til Frankenland jeg flyver.
O Fugl, fortæl os Noget da, godt Budskab Du os sige!

Ak, saadant Budskab har jeg ei, slet Tidende jeg bringer —
De toge Suli, høre I? De toge Avarikos,
De toge Kake Kiapha, de toge ogsaa Kjunghi,
Og Munken fløi med Krudt i Sky samt sine fire Venner.

III.

Despo's Død.

En mægtig Lyd der høres nu, man hører Bøsser knalde,
Mon til et Bryllup eller til et muntert Lag man skyder?
Man skyder ei til Bryllup her, til muntert Lag ei heller —
Det Despo er, som kæmper her, med sine skjække Døttre,
I Taarnet Albaneserne dem have tæt omringet.
Giv, Qvinde, Dine Vaaben hid, her est Du ei i Suli,
Ali's Slavinde est Du nu, og Lænker skal Du bære.
Og om end Suli Eders er, og Kiapha tillige,
Saa bøier Despo ei endda sin Nakke under Aaget!
En antændt Brand hun griber flux: hid mine Døttre alle!
Vi bære Slavelænker ei, jeg fører Jer til Frihed —
Og Ild i Krudtet kaster hun, og Alle gaae i Luften.

Den laadne Vinterhue.

Fortælling af C. Weisflog.

Vi gjorde os ret tilgode ved det muntre Bord. Den gamle vakkre Hoforganist var just idag i sit gladeste Lune. Det var hans Embedsjubilæum, vi feirede. Om det lange, statelige Bord sadde Børn og Børneborn, ogsaa Hofprædikanten, Forstkommissairen, en Fætter, som var Urtekræmmer i Z***, Kapelmesteren (samtlige med deres Koner), jeg, og i Spidsen for os Alle den ærværdige Husmoder og den joviale Vert. „Og nu, sagde Hoforganisten, da vi vare færdige med Stegen, og den kostelige Burgunder begyndte at illuminere Hovederne: nu hente Du mig Bastian, kjære Margarethe!"

Oldingens Børn, som vel vidste, hvad der nu vilde gaae for sig, eftersom de allerede kjendte Historien, bleve pludseligen gandske stille; ogsaa de Andre ophørte at snakke og lee, da Husmoderen traadte ind med et stort oliemalet, i forgyldt Ramme indfattet Portrait, og høitideligen stillede det bag den Gamle, saa vi Alle kunde see det.

„Det er den omtalte Bastian!" sagde Hoforganisten. — „Ja, det er Bastian!" raabte de Faa, som havde kjendt ham.

„Hvad er Deres Tanker om denne hersens Person?" spurgte Verten, idet han henvendte sig til mig. — Jeg — isandhed — jeg havde aldrig

seet et mere hundsfottisk Gesigt. Paa den halvnøgne Isse krummede sig nogle enkelte, sparsomme, hvide Haarpartier, smaae blirende Øine sadde dybt under de hvide, buskede Bryn, et langt og dybt Ar deelte den venstre Kind ligesom i tvende Parter, og en Judashage fremragede langt under Munden, som fordreiedes af et ret sataniſk Smiil. Derhos syntes Personen at være idetmindste halvfjerdsindstyve Aar gammel, og hans skadefro Blik traf Enhver, fra hvad Side man saa betragtede ham.

Jeg taug, thi jeg vidste ikke, hvad jeg skulde sige. Ogsaa de Andre taug.

„Jeg mærker — vedblev Hoforganisten — jeg mærker vel, mine kjære Venner, hvad De tænke og føle ved Synet af dette Portrait. Hører nu, hvad denne Bastian var for et Menneske, og hvorledes han indvirkede paa mit Livs Skjebne: — Idag er det femogtyve Aar siden jeg blev installeret som Hoforganist, og netop idag vil jeg, hvis I kjære Gjæster tillade mig det, og ikke lade Eder forstyrre derved i Eders Maaltid, fortælle Eder Begyndelsen af mit Livs sidste Akt. Ja, en hellig Pligt byder mig at gjøre det."

„O, vi bede ogsaa derom!" raabte vi Alle, og Hoforganisten begyndte:

„Det var en saare sørgelig og kold Decembernat, da Buchenrode, hvor jeg var Kantor, afbrændte. Nu er det sex og tyve Aar siden. Hele Landsbyen laae i sin trygge Søvn. Pludseligen lyder det Skrækkens Raab ved Midnatstid: Brand!

Brand! — Gud i Himlen! Jeg og min Margarethe havde neppe Tid at springe ud af Sengen, fare i Klæderne, kaste en Sloikjole paa den lille Gottlieb og svøbe den stakkels Patteglut ind i en Pude, thi Ilden var just udbrudt i Naboens Huus. Paa at redde Penge eller Penges Værd var nu slet ikke at tænke. Der raste en frygtelig Storm, som gjorde al Slukning forgjeves. Som Raketter fløi Gnisterne, og snart var hele Buchenrode eet eneste Flammehav.

Der stode vi nu, rystende og gubrende bag den brændende By, og hørte Gavlernes Fald, Qvægets Brøl, vore Venners Hyl og Jammersraab. Alt greb Ilden fat i mit Tag og min Dagligstue — nu, o min Gud! — nu først faldt det mig ind — jeg rev mig løs fra Kone og Børn, og styrtede ind i Huset. Mere end mit Liv maatte jeg jo redde — mine trehundrede Orgelforspil, som jeg med tiaarig Flid havde komponeret. Min Kones Angstskrig lød efter mig, og jeg trængte gjennem Røg og Lue.

Holdende Bogen høit i Haanden, men halvqvalt og skammelig forbrændt, vendte jeg tilbage, og tilraabte Margarethe: „Gud være lovet, Kone! jeg har Orgelforspillene!" Ak, det var Alt, hvad jeg havde frelst af Luerne, og da Solen oprandt, laae den skjønne, store By, Skolen og Kirken, Alt, Alt, i Gruus og Ruiner.

Ti Aar havde jeg været lykkelig her, i en nyttig og beskeden Virksomheds stille Kreds, og nu

var jeg paa engang en brødløs Mand, en Tigger, uden Ly, uden Tilflod. Thi at Byen og Kirken kunde vorde gjenopbygget om føie Tid, var slet ikke at haabe, heller ikke torde jeg gjøre mindste Regning paa nogen Understøttelse af Godseieren, den naadige Greve. Han var nemlig i Paris, og tilsatte her Alt, hvad han havde. Og dog var jeg ikke modfalden. „Berolige Dig, Margarethe! sagde jeg til den Grædende: Vi og vore uskyldige Smaae ere dog flupne derfra med Livet. Berolige Dig! Have vi ikke Frænder og Venner i Residentsen? De ville ikke lade os i Stikken. Og har jeg ikke mine trehundrede Orgelforspil? O Margarethe, Du skal see, hvor Musikhandlerne ville rives om Forlaget deraf! Stands derfor Din Klage, og følg med, at vi kunne komme bort fra dette Ædselssted."

Den fireaarige Gottlieb — det er Hofretssecretairen, som sidder hisihenne — tog jeg ved min Haand, Margarethe bar Pattebarnet, som skreg utilbørligt — nu sidder hun her ved Bordet som Fru Forstkommisfairinde — og saalunde vandrede vi henad Landeveien, ad Residentsen til, hvorhos jeg maa bemærke, at jeg var barhovedet, eftersom jeg havde mistet min Hat, idet jeg reddede mine Orgelforspil.

Da vi nu stode stille paa den næste Bakke, og saae os tilbage, hvorlunde Morgensolen farvede de dampende Rogskyer, da sagde Margarethe sørgmodig: „Nu have vi Intet mere, uden os selv, vor Kjærlighed og — — vor himmelske Fader!"

„Som ikke vil slaae Haanden af os, Margarethe!" svarte jeg, og gav mig til at synge Poul Gerhards deilige Psalme: Befiehl Du Deine Wege. — Rigtignok havde jeg kun fem Gylden i Lommen. Men boede ikke strax i Forstaden af Residentsen, som kun var fire Miil borte, den rige Læderhandler, som var vor Fætter? Boede ikke, indenfor Porten, den fornemme og anseete Justitsraad, som jeg engang, med samt hans Familie, havde herbergeret tre Dage i Buchenrode, da han var vælted, og den gamle Tante havde faaet sin Hofte af Led? Havde han ikke tusindegange kaldte mig sin charmante lille Ven, og høitideligen svoret, ved forekommende Leilighed at gjengjelde mig min Kjærlighedstjeneste? Fandtes ikke tre Bog- og Musikhandlinger i den lykkelige Stad? Havde jeg altsaa ikke de bedste og sikkreste Udsigter? Og var ikke først og fremmest vor allerbedste Ven — vor kjære himmelske Fader — ogsaa i Residentsen? Sandelig, aldrig har vel nogen brandlidt Familie, som nys har mistet Alt, og er gandske forkommen af Frost og Modighed, hilset en Stads Taarne med gladere Følelse, end vi hilste Residentsens i den synkende Aftensols Straaler.

Halvdøde stode vi udenfor vor Fætters, Læderhandlerens, anseelige Huus. Klapprende af Kulde ringede jeg paa. „Hvem er det?" spurgte Fætteren udaf et Vindue i anden Etage. — „Det er os! var mit Svar: Andreas fra Buchenrode, med Kone og Børn. Luk blot op i en Hast, Hr. Fætter, I maa give os Logis for det første."

„Hvad? raabte han: Hvad ville I, og hvorfor komme I med hele Bagagen?" — „Hvorfor? tog jeg Ordet: fordi vort Huus er afbrændt forrige Nat, og vi have mistet Alt, hvad vi eiede. Gjør derfor ikke mange Komplimenter, gode Fætter. Lad os komme ind, og bed Mutter sætte en Pot Øl ved Ilden, at vi kunne faae en Smule varmt, thi vi ere stive af Kulde og have ikke smagt Mad i vor Mund den hele Dag." — „Ei! skreg Fætteren ned til os: Ei, betragt engang, hvilket lumpent Pak! I kan søge Jer et Værtshuus op, hvis I ere sultne. Hos mig er ingen Leilighed. Vort Slægtskab har ikke meget paa sig. Eders Kones Fader var min Faders Broder, det er det Hele. I den røde Kegle kan I faae Logis. Er det mig muligt, skal jeg see at sende Jer lidt i Morgen." — „Fætter! raabte jeg: Jeg er Andreas fra Buchenrode, hører I, Andreas!" — „Jh saa gaae ad Helvede til!" svarte Fætteren, og slog Vinduet i.

Og der stode vi nu i den bittre Kulde. Mine Børn rystede og græd. Men jeg sagde: „Fy, Margrethe! den Fætter er ikke Dine Taarer værd!" Og herfra gik vi til den røde Kegle, thi det passede sig dog ikke, at komme bag paa Hr. Justitsraaden saa silde paa Dagen.

Kort efter sadde vi i en varm Stue, og Værtinden bragte os en vedervægende Æggesøbe. Dette, forenet med de glade Udsigter, vi nærede, bragte os snart til at glemme baade vor Fætter og vor Jammer. Ja, jeg begik en Exces, og krævede Ost

ind til Smørrebrødet. Ak — tænkte jeg — Justitsraaden og Forlæggeren betale det Altsammen.

Trøstede sank vi paa det haarde Leie og sov Alle ret sødeligt til Dagen brød frem, den skjebnesvangre, afgjørende Dag. Det var den syttende December, altsaa idag netop for sex og tyve Aar siden.

Klokken ni om Morgenen satte jeg min arme Karavane i Bevægelse, efter at vi havde taget Afsked fra den polidske Vert i den røde Kegle, som havde skrevet mig en Regning op paa to Gylden for den ene Nat.

Vi naaede Justitsraadens Huus. Her gik det gandske anderledes til, end hos Læderhandlerens. Han lod os straxt komme indenfor. Kortelig fortalte jeg vor Ulykke, og hvem jeg var, og haabede nu, at den scharmante lille Ven skulde komme for en Dag. Men Hr. Justitsraaden kjendte os ikke mere, kunde heller ikke huske den fatale Historie med Vognen. Jeg maatte komme hans Hukommelse til Hjelp saameget jeg vilde — nok, det blev derved, han kjendte os ikke mere. Dog rørte vor Ulykke ham, og han trykte mig otte Groschen i Haanden, idet han meget høfligt skjød os ud af Døren. Men jeg kastede de otte Groschen ind til ham igjen gjennem Dørsprækken, og stod nu atter paa aaben Gade med min klagende Kone og de rystende Smaae.

„Margarethe, — sagde jeg — indtil videre gaaer Du tilbage til den røde Kegle med Børnene. Snart bringer jeg Hjelp. Fy, vi ville ikke

hele mere. Pokker tage Læderhandleren og Justitsraaden! Lader os nu vælge den bedste Deel. Heisa! Det vil lette paa Eders Pung, I Musikhandlere! Hvo af Eder, som byder meest, han faaer dem — — " jeg meente Orgelforspillene, og saa travede jeg da veltilmode — skjøndt endnu stedse barhovedet — hen til en Boghandler.

Denne, en lille fortrædelig Mand med Briller paa, kom imod mig, og spurgte, hvem jeg var og hvad jeg vilde. Gandske kort svarte jeg, jeg var Kantor Andreas fra Buchenrode, en Elev af den store Bach, og havde her trehundrede af mig komponerede Orgelforspil, som jeg vilde overlade Hr. Boghandleren Forlaget af, hvis han, foruden tyve Frieksemplarer, vilde give mig noget Klækkeligt derfor. — Men Manden værdigede ikke Bogen, som jeg vilde række ham, eet eneste Øiekast. Med de Ord, det var ingen kurrent Artikel, han kunde ingen Brug gjøre af det Kram, viste han mig Døren. — Som rørt af Tordenen, stod jeg, nu atter skuffet, paa Gaden.

Det havde jeg ikke ventet! Trehundrede Forspil efter Sebastian Bach ingen kurrent Artikel! Mit brave tiaarige Arbeid noget Kram, som man ikke kunde bruge til noget! — — O Gud! Jeg rystede som den armeste Synder. Allerede gandske haablos sneg jeg mig gjennem Gaderne til begge de andre Boghandlere, hos hvilke det, med nogle Variationer, ikke gik mig et Haar bedre. Overalt blev jeg afviist, og Ingen vilde saameget som see paa mine Præludier.

O grusomme Skjebne! Mit sidste, sikkre, glade Haab var strandet. — — Hvad skulde jeg sige Margarethe, som sad og ventede paa mig i den røde Kegle? Maatte ikke denne Hiobspost gandske slaae hende til Jorden? Der holdt jeg nu Frugten af ti Aars Flid i mine Hænder, og der var Ingen, som vilde give mig en Styver derfor. Hvad skulde jeg nu gribe til? Hvad Tilflugt havde jeg med mine stakkels hungrige Orme?

Med vaade Øine listede jeg mig nu forbi de prægtige Huse, som ingen Hjelp havde for mig, over Torvet, hvor alt Muligt var fremstillet til Salg, uden at der kunde falde den mindste Smule af for mig, hen til det elendige Vertshuus, hvor jeg skulde træde min Margarethe under Øine med mit Sørgebudskab. — — Sandelig, min Stemning var skrækkeligere, end i det Øieblik, jeg stod bag mit brændende Huus.

Da — o Gud! — da kom det sjette Vers af hiin deilige Psalme mig paa Munden, og just som jeg gik forbi Justitsraadens, sang jeg — jeg kunde ikke holde mig — med høi Røst:

Haab, o Du arme Hjerte,
Haab, og vær uforsagt!
Gud tager bort den Smerte,
Som Han har paa Dig lagt.
Og har Du taalig ventet
Paa Gud i Korsets Vee,
Du skal paa Firmamentet
Hans Naadestjerne see!

De Forbigaaende troede vist — og jeg kan ikke fortænke dem deri — at jeg var en Smule forrykt! Men jeg var forunderligen trøstet, og hilste min imødekommende Hustru med det Tilraab: „Victoria! Den gode Gud har annammet os som sine Børn, og fundet os værdige en tung Prøvelse, thi hvem Herren elsker, Den tugter han. Med Boghandlerne vilde det ikke lykkes mig at accordere. Men nu ville vi heller ikke blive en Time længer i dette I... Hul! Nu ville vi marschere til Z***, til Urtekræmmeren. Han er vel ogsaa vor Fætter, men han er fattig, derfor vil han være menneskelig, føle vor Nød, og sikkerlig ikke forlade os."

„Andreas! — raabte her den ærlige Urtekræmmer, og rakte Fortælleren sin Haand over Bordet: Andreas, Du kjendte mit Hjerte. Sandelig, jeg havde ikke forladt Dig, naar Du var kommen til mig med Dine, skjøndt jeg dengang sad haardt i Stampe selv. Men videre i Din Historie!"

„Min Kone — vedblev Hoforganisten — kunde dog, da hun hørte, hvorledes Alt var røget i Lyset, ikke undlade at jamre og klage. Imidlertid var der nu intet Andet for; vi maatte begive os paa Veien til Z***, der rigtignok ligger syv Mile herfra. Jeg var gandske blaa i Ansigtet af Kulde, og den iiskolde Vind foer mig over Haarene.

„Andreas! sagde Margarethe: det gaaer ikke an, Du maa have Dig en Hue, ellers fryser Du jo reent ihjel for mig." — „Vist fryser jeg, svarte

jeg: men hvor tage vi en Hue fra? Vi have jo ikke mere end tre Gylden tilbage, og give vi dem ud til Huen, hvorledes skulle vi saa komme til Z***?" — „Berolige Dig, trøstede Margarethe: tillykke har jeg i min Lomme fundet mit Sølvfingerbølle og et Silketørklæde, som vi ikke bruge, dermed friste vi nok Livet, til vi komme did, men en Hue maa Du partout have."

„Nu i Guds Navn!" svarte jeg, og saaledes traadte vi Alle ind til Bundtmageren Kilian Brustfleck. Det var, som sagt, den syttende December, just om Formiddagen Klokken halvelleve, og dette var den Gang, som Skjebnen — ak, hvad siger jeg, Skjebnen! — Det var den Gang, som Gud ledte mig til min Lykke.

Bundtmageren havde saare skjønne Vinterhuer, men de vare mig alle for dyre. „Her har jeg en i Arbeid — sagde han — som jeg kan overlade Hr. Kantoren for tre Gylden, men saa maa De vente en lille halv Time, til Svenden faaer den færdig." — Derimod havde jeg Intet at indvende. Imidlertid kunde jo Moderen og de Smaae varme deres Næse ved Kakkelovnen, og jeg fortælle Mesteren min Lidelseshistorie, hvilken han ogsaa hørte paa med hjertelig Deeltagelse. Han hjalp mig troligt at rive Fætteren og Boghandleren ned, ja, han var saa rørt over min Elendighed, at han lovede, jeg skulde faae Huen en halv Gylden ringere, end vi havde accorderet.

„Hvad? Hvordan? skreg en Person, som jeg hidtil slet ikke havde bemærket i Stuen, udaf sin

Krog: Mester Kilian, er han galen? Den smukke Hue? Som er mere værd imellem Brødre! Veed han hvad, overlad mig Huen, jeg giver ham fire Gylden for den."

En Skræk, som om Satan pludseligen var traadt mig i Veien, bandt min Tunge. Uhyret, som kjendte min Elendighed, thi han havde jo hørt min hele Fortælling, en gammel Mandsling i en brunn Kjole, listede sig nærmere, tog sig een Prüs efter en anden, kreen til mine fattige Børn, og sagde med et haanligt Smiil, idet han kneb Gottlieb i Kinden: he, he, he, Du lille Yngel, hvi omkommer Du ikke? Men maaskee fryser I ihjel endnu idag, he, he, he!"

„Herre! raabte min Hustru, yderst oprørt: er De et Menneske, er De en Christen? Kan De bringe det over Deres Hjerte, at tage Huen fra min stakkels Mand?" — „Hvorfor ikke? haanloe Menneskет: Jeg kan selv bruge den, og giver fire Gylden."

„Nei, Herre! raabte den vakkre Mester: jeg har lovet Kantoren denne Hue, og han skal have den!" — „Nu, som Han vil, svarte den Brune: men under fire Gylden lader Han ham den ikke, det siger jeg Ham, og det vil jeg have, forstaaer Han, Mester Kilian?"

„Ja vel, svarte Denne forbløffet: og da Hr. Kantoren forstaaer sig saa godt paa Orgelspil, kan Han til Huen bliver færdig, fordrive sig Tiden paa Klaveret histhenne." I Stuen stod nemlig et ikke slet Instrument, som Mesterens Børn lærte

paa. Jeg lod mig det ikke sige togange, satte mig hen, slog mine Orgelspil op, og spillede, først i Vrgrelse og Vrede, men lidt efter lidt formildet ved Harmoniens hellige Kraft, der virkede som Balsom paa mit saarede Hjerte. Tilsidst figurerede jeg min Yndlingschoral: „Befiehl Du Deine Wege" og frydede mig ved at mærke, hvorlunde selv den brune Djævel, lokket af Tonerne, havde listet sig frem af sin Krog, stod lyttende ved min Side. Men aldrig saasnart var jeg færdig, før det Afskam atter hvæste med haanlig Latter: „Med saadant Spil, he, he, he, vil Hr. Kantoren ikke kunne lokke en Hund fra Kakkelovnen! Penge er Løsenet! Hei, nu er Huen færdig. Nu rykke Hr. Kantoren ud med de fire Gylden, ellers er Huen min." — O Himmel! Jeg havde ikke en Dsit mere, end de tre Gylden.

Mine og min Kones Bønner, at Mesteren dog vilde holde sit engang givne Ord, vare gandske forgjeves. „Om jeg end vilde, sagde Kilian skulderlettende: saa tør jeg dog ikke, og fire Gylden maa tælles op paa Bordet her, ellers tilhører Huen virkeligen den gamle Herre!" — Denne loe atter haanligt, og meente, under disse Omstændigder var det vel bedst, jeg gik tilbage til den røde Kegle, og ventede her, til Veiret blev mildere. Men, høistforbittrede over denne topmaalte Ondskab, vilde hverken jeg eller Margarethe spilde et Ord videre, og jeg raabte: „Bort, bort herfra! Ud af dette Sodoma! Afsted til Z*** til Fætter Benjamin!" Margarethe tog Silketørklædet op af

Lommen, jeg lagde de tre Gylden dertil, og meente, det tilsammen kunde nu vel udgjøre fire Gylden. Men den Brune skjød Torklædet tilside, og tilbød sig, at laane mig en Gylden paa mine Orgelforspil.

Hvad skulde jeg gjøre! Hvor bittert det end var mig, at vide mit Værk i disse Hænder og være i dette Menneskes Gjeld, maatte jeg dog bide i det sure Æble, thi Mesteren selv, som jeg hellere vilde pantsætte Manuscriptet hos for den ene Gylden, vægrede sig, paa et Vink af den Brune, ved at tage derimod, og saaledes betalte Denne Pengene, tog min kjære Bog, og gik bort med en afskyelig Haanlatter.

„Hvem er den Satan?" spurgte jeg nu Mesteren. — „Det er Bastian, Hr. Kantor! var Svaret: Men hvad han gjør, kan Ingen have noget imod. Dog — har han tvunget mig til, at tage en Gylden formeget af Hr. Kantoren, saa har han dog ikke forbudet mig, at lade en god varm Kaffe lave til Jer stakkels Mennesker." — Gjerne adlød den menneskekjærlige Husmoder denne velgjørende Befaling, og snart dampede den styrkende Drik, og vedervægede, tilligemed de krydrede Tvebakker, de hungrige og fastende Stakkler. — Rørte og takkende forlode vi den ærlige Mester. Vi vare jo dog nu varme og mætte, og jeg havde en af de allerfortræffeligste Huer i Verden paa mit Hoved.

Men — retfærdige Gud! — neppe havde vi, paa Veien til Z*** gjennemvandret to Gader af Byen, før tvende Politibetjente traadte os imøde

med Brunkjortlen i Spidsen. „Det er dem! sagde han, pegende paa os: fører dem med!" — „Hvad! raabte jeg: hvad har De med os at gjøre? Vi ere ærlige Folk!" — „Ærlige Folk? Ive den Gamle: nu, det vil nok finde sig, tænker jeg." — Al min Protesteren, alle min Hustrues Taarer, hjalp Intet — man trak afsted med os udenfor Staden, hvor vi bragtes ind i et isoleret staaende Huus.

„Til Høire!" raabte den Gamle, og vi traadte ind i en liden Stue. „Herre! sagde jeg til Denne: som jeg kan mærke, er De Overbøddelen her paa Stedet, og i Sandhed, en Bedre havde Fyrsten ikke kunnet finde. Men sig mig blot, hvad have jeg og Mine forbrudt? Er den Elendighed, som har truffet os, ikke stor nok, synes Dem? Skulle vi nu ogsaa vanfmægte i en skjændig Arrest?"

„Hr. Kantoren berolige sig, sagde Bastian, efter at de Andre vare bortgangne: og behage blot i al Korthed at sige mig, om De vil blive her, eller om det virkeligen er Deres fulde Agt, at vandre til Z***." — „Om det er min Agt? raabte jeg med en bitter Latter: Ja, til Z*** vil jeg, og jo før jo hellere ryste denne ugudelige Stads Støv af mine Fødder!" — „Nu, saa kan jeg ikke hjelpe Dem, svarte den Gamle: Hr. Kantoren maa forblive arresteret." Hermed gik han, og jeg hørte, hvorledes han tillaasede Døren efter sig. Da sank min kjære Viv hulkende i mine Arme, og jeg selv var gandske trøstesløs. „Altsaa en Betler,

fordreven, krænket, og nu arresteret. Det er for meget!"

Det varede længe, inden vi fattede os, og bemærkede, at Stuen var forsynet med alle Bequemmeligheder. Omsider begyndte vi dog at anstille en Undersøgelse, og gik nu ogsaa ind i Kammeret ved Siden af. Der stode to reenlige Senge, og imellem dem en Vugge til det lille Barn, saa jeg maatte udraabe: „Her seer dog gandske skikkeligt ud, af en Arrest at være!" Men endnu underligere bleve vi tilmode, da der om Aftenen indtreen en gammel haltende Hex, som satte en Kande Øl, Pibe og Tobak, samt et brændende Lys paa Bordet, og lagde en Psalmebog derhos. „Margarethe, sagde jeg: hvad betyder det? Sidde vi her paa Døden, og vil man gjøre os lidt tilgode paa det Sidste?"

Men allerunderligst bleve vi tilmode, da samme Hex, en Time efter, dækkede Bordet, og satte Suppe og Steg derpaa. „Ja, Andreas! raabte Margarethe: nu er det mig klart, vi sidde paa Døden, og dette er vort sidste Maaltid. O Gud forbarme sig over vore stakkels Børn!"

Jeg var rigtignok selv meget forknyttet, men dog betænkte jeg, at vi jo slet Intet havde forbrudt, at vi vare i en retfærdig og menneskelig Fyrstes Residents, og dog ikke kunde vorde dømte uden Forhør. Disse Betragtninger opmuntrede os, vi toge Psalmebogen og sang:

Om alle Djævle vilde
Det Gode have qvalt,
De komme dog for silde,
Thi Gud har maget Alt!
Hvad Han sig foresætter,
Hvad Han vil have frem,
Han ogsaa Selv udretter,
Til Trods for alle Dem!

Efter saaledes at have sjunget, bleve vi rolige. Hungeren havde indfundet sig for længe siden, og saa betænkte vi os da ikke længe, men satte os tilbords, og lode den fortræffelige Aftensmad smage os vel, hvorpaa vi da, med en god Samvittigheds Fred, begave os til Hvile.

Næste Morgen indfandt den Gamle sig igjen og spurgte mig atter haanligt, om jeg vilde blive her, eller vandre til Z***. Mit Svar var det samme som igaar, og Udfaldet var ogsaa det samme. — Saaledes gik det tre Dage i Rad, og os fattedes Intet, uden Friheden, og Oplysning om det Gaadefulde i vor Stilling.

Denne fik vi fjerde Dags Morgen. Da traadte en gammelagtig Herre ind i Stuen med en Pakke Noder. Det var Kapeldirecteuren, vor Kapelmesters værdige Fader. „Hvorledes gaaer det, Hr. Kantor?" lod hans Tiltale. — „Hvorledes det gaaer? gjentog jeg: som det kan gaae en stakkels brandlidt, arresteret Kantor." — „For Fanden, Herre, De anseer dog ikke dette Huus for et Ar-

resthuus?" raabte den Fremmede. — „For hvad ellers? — — var mit Svar: og er ikke den Djævel, I kalder Bastian, Overbøddelen?" — „Herre, er De gal! svarte Kapeldirecteuren: Bastian — Overbøddel? Bastian — en Djævel? Bastian, den ædle Mand, som De og Deres Familie vil have at takke for Deres Lykke?" — Jeg var som nedfalden fra Skyerne, og bad ham, han vilde dog for Guds Skyld løse mig denne Gaade.

Kapeldirecteuren satte sig nu ned hos mig, og sagde mig, han vidste Alt, hvad mig var hændet. Bastian var den afdøde Fyrstes gamle, pensioneerte Livtjener, men stod ogsaa høit anskreven hos den Regjerende, der i Stilhed virkede usigelig meget Godt ved ham, og tog ham paa Raad med sig i alle vigtige Anliggender. Desuagtet havde den gode Gamle gjort høistsørgelige Erfaringer i sit Liv; i yngre Dage havde en troløs Hustru gjengjeldt hans Kjærlighed med himmelraabende Utaknemmelighed og Ondskab, og hans egen vanartige Søn, som nu forlængst havde ladet sit Liv under Retfærdighedens Øxe i fremmed Land, havde lagt Haand paa ham. Alt dette havde bleget hans Haar for Tiden, krummet hans Ryg, og givet ham et Anstrøg af Menneskehad, hvoraf der ikke er et Spor at finde i hans ædle Hjerte. Dog havde han nu begyndt at skamme sig ved Dyden og ved enhver mild Sindsbevægelse. Deraf kom det, at han, naar han følte, for at skjule sine Taarer, snøfte stærkt, lo haanligt, og udstødte usømmelige Ord. Men dette, saavelsom den dybe

Skramme, en Røverfabel havde hugget ham, da han i Italien reddede sin Herres Liv, havde sat ham i et tvetydigt Lys hos Alle, som ikke kjendte ham nøiere, saa han var de Fleste en Gjenstand for Mistro, ja Mange endogsaa et Slags Skræmmebillede! — Da jeg hos Bundtmageren fortalte min Historie, var han bleven gandske bevæget, og havde strax tænkt paa Midler til at hjelpe mig. Som jeg nu yttrede, at jeg var en Elev af den store Bach, og han saae mine Forspil, samt hørte mig spille, dannede der sig pludseligen en Plan til min Forsørgelse i hans Sjel, men dens Udførelse vilde have været gandske umulig, hvis jeg havde sat min Villie igjennem, og var vandret til Z***. Thi Fyrsten, paa hvem her det meste kom an, var just fraværende, og kom først tilbage om nogle Dage. Derfore havde han lagt de største Hindringer i Veien for mit Forsæt; derfor havde han taget mine Orgelforspil til sig; og da han saae, at jeg vilde til Z*** alligevel, havde han ladet mig bringe i dette Huus, der var et Havehuus, som Fyrsten havde skjenket den trofaste Tjener. Og her bespiste han nu de gamle og de unge Ravne, og havde foreløbigen udvirket, at jeg skulde give Prindsesserne Undervisning i Klaveerspil, indtil der fandtes noget Bedre for mig.

Jeg var, ved denne Fortælling, som tordenslagen. Uvilkaarligen strakte jeg og Margarethe Hænderne mod Døren, og raabte: „O Du ædle

Bastian! Forlad os vor Skyld, vi vidste ikke, hvad vi gjorde!"

„Og I veed heller ikke endnu, hvad Bastian gjør! vedblev Kapeldirecteuren: men frisk Mod, Hr. Kantor, og munter Tillid til Gud, saa skal Alt faae en herlig Ende. Imorgen Klokken ni begynder Informationen hos Prindsesserne." Neppe havde han sagt dette, før et stateligt Fortepiano bares ind i Stuen. Bastian fulgte efter, og spurgte igjen ret haanligt: „Vil Hr. Kantoren endnu til Z***?" — „Nei, nei! raabte jeg: Her vil jeg blive, min ædle Velgjører, her vil jeg blive, være ret flittig, og velsigne Dem med samt min Viv og mine Smaae!" — „He, he, he! loe den Gamle, snuste stærkt, og sagde: Saa er da Hr. Kantoren Arresten qvit, og kan gaae, hvorhen De vil. Men behager det Dem hos Overhoddelen, saa kan De ogsaa gierne blive her, om De vil."

„O Du ædle, Du gode Bastian! O Du stakkels Miskjendte!" raabte vi Alle her, afbrydende den værdige Hoforganist. — „Lad os see Portraitet, kjære Bedstefader!" raabte Børnebørnene, og udstrakte Armene derefter. Den gamle Bastian gik nu, under Kys og Velsignelser, Bordet rundt.

„Børn og Venner! tog nu Hoforganisten atter Ordet i dyb Bevægelse: I have Ret! Den Ædle er ikke blandt de Levende mere, men — ogsaa de Døde skulle leve! Vor Bastian skal leve i Himlen!" — „Vivat!" raabte vi Alle, og tømte det fulde Glas.

„Men hører nu ogsaa, sagde Hoforganisten: hvad der videre begav sig. Min Information hos Prindsesserne havde den bedste Fremgang. Paa Spise og Drikke og al Livsens Nødtørft for mig og Mine, var ingen Mangel. Margarethe syede og strikkede. Bastians Selskab forkortede os Aftenerne, og hver Løverdag fik jeg rigtig min blanke Dukat. — Venner, det var et Levnet som i Himlen! Men engang, da jeg var hos Prindsesserne, og phantaserede tappert paa det herlige Flügel, stod pludseligen — Fyrsten bag os!

Jeg blev saare forbløffet, men Fyrsten klappede mig paa Skulderen og sagde: „Bravo, Hr. Kantor! Vi maae ogsaa have Dem til at spille Orgelet i Jacobskirken engang.“ Ak det havde allerede længe været mit inderligste Ønske. Ofte havde jeg om Søndagen staaet beskeden ved Orgelbænken, hvorpaa den gamle, 72aarige Hoforganist med Mesterkraft herskede over det pragtfulde Værk. Men endnu havde jeg aldrig havt Mod til at bede den gnavne Hoforganist om Tilladelse til at spille en Psalme. Jeg vidste, at Bastian havde givet ham mine Orgelforspil, men dog havde den Gamle, som plagedes haardt af Gigt og Podagra, endnu aldrig værdiget mig saameget som et venligt Blik. I de sidste fjorten Dage havde Gigten gjort ham aldeles udygtig til at spille, og Skoledrenge fuskede paa det majestætiske Orgel. — Da lod Hoforganisten mig pludseligen sige, jeg maatte spille Orgelet næste Søndag. — Gud, hvor

var jeg lykkelig! Jeg kunde neppe oppebie den dyrebare Søndag.

Det var just Pindsedag. Folket strømmede til Kirken; hele Hoffet vilde bivaane Gudstjenesten. — O, med hvilke Følelser satte jeg mig paa Orgelbænken! Med hvilke Følelser saae jeg i Choret det hele fyrstelige Kapel, med Kapeldirecteuren i Spidsen! — Men hvilken Skræk greb mig, da nu ogsaa den gamle, strenge Mester, Hoforganisten, stillede sig ved min Side, med den høire, syge Haand i et Bind! Bastian stod ogsaa hos.

Først holdt jeg den lange dybe Tone i Pedalet, derpaa greb jeg fulde Akkorder. Som en Stormvind foer jeg nu op og ned ad den chromatiske Tonestige gjennem alle Oktaver, og drev Valdserne ind til den høieste Spidse af Gru og Forfærdelse. Nu var Alt pludseligen stille. — — Nu lod jeg Paukerne hvirvle, gandske allene, uden alt Accompagnement. Nu drønte atter de fulde Akkorder, nu atter Solopaukerne. — Omsider forenede sig Alt i en brusende Dobbeltfats, som fyldte den hele kolossale Kirke med en Masse af Toner, forkyndte den Allerhøiestes Lov med Tordenog Englestemmer, og saaledes indledte „Allene Gud i Himmerig," hvilken Psalme jeg nu spillede kraftigt og beskedent, men uden al Flitterstads. — Nu kom Musiken. Kapeldirecteuren lagde Generalbassen hen for mig.

Det var en stor, pragtfuld Psalme af Händel. Jeg spillede min Stemme med Præcision og Discretion. Men da jeg nu, i den sidste lange

og meget brillante Orgelsolo, udfoldede min hele Kraft, og derkil havde trukket gandske særegne Registre, ogsaa konstigen indflettet Themaet af den første Sats deri, bemærkede jeg, at Hoforganisten, der allerede længe havde seet suurt, pludseligen bortfjernede sig.

Musiken var tilende, og nu kom Hovedpsalmen. O Gud, det var jo min kjære: Befiehl Du Deine Wege. — Kapeldirecteuren havde sagt mig, det var Skik her, at der altid gik et meget langt udført Præludium foran denne Hovedpsalme, ved hvilket Organisten, for ret at vise sin Virtuositet, gjerne pleiede at opholde sig et Qvarteer og derover. — Det lod jeg mig ikke sige togange, drog alle Trompet- og Basunbasser, og saasnart Præsten havde udtalt Evangeliets sidste Ord for Alteret, begyndte jeg med en majestætisk Adagio. Herpaa lod jeg følge en kraftig Fuge, som jeg arbeidede gjennem alle Stemmer, efter min store Lærers Maade. — Pludseligen forandredes Registraturen. Blide, men brusende Toner, gjennembølgede den vide Dohm. Pedalet knurrede derimellem, og bævende og forsagende, greben af Angst og Tvivl, vilde Sjelen forgaae i det skummende Oceans Dyb! Da klang den trøstende Englestemme: Befiehl Du Deine Wege. — Og saaledes sluttede jeg Præludiet, idet jeg, ved den sidste Sats af Melodien, lod Klokkespillet klinge paa en overraskende Maade. Intet Aandedræt rørte sig i den umaalelige Bygning.

Da — just som jeg vilde begynde paa Psalmen selv — Gud i Himlen! — Da kom Hosorganisten farende henimod mig, og raabte med tordnende Stemme: „Herned af Bænken! Han — her vendte han sig til en Elev — Han kan spille Psalmen!“

Som lynslagen forlod jeg Bænken. Jeg bildte mig ind, at have gjort mine Sager saameget vel, og maatte dog nu lade mig jage bort fra et Sæde, som jeg ikke var værdig at beklæde, og lade mig afløse af en Skolepebling. — Som en arm Synder listede jeg mig hen i en Krog, og satte mig paa en Skammel. Ingen talte et Guds Ord til mig. Bastian stod stille paa sin Plads. De Andre skelede til mig, naar de i vid Afstand gik mig forbi.

Neppe kunde jeg udholde Prædikenen. Hvad der blev prædiket, deraf vidste jeg ikke et Ord. Jeg følte kun min Ulykke, og grublede paa, hvad det dog egentlig kunde være, jeg havde gjort saa forkeert, og hvor det dog var muligt, jeg kunde være saa dum, at anse mit Spil for godt. Sønderknust sneg jeg mig hjem, hvor jeg med Taarer i Øinene fortalte min Margarethe, hvor grueligt jeg havde blameret mig idag, og at den Herlighed her udentvivl snart vilde tage en Ende med Jammer. Ingen Bid smagte mig ved Middagsbordet. Jeg havde ingen Trøst, thi Bastian var endnu ikke kommen hjem.

Klokken var tre, da — nei, mine kjære Venner, hvad der nu hændte sig, er det mig plat umuligt

at beskrive. — Klokken var tre, da Kapeldirecteuren, Hoforganisten og Bastian traadte ind i min Stue. Nu — tænkte jeg — nu gaaer det løs, nu ville de jage Dig bort. Angsten gav mig Kraft og Fatning, og kjækt raabte jeg de Indtrædende imøde: „O gjører Dem ingen Ulejlighed, mine Herrer! Jeg veed det ret vel, at jeg har gjort mine Sager miserabelt, og at de nu komme, for at læse mig Texten! Men om det gjaldt mit Liv, saa kunde jeg dog ikke gjøre det bedre, men alligevel spiller jeg dog bedre, end Eders dumme Chordrenge!"

Alle Tre brast i en forfærdelig Latter. Kapeldirecteuren dreiede mig rundtom og raabte: „Kantor, er I da virkeligen forrykt, eller lader I kun saa? Idag har I jo, uden at vide det, aflagt Eders allerfortreffeligste Prøve. I er nu Hoforganist ved St. Jacobskirken!" — „Hvad? Hvad siger I? Prøve? Fortræffelig? Hoforganist?" — stammede jeg, og segnede om paa en Stol.

„Ih, javist!" svarte Bastian, udfoldende det fyrstelige Patent. Men Bogstaverne dandsede for mine Øine, jeg kunde ikke læse et Ord. Maallos stod Margarethe hos mig.

„Nu, saa beder jeg Eder dog for Guds Skyld, sukkede jeg: I gode Herrer, I ville vise mig det Venskab, at give mig nogle ret dygtige Ørefigen, paa det jeg kan vaagne. Thi det er dog vist en Drøm altsammen." — „Ei, hvad Drøm! svarte Kapeldirecteuren: Hør, hvorledes det er tilgaaet,

og slaae Jer saa selv paa Øret, fordi I er saa forblindet."

„Allerede længe havde Bastian bedt vor naadige Herre, han vilde udnævne Eder til Substitut hos vor værdige syge Hoforganist, og da Denne forlængst haver ønsket at komme til Hvile, men kun vilde overgive sin Post til en dygtig Mester, saa kom det blot an paa at erfare, om I ogsaa var den practisk voxen, thi Hoforganisten havde allerede prøvet Eders Orgelforspil, og roest dem høilig for Fyrsten."

„Derfor — tog den gamle Hoforganist Ordet — derfor lod jeg Eder heller ikke spille straxt, thi jeg vilde, I skulde først lære at kjende Værket og Registrene. Og derfor blev Eders Prøve berammet til idag, uden at I vidste det, at ikke Harefrygten skulde fare Jer i Fingrene."

„Og derfor — vedblev Kapeldirecteuren — derfor opførte jeg idag den store, svære Händelske Psalme, der er en sand Doctorprøve for en Organist. Hvad I har virket med Eders Spil, kan I bedst slutte af det, der er foregaaet med vor værdige Hoforganist. Neppe var I nede af Orgelbænken, før han greb fat i mig med den venstre Haand, og bad mig, jeg maatte endeligen gaae hjem med ham, for at bivaane en Excekution. Jeg vidste ikke, hvad han vilde, men gik dog med. — Neppe vare vi indenfor hans Dør, før han raabte med græsselig Stemme: „Kone, en Øxe hid!" — „En Øxe? spurgte hun gandske bange: en Øxe Matthæus? Hvad vil Du med den, hvad

fattes Dig?" — „En Øxe, siger jeg! Jeg vil afhugge mine udulige Fingre. Hør, Kone, Du har endnu aldrig i Dit Liv hørt ægte Orgelspil! Min Klimpren — jeg er en Stymper mod denne hersens Andreas, siger jeg Dig! Og derfor vil jeg ikke røre ved nogen Tangent mere, men gjøre som skrevet staaer: Forarger Dig Din Haand, saa hug den af, og kast den fra Dig! — Og har den Karl ikke ordentlig gjort mig latterlig for Menigheden! Kone, Din gamle Fetter sad for Gud bag Orgelværket, og græd som et Barn! Havde jeg nu ogsaa ladet ham spille Psalmen, hvo veed, hvilke Excesser han da havde begaaet, og om jeg da maaskee havde maattet falde ham om Halsen i hele Kapellets Paasyn, og blameret mig totaliter! See, derfor lod jeg Habakuk spille, og fik, efter nogle falske Qvinter og Octaver, behørig Frist til at fatte mig nogenlunde. Men — naar jeg ret betænker det — hvad hjalp det den brave Andreas, om jeg nu ogsaa hug mine Fingre af? Derfor, Kapeldirecteur, ville vi gaae op paa Slottet. Gudstjenesten er forbi, og Sagen maa bringes i Rigtighed." — „Du har Ret, gamle Ven!" svarte jeg, og nu ginge vi til Fyrsten. Bastian var der allerede. — Fyrsten var saare veltilfreds med Eders Spil, og lod strax Eders Patent udfærdige som substitueret Hoforganist ved St. Jacobskirken med fuld Løn og alle Emolumenter, hvorimod vor gamle Ven her er pensioneret."

Ved denne Kapeldirecteurens Fortælling faldt det som Skjæl fra mine Øine. — Jeg var virke-

ligen Hoforganist. Som en gal Mand dandsede jeg Stuen rundt, og omfavnede snart Bastian, snart Kapeldirecteuren, snart Margarethe, snart Hoforganisten, snart Kakkelovnen. — Der bragtes Vin, og i hele Residentsen fandtes ikke lykkeligere Mennesker, end vi. Vi vare saa muntre, som vi ere idag. — Men alle hine gode Mennesker fattes idag. Inden et Aar var tilende, begrove vi den ærlige Hoforganist, og Bastian magede det saa, at jeg, just den syttende December blev formeligen installeret i mit Embed. Da skulde I have hørt mig, hvorlunde jeg hamrede paa det gamle Værk! Nu var jeg jo fast i Brødet, og nød Agtelse og Ære allevegne. Sandelig, jeg orgled som en Løve! — To Aar efter gik ogsaa den ædle Fyrste til sine Fædre, og den gode Bastian fulgte ham, tro som stedse, snart i Døden. Ogsaa Directeuren gik heden, men efterlod os, i sit Sted, den vakkre Søn. Læderhandleren gik i Graven, Justitsraaden desligest, men vi, — mine Venner! — vi leve endnu, og ville, om det behager Gud, nu først nyde Livet ret. Jeg er nu først en elskværdig Knos paa 65 Aar — ikke sandt, Margarethe? Og vor Fyrste, vor naadige Storhertug, vil nok — —

To Lakeyer i Hoslivree afbrøde her den muntre Gamle. De bare en svær Kurv ind i Stuen, og den Ene overrakte Hoforganisten en Haandbillet fra Storhertugen. Den Gamle aabnede den med rystende Haand, og forelæste os — idet vi Alle ærbødigen stode op — følgende Linier:

„Min kjære Hoforganist!

Det er ikke bleven mig ubekjendt, hvilken glædelig Dag De har oplevet. Derfor sender jeg Dem hermed en Kurv fuld af min gode Sillery. Nyde vi, som jeg haaber, Begge den Lykke, at kunne feire Deres 50aarige Embedsjubilæum, skal De erholde mere talende Beviser paa den Tilfredshed, hvormed jeg er

Deres velaffectionerede ꝛc."

Og nu lod det Bordet rundt: „Leve Hs. Kongelige Høihed, Storhertugen, vor elskede Landsfader! Leve! Leve! Leve!" Champagneren fløi mod Loftet, og i den uendelige Jubel kunde Ingen høre, hvad han selv sagde. Tungerne stammede, men desto fyrigere talte de funklende Øine.

Da slog Hoforganisten pludselig med Kniven mod Glasset, og raabte: „Stille! Stille, mine Venner! Der fattes endnu Een i Selskabet, og Den maa nu ogsaa herfrem. Margarethe! — Den troe Vinterhue er jo til endnu?" — „Herind! raabte vi Alle: Herind med den laadne Hue!"

Da bragte den rørte Husmoder Huen paa en Præsenteertallerken, og satte den midt paa Bordet.

Paa eengang vare vi ædrue og stille. Jeg stod op, og begyndte høitideligen at tale som følger:

„Idag for 26 Aar siden est Du født, o Hue! Vel est Du kun Een af de Ringeste, som ere udgangne fra Kilian Brustflecks Bundtmagerværksted, men Du var et Redskab i den himmelske

Faders Haand, som ved Dig førte sine ulykkelige, forsagende Børn til deres Lykke. Vel est Du kun af gandske simpelt Skind, men langt under Dig stande dog Dine fordums Brødre og Søstre, de statelige Zobel-, Ilder- og Ræveskindshuer, som forlængst ere nedsunkne i Forgængelighedens Rige, og ikke ihukommes mere af nogen Sjel, skjøndt de fordum meente sig at være bedre end Du. Ringe og ubetydelig synes Du vel, men til smaae Aarsager knytte sig ofte store Virkninger, og hvad der bevirkedes ved Dig, var isandhed ligesaa underfuldt, som riig paa Velsignelse. Derfor leve Du endnu længe, trofaste Vinterhue! Fjernet fra Dig være Møl og Muus, Mops og Hankat! Børneborn og Børnebørnsbørn skulle, saa ofte de skue Dig i sildige Aar, med Tak og Kjærlighed mindes Den, hvis Hoved Du varmede først!"

„Amen!" raabte hele Selskabet. „Vivat den laadne Hue! Alle Huer i hele Verden skulle leve! Storhertugen skal leve! Bastian skal leve! Den vakkre Vert og hans Viv skulle leve! Orgelværket skal leve! Alting skal leve!" skrege de jublende i Munden paa hverandre, og drak og loe og sang og vare salige, indtil mod — Morgenstunden. — Enhver dandsede, sprang, krob eller tumlede til — Bethlehem.

(C. Weisflog.)

Evig Anger.

En sand Begivenhed, fortalt af Bouilly.

Grevinde *** var af Naturen bleven ligesaa rigt udstyret med Legemsynde, som af Lykken med Adel og Rigdom. En Række af ærværdige Ahner, Anseelse i Samfundet, et stort Antal Venner, et lykkeligt Ægteskab, naturlige Talenter, Rigdom — kort, Alt syntes at forene sig, for at smykke den deilige Qvindes Liv. Og foruden alt dette nød hun endnu den Lykke, at eie en Datter, Coelestine, som i Skjønhed og Ynde var hendes udtrykte Billed.

Aldrig opdroges et Barn med større Omhu, aldrig elskedes noget med større Ømhed, men heller aldrig fortjente noget Barn begge Dele i høiere Grad. Hver Dag svarte den Lille meer og meer til sit Navn; hendes milde, venlige Blik, hendes fortryllende Smiil, den hende medfødte Ynde, hendes Aand, hendes Character gjorde hende til et af de udmærkede Væsener, som hvert Hjerte banker imøde med Kjærlighed. Virkeligen elskedes hun ogsaa saare høit af sin Moder, saalænge hun endnu var liden. Det Velbehag, det smukke Barn vakte, de Kjærtegn, det nød, smigrede Moderen, som saae sit Billed i Datteren, og med Stolthed tog hun Coelestine med sig paa alle Lystvandringer, i alle Selskaber. Den Smiger, hvormed man kom Coelestine imøde, fordærvede lykkeligviis ikke hendes Character, men voldte hende kun Glæde, fordi

hun saae, at den behagede Moderen, som hun elskede med sit uskyldige Hjertes hele Inderlighed. Hun hang ved hendes Blikke, et Smiil af hende, gjorde hende glad, og hun var aldrig ret tilfreds, uden naar hun var hos hende.

Men da Datteren var bleven ti Aar gammel, og stedse udviklede sig elskværdigere, tog Grevinden hende sjeldnere og sjeldnere med i Selskab. „Coelestine — saa talte hun til Greven — træder nu i den Alder, hvori de Indtryk, man modtager, de Vaner, man tilegner sig, vorde af Vigtighed for hele Livet. Vor Datter er god, og jeg frygter ikke, at hun nogensinde skal volde os Kummer; men det er bedre, at hun nu vænner sig til den Indgetogenhed, som klæder Qvinden saa vel, og helliger sig sin moralske og religiøse Uddannelse, end at hun deeltager i de Adspredelser, som kun have alt for megen Tillokkelse for ungdommelige Hjerter."

Tilfreds og lydig som stedse underkastede Coelestine sig sin Moders Villie. Lykkelig, naar hun blot saae hende, lærte hun med stor Iver, og gjorde saadanne Fremskridt, at hun, neppe fjorten Aar gammel, allerede besad de Kundskaber og Talenter, som man ellers kun pleier at finde hos voxne Piger. Desuagtet maatte hun, som vilde have været enhver anden Moders Stolthed og Glæde, nu med Smerte bemærke, at hende, som hun elskede saa inderligen, med hver Dag blev koldere mod hende. Nærmede hun sig hende, smt og kjærligt som sædvanligt, saae hun ret vel, hvorlunde en

piinlig Følelse greb Moderen, som udtalte den først i Blik og Adfærd, siden ogsaa i haarde og bittre Ord. Taus, taalmodig, i Londom grædende søgte hun at overvinde Moderens Uretfærdighed, som hun anſaae for et forbigaaende Lune; men Maaneder henrandt, og det blev det samme. For at hendes Stilling skulde være endnu sørgeligere, maatte hun savne sin eneste Ven, sin Fader. Han var reist til St. Domingo, hvor han havde Eiendomme, og han kunde ikke ventes tilbage før efter nogle Aars Forløb. Saaledes stod da Coelestine gandske ene med sin Smerte, ligesom fader- og moderløs, og hendes eneste Trøst var det svage Haab, at det dog med Tiden kunde lykkes hende, at gjenvinde Moderens Hjerte. For at gjøre sig denne Lykke værdig, fordoblede hun sin Flid, sin Opmærksomhed, sin Godhed og Sagtmodighed, men ak, netop det, som vandt hende Alles Kjærlighed, bortfjernede endmere det unaturlige Moderhjerte. Indelukket i sit Værelse den hele Dag, torde hun kun vove sig frem, naar hun kaldtes tilbords; viste hun sig blot nogle Minuter i det Selskab, der om Aftenen samledes hos hendes Moder, bød Denne hende strax bortfjerne sig. Aarsagen til denne sælsomme Adfærd, var hende endnu stedse en Hemmelighed. Snart saae hun i denne Strenghed ikkun Moderkjærligheden, som vaager over Datterens Sundhed, og ikke vil, at den skal lide ved for lang Vaagen ꝛc.; snart den moderlige Forsigtighed, som bevarer sit Barn, at det ikke skal bort-

rives af Adspredelsers Hvirvel — og idet hun saaledes undskyldte den haarde Moder, underkastede hun sig villig det Slaverie, hvori man holdt hende.

Nu naaede hun sit femtende Aar, og Enhver, som saae hende, tilstod, at man ikke kunde være elskværdigere. Hvor hun viste sig, kom man hende imøde med Bevundring, og ofte skete det, at de, som mødte hende, naar hun gik i Kirke med sin Moder, bevidnede hende deres Ærefrygt. Men ikke længe varede det, inden det ogsaa blev hende forbuden at bivaane Gudstjenesten, undtagen om Morgenen aarle, naar der kun vare faa Mennesker paa Gaden og i Kirken. Men hvormegen Forsigtighed end Grevinden anvendte, for at skjule sin Datter for alle Menneskers Øine, saalidet opnaaede hun dog sin Hensigt, at unddrage hende deres Bevundring. Den udbrød ofte uvilkaarligt, endogsaa hos Personer af de laveste Stænder, naar de tilfældigviis saae den fortryllende Pige, og aldrig undlod Ravnemoderen da, saa ofte det stod i hendes Magt, at bortsjerne Den, der havde vovet at sige Sandheden. Naar blot En af Arbeiderne i Haven roste Coelestines Godhed, blev han øieblikkelig bortjaget, og engang traf denne Skjebne en gammel tro Tjener, som havde begaaet den Forbrydelse, at finde hende god og skjøn.

Det kunde ikke feile, at jo Sløret omsider maatte falde fra Coelestines Øine, thi alle Folkene i Huset talte høit om Grunden til Moderens Uretfærdighed. „O — udraabte hun — saa er det da sandt, Moderen er skinsyg paa sin Datter!

Disse Træk, som jeg har efter hende selv, mishage hende hos mig. O, jeg Ulykkelige! Synet af mig volder Den, jeg elsker, Smerte. Hvor er det muligt, at en Moder kan hade sit Barn, fordi det er, som hun engang var!"

Moderen vedblev at behandle hende som hidtil. At skjule Datteren for Alles Øine, var hendes stedsevarende Bestræbelse, og hvorofte end Slægtninger og Venner bade hende om at bringe Coelestine med sig, vidste hun dog altid at opfinde nye Paaskud, for at undgaae det; ja, for at vorde alt Overhæng qvit, sagde hun, da Coelestine begyndte at skrante, hun vilde bringe hende ud paa et af sine Godser, i Nærheden af Tours, at hun der kunde nyde den sunde Landluft.

Denne Plan var det hende let at udføre, thi Coelestine var, imod Forventning, strax villig til at indgaae deri. Den Kjærlighed, hun endnu stedse bar til sin Moder, gjorde hende hvert Offer let. „Det er min Pligt — sagde hun til sig selv — at skaane min Moder for enhver Ubehagelighed, og selv hendes Svagheder bør jeg dømme mildt. Det mishager hende, at man roser mig, godt, jeg vil skjule mig for hele Verden, og kan jeg ikke altid dette, vil jeg dog i det mindste ved min Adfærd stræbe at gjøre Menneskene ligegyldige mod mig. Man har sagt mig, at mine Øine ere smukke — jeg vil ikke see paa Nogen mere, jeg vil arbeide og læse, saa tabe de vel deres Glands,

ak, min Graad har allerede fordunklet dem meget, og da vil jeg vorde lykkeligere, end nogensinde."

Saa talte, saa tænkte, saa handlede den Arme, men hvad der havde maattet vinde ethvert, ogsaa det haardeste Hjerte, vandt ikke den unaturlige Moders. Ikke tilfreds med, at berøve Datteren enhver Glæde, som Ungdom, Stand og Stilling bøde hende, behandlede hun hende ved alle Leilighed med de haardeste Ord, og snart kom det saavidt, at hun ikke mere vovede at slaae Øinene op, eller at tale et Ord, naar hun var tilstede.

Men indsluttet i sit Kammer, lod hun sin Grædmmelse frit Løb. „Gaves der nogensinde — raabte hun hændervridende — en grusommere Skjebne, end min? Er det da ikke nok, at jeg maa forsage alle Ungdommens Glæder, maa jeg nu ogsaa ly min Moder for hendes Roligheds Skyld? Ak, dette Offer overstiger mine Kræfter! Hvad skal jeg gjøre, for at overvinde dette skrækkelige Had i hendes Bryst, og tilintetgjøre denne usalige Skinsyge? Gjerne, gjerne hengav jeg derfor disse Træk, som Gud forlenede mig. Jeg haabede, at Arbeid og Nattevaagen, Grædmmelse og Taarer skulde forstyrre dem, men Naturen synes stedse at gjenoplive dem til min Qval. Ak, jeg maa betale denne forgængelige Skjønhed med mit Livs Lykke! Neppe formaaer jeg mere, uden Gysen at see i et Speil — o, vidste jeg et Middel . . . . !" Overvældet af Smerte, greb hun sin Harpe, og begyndte at udaande sin Grædmmelse i Toner, der snart dannede sig til en Sang.

En mork Efteraarsaften sad hun ligeledes ved sit Instrument, og lettede sit piinte Hjerte, da hørte hun pludseligen hastige Fjed nærme sig hendes Dør, og det kom hende fore, som om det var hendes Moders Trin. Hun tog ikke feil, det var virkelig Grevinden, som lyttende blev staaende ved Døren, medens Coelestine et Øieblik var tvivlraadig, hvad hun skulde gjøre. Pludseligen randt det hende i Tanke, hun kunde maaskee ved Sang formilde den fjendske Dæmon i hendes Moders Bryst, og nu begyndte hun at qvæde en Sang, hun selv havde digtet, og hvori hun udtalte sin Grømmelse over den forlorne Moderkjærlighed, saavelsom sin Hengivenhed for Den, der saa grusomt forstødte hende.

Sangen var endnu ikke halvt tilende, da hørte hun en Raslen ved Laasen, men strax derpaa blev det atter stille. Medlidenhedsfølelsen i Grevindens Bryst var ikke stærk nok til at beseire den dybtrodfæstede Uvillie mod den blomstrende Datter. Moderen havde villet aabne Døren og ile ind, men betænkte sig hurtigt, og Coelestine fortsatte sin Sang, hvori hun udfoldede sit barnlige Hjerte med et Udtryk af Uskyldighed og Hengivelse, som den Lyttendes Hjerte dog ikke formaaede at modstaae. Da det arme Barn i Slutningsstrophen udtalte det Ønske, at Himlen vilde berøve hende de udvortes Yndigheders sørgelige Gave, og derfore gjengive hende den tabte Moderkjærlighed, da styrtede Grevinden, overvunden af saamegen Godhed, ind i Værelset, trykte sit grædende Barn mod sit Bryst, og raabte, henreven af Beundring: „Nei, Coelestine, nei, jeg hader Dig ikke, her er Din Plads, her skal

Du hvile, ved mit Hjerte!" — Coelestine vilde svare, men Glæde, Overraskelse, Henrykkelse lukkede hendes Mund. Halvafmægtig sank hun til Moderens Bryst, som med Kys og Taarer lovede hende, igjen at skjenke hende sin moderlige Kjærlighed.

En Tidlang syntes Grevinden ogsaa at vilde opfylde dette Løfte. Hun bevang den unaturlige Misundelse, som hidtil havde opfyldt hendes Sjel, og tillod endogsaa Datteren at ledsage hende, som i tidligere Dage. Ja, det syntes endogsaa, som om den Beundring, man allevegne skjenkede Datterens herlige Egenskaber, voldte Moderen Glæde, og Coelestine, som følte sig lykkelig ved, ikke mere at være hadet af Den, hun holdt det for sin helligste Pligt at agte og elske over Alt, gav hende sin forrige Munterhed, og udfoldede, nu sytten Aar gammel, med hver Dag ny Sjels- og Legemsynde. Men desværre varede dette skjønne Forhold kun saalænge Grevinden levede paa Landet med sin Datter.

Hendes Lyst til at glimre i de Circler, hvori hun bevægede sig, maatte nødvendigen, efter at Begge vare vendte tilbage til Staden, gjenoplue Skinsygens neppe qvalte Flamme i hendes Bryst, og en usalig Tilbøielighed til Koketterie overdøvede paany den moderlige Følelses Røst. En tilfældig Begivenhed fremskyndte Gjenudbruddet af Moderens gamle Sindelag.

Hun havde nemlig en Broder, der som Oberst kommanderede Regimentet Anjou, hvilket just paa

den Tid fik sin Garnison i Tours. Kort efter at det var indrykket, gav dets Officeerkorps Stadens Damer et Bal, og Coelestine, den smukkeste af Egnens unge Piger, blev eenstemmigen valgt til Festens Dronning, og skulde aabne Ballet med sin Onkel. Hvor dybt krænkende det end var for Moderen, at Datteren skulde nyde dette Fortrin, kunde hun dog ikke forhindre det, og den Beundring, som her blev Coelestine til Deel, bragte hendes Harme til den høieste Spidse. Med lurende Blikke sad den af Skinsyge piinte Kokette der, og lyttede med dulgt Forbittrelse til de Lovtaler, man gjorde over hendes Barns Ynde; hendes funklende Øie sagde den bekymrede Coelestine kun altfor snart, hvilke Følelser der gjennemstrømmede hende. Dog søgte den behagelystne Kone at beherske sig selv; men da omsider En af Officererne, lige udmærket ved Aand og Skabning, begik den Uforsigtighed, i Nærheden af Grevinden at samtale med en Ven om den skjønne Pige, og derhos at lade nogle Ord falde om den afblomstrede Moders Forfængelighed, da formaaede hun ikke længer at bære den Qval, Datterens Triumph voldte hende; hun forlod i Hast Selskabet med Coelestine, og bød Denne, som tilforn, blive paa sit Værelse, uden at lade sig see for noget Menneske. Men saasnart Foraaret kom, bragte hun hende ud til et af sine meest afsidesliggende Slotte i Provindsen, og vendte derpaa tilbage til Staden, for at deeltage i alle de Adspredelser og For-

lystelser, den frembød, undskyldende Datterens Fraværelse med hendes svagelige Helbred.

Saaledes var da den arme Pige forviist til en sørgelig Ørk, berøvet al Omgang, overladt til sin Kummer, og Ingen uden den gamle Præst, en ligesaa gammel Læge, og en hæslig Qvinde, der fulgte hende som hendes Skygge, torde nærme sig hende. I Begyndelsen søgte hun at forsøde sig Stedets Eensomhed ved Bøger og Musik, men snart tog Græmmelsen saadan Overhaand i hendes Hjerte, at hun faldt i en dyb Melankolie, og ingen Smag mere fandt i sine forrige Yndlingssysler. „O! udraabte hun ofte: kunde jeg tilintetgjøre denne Skjønhed, da vilde jeg prise mig lykkelig; men Naturen synes at være mig imod, hvad jeg saa gjør. Dog — een Vei staaer mig aaben endnu. Jeg vil benytte mig af den eneste Frihed jeg endnu har, og bringe Hjelp i de Syges Hytter. Maaskee finder jeg Døden, idet jeg bringer Livet did. Ak, naar jeg hviler i Graven, vender maaskee min Moders Hjerte sig atter til mig!"

Den gamle Læge maatte nu nævne hende alle Syge og Trængende i Landsbyen, og hvor den smitsomste Sygdom herskede, der gik Coelestine oftest hen. Forgjæves! Hendes Sundhed rystes ikke, hun vedbliver at blomstre som en Rose.

Endeligen griber en fortvivlelsesfuld Tanke den i Tungsind nedsunkne Piges Sjel. Det Slot, den unaturlige Moder havde forviist hende til, var et af de ældste og meest forfaldne i hele Egnen. Ad-

skillige Reparationer vare fornødne og man havde ladet nogle Haandværksfolk komme fra nærmeste By. Blandt dem befandt sig en Maler, som brugte Skedevand til sine Farveblandinger, og han havde adskillige Flasker deraf staaende i Salen, han malede. En Dag hørtes et ynkeligt Skrig derinde. En Haandlanger havde af Uforsigtighed slaget en af disse Flasker itu, og frygteligen brændt Ansigt og Hænder med Skedevandet. Paa den Ulykkeliges Raab om Hjelp var Coelestine ilet hid, og da hun hørte, hvad der var foregaaet, bestræbte hun sig for, at lindre den Forbrændtes Smerter. I det hun nu yttrede sin Forundring over, at et Fluidum, der saae saa uskadeligt ud, kunde anrette saadan frygtelig Forstyrrelse, sagde Maleren: „Det er et Ætsmiddel, som Intet uden Guldet modstaaer, og naar man brænder sig dermed, og ikke strax kommer Olie paa de beskadigede Dele, saa æder det endnu dybere Ar, end de værstartede Kopper pleie at efterlade."

Disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Coelestine. Hun havde, for at forstyrre de Yndigheder, som røvede hende Moderens Hjerte, hyppigst besøgt Børn, som laae syge af Kopper, men aldrig havde den ellers saa let smittende Gift naaet hende. Nu saae hun paa eengang et Middel til at opnaae sit Øiemed, og hun besluttede, at gribe den Lelighed, der saa uventet frembød sig for hende. Saasnart derfor Aftenen kom, og Haandværksfolkene havde bortfjernet sig, gik hun igjen op paa Salen, og tog en af Flaskerne med det farlige

Vand; men for at undgaae al Mistanke, opsatte hun Udførelsen af sit Forsæt, indtil Maleren var færdig med sit Arbeid, og havde forladt Slottet. Derpaa foregav hun, at være upasselig, for desto bedre at kunne skuffe sin Vogterske, og da Denne en Nat laae i dyb Søvn, stod den sværmerske Pige op, tog Flasken, kom noget af Skedevandet i et Bækken, og begyndte nu at væde Ansigt, Bryst og Arme med det ædende Fluidum. Uden at give et Suk over de Smerter, hun følte, lagde hun sig gandske stille ned igjen, glad i det Haab, nu at gjenerholde sin Moders Kjærlighed, og fastbesluttet, aldrig at aabenbare, hvad hun havde gjort, for noget Menneske.

Men for ret at lade Giften Tid til at udøve sin fordærvelige Virkning, blev hun hele næste Dag i Sengen, og skjulte sit Ansigt for enhver Indtrædende; da hun ikke kunde dette mere, og Vogterisken med Forfærdelse saae de skæmmede Træk, foregav hun, det var Virkningen af en voldsom Gigt, og hun kom sig nok uden Lægens Hjelp. Dog lod man den gamle Læge komme, og da han saae den unge Grevindes Ansigt, erklærede han, hun havde Bornekopper af den værste Art. Strax sendte man nu et Bud til Tours, for at underrette Moderen om den Fare, hvori hendes Datter svævede, og greben af en bange Anelse, ilte hun til Slottet med En af Stadens dueligste Læger.

Det var Nat, da de kom did. Ved Lysets dunkle Skin seer Moderen Coelestines grueligt skæmmede Ansigtstræk, og et Forfærdelsesskrig lyder

fra det Bryst, der saalænge havde været lukket for al moderlig Følelse. Omhyggeligen undersøger Lægen imidlertid den Syge, og ved første Blik seer han, at her ikke er det mindste Spor af Kopper. Men hvad Coelestine fattes, hvad det er for en Hudsygdom, det formaaer han ikke at sige.

Næste Dag udspørger han atter den Lidende. Forgjeves. Endelig bemærker han tilfældigviis, at Fingrene paa den høire Haand, som hun hidtil omhyggeligen havde skjult, ere ligesaa saarede som hendes Ansigt, hvorimod den venstre Haand er aldeles ubeskadiget, og dette, i Forening med den Jagttagelse, at Coelestine kun er forbrændt paa Fordelen af sine Arme, ligeledes kun foran paa Hals og Bryst, giver ham omsider Lys i Sagen. Da han kjendte Moderens saavelsom Datterens Character, og det sørgelige Forhold, som hidtil havde fundet Sted mellem Begge, begynder han at ane, hvad Offer Coelestine i sit Sværmerie har bragt den uværdige Moder, men fortier viselig sin Opdagelse for dem Begge, og søger nu, ved de virksomste Midler, at formilde den Lidendes Smerter.

Da den Syge nogenlunde var helbredet, blev hun bragt til Tours, hvor Alle forfærdedes over den Forandring, som var foregaaet med hende. Borte vare hine Yndigheder, hine Roser og Lilier, som smykkede hendes Kinder; brede og dybe Ar vanzirede det nys saa deilige Ansigt, og Enhver, som saae hende, maatte ynkes over hende. Kun Coelestine, var rolig og munter, hun saae sin Mo-

ders Taarer flyde, saae den Omhu, hvormed Denne søgte at formilde hendes Tilstand, og angrede ikke den Priis, hvorfor hun havde tilkjøbt sig dette Solblik af moderlig Deeltagelse.

Faa Uger vare forløbne efter denne Begivenhed, da indløb Breve fra Greven, hvori han meldte sin nære Tilbagekomst. Med store Rigdomme vendte han tilbage til sit Fædreland. Paa den lange Vei over Havet havde kun Tanken om hans Datter opfyldt hans Sjel; for at gjøre hende lykkelig, havde han i hiin Verdensdeel vovet Farer uden Tal. Man kan tænke, hvad han følte, da han saae hende igjen! Ak, han havde forladt hende som et blomstrende, engleskjønt Barn — og endnu var Ulykkens Kalk ikke tømt.

Hvor omhyggeligen end Coelestine i hiin Nat, da hun begik den sørgelige Gjerning, havde vogtet sig for, at der ikke skulde komme noget Skedevand i Øinene, syntes det dog ikke at være lykkedes hende. En ondartet Øiensygdom indfandt sig, og al Lægernes Konst formaaede ikke at redde den Ulykkeliges Syn. Hun var blind, og altsaa nu dobbelt trængende til Andres Medynk og Hjelp. Endnu var der iøvrigt, foruden Lægen, Ingen, som anede den sande Aarsag til al den Jammer, og da Denne holdt det for sin Pligt, at fortie det, for ei at saae en evig Tvedragt mellem Ægtefællerne, vilde Sagen sandsynligviis være bleven en Hemmelighed for stedse, hvis ikke Forsynet havde røbet den.

Da nemlig Coelestine, efter sin Faders Tilbagekomst, begyndte at miste Synet, yttrede Lægen, just som han engang var allene med hende, at han kjendte Aarsagen til hendes Sygdom, og da Pigen nu, forfærdet ved at see sin Hemmelighed røbet, besvor ham, aldrig at yttre et Ord derom for Nogen, tilføiende, at kun Kjærlighed til hendes Moder, kun det brændende Ønske, at gjenvinde hendes Hjerte, havde bragt hende til den fortvivlede Gjerning — — da styrtede hendes Fader, som just havde villet besøge hende, og havde hørt den hele Samtale, ind i Værelset og raabte: „Hvad hører jeg! Saa er Du et Offer for Din Moders Misundelse og Skinsyge! O, jeg ulykkelige Mand og Fader!"

Næsten bevidstløs af Smerte var Greven sunken afmægtig om; den Larm og Uro, som herved opstod, lokkede alle Huusbeboerne hid. Ogsaa Grevinden kom, for nu at høre det Gruelige af sin Gemals Mund. Hun sagde intet Ord, hun fældte ingen Taare; den uhyre Smerte, som sønderrev hendes Bryst, nægtede hende Naturens Velgjerning, at lette sin Qval ved Graad. Lig en Dødning, blev hun bragt paa sit Værelse, og da hun langt om længe kom til Bestindelse, laae hun i sin Datters Favn, som trøstede og beroligede hende med en Engels Mildhed. Ved dette Syn skjulte hun et Øieblik sit Ansigt, hvis Træk udtalte den usigeligste Angersqval; derpaa kastede hun sig paa Knæe, og aflagde det høitidelige Løfte: herefter kun at leve for det Barn, hun havde gjort saa ulykkeligt. — Hendes

Ægtefælle vendte strax tilbage til den nye Verden, hvor Græmmelsen snart endte hans Dage.

Coelestine forblev hos sin Moder, som, fortæret af Anger og Samvittighedsnag, for stedse flyede Verdens Glæder, og kun fandt nogen Trøst i Udøvelsen af fromme Pligter og i at bære Omsorg for den Ulykkelige, der var vorden et Offer for hendes Forfængelighed.

Ofte har jeg, i mine Ungdoms Dage, seet Begge, den angerfulde Moder og hendes ynkværdige Datter, hvorlunde de ginge med hinanden til Armods Hytte eller til Sygdoms Leie, for at bringe Trøst og Lindring did, og aldrig kunde jeg, uden Medlidenhedstaarer, betragte det huldsalige Væsen, som havde opoffret Skjønhed og Sundhed, blot for at vinde en forfængelig Moders Hjerte, en Moders, som aldrig mere oplevede et lykkeligt Minut, som aldrig kunde see paa sit arme Barn, uden med et Fortvivlelsens Blik.

(Bouilly.)

Apollo af Belvedere.

I.

„Men hvorledes skal han da kunne elske mig, eller jeg ham? klagede Corona: Han har aldrig seet mig, veed hverken, om jeg er ung eller gammel, smuk eller styg. Jeg tænkte dog, der hørte Mere til at elske mig, end blot at vide, at jeg har 20,000 Rigsdaler efter min salig Moder, og at jeg maaskee, efter min Faders Død, arver dobbelt saameget."

„Efter mig arver Du ogsaa en kjon lille Skilling! tog hendes Tante Vandelina Ordet: Men see, det er noget, Du ikke forstaaer. Derfor lader vor Herre Folk blive gamle, at de kunne lære Jer Unge, og staae Jer bi med Raad og Daad. Din Fætter maa elske Dig — og ægte Dig! Corona, betænk dog det deilige Partie, Du har Dit paa det Tørre, og Florian eier det prægtige Mautzendorf, jeg vil ikke tale om den Mængde Sølvtøi og Dækketøi, han fik efter sin salig Svigerinde — ak Du min Frelser! — hvo som blot eengang har seet det, maa jo være forelsket i ham, det er umuligt Andet!"

„Ak, kjære Tante!" — „Nu, min Hjerte?" — „Jeg mener, naar vi kun først havde seet hinanden!" — „Søde Barn, tænk blot paa Dækketøiet, det Damaskes mener jeg! At see hinanden, at koketere en Smule med hinanden, nu ja, det kan være

ret rart, men det er dog kun for Øieblikket. Men Sølvtøiet, det bliver, det er durabelt — forstaaer Du?"

Dog tvivlede Corona i sit Hjerte om, at de Damaskes Servietter ogsaa vare tilstrækkelige til at sammenknytte Hjerterne. Tanten kunde vel læse Tvivlen paa det bekymrede Pigeansigt; hun klappede hende derfor paa de blomstrende Kinder, og vedblev: „Corona, hopper ikke Hjertet i Dit Liv af Glæde, naar Du tænker paa, hvorlunde Du i Aviisen læser Din Giftermaalsanmeldelse, trykt med store Bogstaver, og affattet omtrent paa følgende Maade:

Sin eneste Datters, Corona's, Formæling med Lieutenant og Friherre Florian von Sonstheimb, af Huset Mautzendorf, bekjendtgjør herved, for Slægt og Venner,

ærbødigst og hengivnest

Liborius, Friherre af Sonstheimb, af Huset Raselwitz.

Og strax nedenunder:

„I Medhold af ovenstaaende Anmeldelse anbefale sig som Nygifte:

Florian, Friherre af Sonstheimb, af Huset Mautzendorf, paa Mautzendorf, Lieutenant i Garde-Grenadeer-Regimentet, og

Corona von Sonstheimb, født von Sonstheimb.

Ak Barn, kunde jeg opleve det engang, jeg troer, jeg døde af Glæde!"

Corona derimod vedblev at paastaae, at saalænge man ikke havde seet hinanden, kunde man slet ikke tænke paa at ægte hinanden. Da blev Tanten alvorlig vred, og truede, at ville slaae Haanden af hende o. s. v. Et bedende Blik, et: „Tante, vær god igjen!" forsonede hende ligesaa hurtigt, og for at hæve al Betænkelighed, lovede hun Niecen, at overtale sin Broder til, at lade hende male. Portraitet skulde komme Fætteren tilhænde med det Vink, han maatte gjøre ligesaa. — Begeistret af denne Idee, fløi hun ind i sin Broders Skrivestue, for at overtale ham til at samtykke. Efter heftige Debatter vendte hun triumpherende tilbage. Næste Dag berammedes til Contrafeiets Forfærdigelse. Tanten brændte af Længsel efter, at see sin Kjæledægge lyslevende paa Papiret, og fortalte hende, at hun vidste et Menneske, som forfærdigede særdeles lignende Portraiter for meget godt Kjøb. Christine, Kokkepigen, havde ladet sig afridse af ham, og det var lykkedes gandske fortreffeligt.

II.

Den gamle Baron boede med sin Datter og en aldrende Søster i Bloxburg, en liden Bjerg- og Grændsefæstning. Sparsomhed havde formaaet ham til at vælge dette sørgelige Opholdssted, og han var næsten den Eneste her, som havde valgt det af fri Villie, thi Resten af Beboerne bestod af Arrestanter og af Invalider, som bevogtede dem.

Den ovenmeldte Konstner, som var bestemt til at give Hr. Fætteren i Residentsen en nøiagtig Idee om Corona's syttenaarige Yndigheder, hørte til den første Klasse, og sad som en farlig Forbryder i Jern paa Livstid. For at see ham, maatte man have Kommandantens specielle Tilladelse, men denne vidste Corona's Fader at skaffe, og nu vare alle Hindringer hævede.

Med det tiende Klokkeslag næste Morgen vandrede den dydzirede Frøken Vandelina von Sonnheimb, med sin Niece, under Armen, i usædvanlig Pragt, til den afsondrede Georgsbastion, bankede modigt paa Døren til Vagtstuen, og udbad sig af den eenarmede Fyrbøder den Gunst, at faae den vagthavende Officeer i Tale. Denne fremkom strax, men havde glemt at medtage de fornødne Høretrompeter, og formaaede ikke at høre et Ord af Damernes Andrag, før ommeldte Fyrbøder i flyvende Hast hidbragte Instrumenterne; ved disses Hjelp blev da den Begjering tordnet ham i Øret, at han vilde lade Lænkerne tage af Ananias Mamseloff, medens han ridsede Frøkenens Contrafei. Saasnart Veteranen saae Majorens egenhændige Tilladelsesatteste, forsikkrede han med forbindtlig Mine: at tjene sunkke Damer, havde stedse været hans skjønneste Pligt; benævnte Delinquent stod derfor til behagelig Tjeneste. — Strax beordrede han Gefreideren med to Mand til at geleide Damerne, og undlod ikke, at tilhviske Eskortens Anfører: „Forsigtighed er Viisdoms Moder! Han forstaaer mig nok. Basta!" — Maaskee meente

Gefreideren, at Damerne vare medindbegrebne i de ham anbefalede Forsigtighedsforholdsregler — nok er det, han stillede sig i Spidsen af Toget. Bag ham gik Vandelina med den af Ærgrelse grædende Niece. De to Invalider sluttede Processionen.

„Hvor er Nøglemajoren?" tordnede Gefreideren. — „Min Mand er ikke hjemme! svarte en qvindelig Stemme ud af Vinduet: Hvad staaer til Tjeneste?" — „Ordre, at hente Ananias Mauseloff herud, og konfrontere ham med efterfølgende Qvindesperſoner."

„Ak Du milde Jesus! klagede den Medlidende, som først for kort siden var hidkommen med sin Mand: Hvad have da de arme Mennesker bedre vet! De see ud til, at være komne af kjønne Folk! Herre Je, Herre Je, hvad man dog maa opleve i denne grusommelige Verden! Naa, hav den Artighed at tove lidt, Hr. Gefreider; Nøglerne har jeg i min Forvaring, vi behøve ikke at vente paa min Mand."

„Godt, godt, kjære Nøglemajorinde." — „Bedste Hr. Gefreider, hvorofte har jeg ikke sagt Ham, at jeg slet ikke er storagtig! Hvortil den lange Titel? Kald mig blot Majorinde slet og ret, det er mig nok, det!" — „Gaaer ikke an!" brummede Gefreideren, kommanderede Marsch, og Selskabet nærmede sig Kasematterne.

III.

Den beskæmmede Corona ønskede sig tusinde Mile bort, ærgrede sig over den tossede Idee, og hulkede lydeligt, uden at agte Tantens Trøstegrunde. Røglemajorinden yttrede sin Forundring over, hvor dog Fæstningsauditeuren blev af, eftersom hans Nærværelse jo var fornøden til en formelig Konfrontation, og stræbte at trøste den Grædende, idet hun sagde: Frøkenen behøvede vel ikke at græmme sig saa forfærdeligt; hun havde vel ikke begaaet nogen livløs Gjerning, o. s. v.

Nu opdagedes Vildfarelsen. Vandelina fortalte, i hvad Hensigt man var hidkommen, Bord og Stole bleve hidskaffede, og Delinquenten ført frem, med Lænker om Arme og Been. Damerne toge Plads, Blyanten havde Røglemajorinden selv tilspidset, at ikke Delinquenten skulde faae noget Mordinstrument ihænde. Gefreideren kommanderede: „Bataillon skal chargere! Lad! Bataillon før dig!" og befaler Invaliderne, at omringe Gruppen med spændt Hane. Corona segner, som om hun skulde arqvebuseres, om paa Skammelen. Den Lænkebundne griber Blyanten, seer paa Corona's blege Ansigt, og begynder sit Arbeide. — Smigrende Bønner formaae den ved Tegningens raske Fremskridt studsende Røglemajorinde, til at løse et hindrende Baand efter et andet af Konstnerens Arme, Hals og Fødder; Invaliderne tage de rustne Geværer ved Foden, og vente paa Portraitets Fuldendelse. Med et ærbødigt Buk og en beskeden Rødme, overrækker Delinquenten Tanten Billedet,

faaer den forjættede Gylden, iagttager med et Feltherreblik den almindelige Beundrings gunstige Moment, kaster med et kraftigt Næveslag den nærmeste Vogter til Jorden, springer ned i Voldgraven, og — væk er han!

Men neppe er Skrækkens første Øieblik forbi, før Kommandeuren fatter sig, og brøler med Lovestemme; „An! Fyr! Hjelp! Holdt!" Det er forgjeves; der kommer ingen Hjelp, Deserteuren vil ikke holde, og Geværerne slaae Klik!

Om Kommandantens Forfærdelse, den gamle Barons Jammer, saavelsom om denne Konstreises øvrige Efterveer, siger Fortælleren ikke et Ord. Nok er det at bemærke, at Corona syntes, hendes Portrait lignede Dronningen af Saba's i Billedbibelen, og at Tanten sendte Karrikaturen, trods Niecens Modsigelse, med Posten, under Adresse: Commerceraad van der Boeck. Thi Denne var Fætter Florians saavelsom Baronens Commissionair.

IV.

Bemeldte Fætter sad just, midt iblandt sine Kamerater, hos Italieneren Prellini, ved det med Østers og Rhinskvin rigtbesatte Bord, i det muntreste Lune, da van der Boecks Fuldmægtig overrakte ham en Skrivelse i lille Folio, med den Bemærkning: Indholdet var saare kostbart. Florian var, i Samklang med det jublende Chor, af den Formening, at dette Kæmpebrev indeholdt de længstventede Remisser. Commerceraaden skrev:

„Høi- og velbaarne Hr. Baron,
Allerhøistærede Hr. Lieutenant!

Deres Høi- og Velbaarenhed giver jeg mig hermed den Ære og Fornøielse høfligst at insinuere det, under Dags Dato, med Bloxburgposten indløbne Portrait af Deres Frøken Cousine, hvorimod jeg, ifølge modtaget Ordre, har det Hverv, ufortøvet at udbede mig Deres agriable Ansigtstræk in Copia, for med omgaaende Post at oversende samme til den naadige Frøken, hvorhos jeg har den Ære at forblive o. s. v."

Da lød en umaadelig Latter i Viinstuen. Man kappedes om, at ønske Sonstheimb til Lykke med hans blændende Erobring, og udtømte sig i Indfald, vittige og uvittige, over den bloxburgske Cousines mumieartede Ansigtstræk.

Florian forlangte Champagner, for at slukke Sorgen. Og neppe vare Propperne sprungne mod Loftet, før den sidste Sky forsvandt af hans Pande, og han bad de muntre Drikkebrødre om et godt Raad, hvorledes han bedst og sømmeligst skulde gjengjelde den kostelige Gave. Svare vilde og maatte han, saavel for at holde Spøgen vedlige, som for at skaane den rige Onkel. Og da han, stormende ud af Viinstuen, kastede sit Øie paa den ligeoverfor liggende Konsthandling, var det ham strax klart, paa hvad Maade han skulde revangere sig.

„Der kan jeg jo vælge blandt Aarhundredets Helte og skinnende Stjerner! raabte han: Vælge kan jeg, hvad enten jeg vil fremstille mig for min

Cousine som Aly Paska eller som Pave Pius, som Andreas Hofer eller som Walter Scott. Efter kort Betænkning valgte han et Apollohoved, skjar Underskriften bort, og sendte det, velindpakket, til Commerceraaden, som ikke tøvede med at expedere det videre til Bjergfæstningen.

V.

Nogle Dage vare henrundne for Corona i den bitreste Anger, for Vandelina i den bangeste Forventning — da treen Postbudet ind, og lagde Pakken i Tantens skjælvende Hænder.

„Naa, der har Du Din Brudgom! raabte hun: See nu paa ham, see ret paa ham, og elsk ham desligest. Hvad fattes Dig nu, Du Lykkelige? Nei, jeg beder Dig, Barn, see dog bareste, hvor stolt og majestætisk han seer ud! Betragt, hvilken Næse, og hvilket deiligt Træk ved Munden — det er det ægte Sonstheimbiske Familietræk. O, jeg kunde kysse ham, den kjære Dreng! Men Haarene — Du min Gud! hvor de ere filtrede og krusede — ingen Anelse om en Frisur, intet Spor af en Pidsk — og — nei, ved Gud! han har ingen Halsklud! Ei, den forsløine Ungdom! Men det er og bliver dog en allerkjereste Person, ret en Engel!"

Deeltagende betragtede Corona det ædle Ansigt, den skjønne Pande, det Udtryk af Stolthed, som spillede om Munden. Kort at fortælle, han behagede hende. Rødmende faldt hun Tanten om Halsen, og kysede hende med tans Taknemmelighed;

derpaa iilte hun med Pseudofætteren ind i sit Sovekammer, for at betragte ham ret i Mag.

Begeistret iilte Tanten til sin Broder, for at melde dette lykkelige Udfald, og sluttede Triumphsangen med de Ord: „Vi maae smede, mens Jernet er varmt! I al Hast reise vi til Fætteren, og hvad parerer min Hr. Broder, vi bringe vor Corona tilbage som Brud, hvis hun ikke bliver der med det samme." — Den gamle Herre gav, efter nogle Betænkeligheder, sit Samtykke: om to Dage skulde Reisen gaae for sig.

VI.

Vognen rumplede over Residentsens Steenbro, og holdt udenfor Commerceraadens. Smigret ved den fornemme Velynders Besøg, ledte Denne Familien ind i Salen, yttrede levende sin Glæde over den Ære, som vederfores hans Huus, gik over til at omtale den sidste Parade, og fra denne igjen over til den for kort siden aabnede Konstudstilling, som dennegang var gandske udmærket, hvorhos han besvor sine kjære Gjæster, de maatte dog for Alting ikke lade denne Nydelse gaae dem forbi. — „Maa det da absolument sees?" brummede Faderen. — „Absolument, min Hr. Baron, absolument! Alle Personer af Distinction gjøre sig det til en hellig Pligt, at være Yndere og Kjendere af den guddommelige Konst. Ingen Sjel, som gjør mindste Fordring paa Dannelse, maa savnes paa Udstillingen mellem Tolv og Et." — „Saa? Det er en anden Sag. Naa, Klokken Tolv ville vi ogsaa

derhen. Vi have ogsaa noble Gemytter. Høre I, Vandelina og Corona? Holder Eder færdige til den Tid."

Klokken slog, Familien treen ind paa Udstillingen. Med glad Beundring skred man gjennem de med Originaler og Copier (saavel Mennesker som Billeder) opfyldte Sale. Nu traadte man ind i den sidste, hvor plastiske Konstværker vare opstillede.

Her stod, i Afstøbning, paa en Piedestal, det samme Apollohoved, som Fætter Florian havde sendt Corona en Tegning af, gandske livagtigt! „Herre Je! Corona, see der — Fætter Florian! der staaer han lyslevende, som vor Herre har skabt ham! skreg Tanten saa høit, at Alle saae paa hende: saa see dog, jeg vil være et Skarn, om det ikke er ham!"

„Berolige Dem, min Frøken, sagde Commerceraaden: det er Apollo's Statue." — „Apollo's? Ak, min Herre, jeg kjender mine Folk. Det er min Broderson, Florian von Sonstheimb. Her har den Uforskammede ladet sig stille op! Fy, og nok engang Fy, siger jeg. Jeg gjør ham arveløs, den Skamløse, og min Corona faaer han aldrig, jeg er saa tilfreds han havde tigange saameget Damaskes Dækketøi som han har. Apollo? Ah, bind mig ikke noget paa Ærmet! Apollo er jo et Hundenavn. Det er Fætter Florian, og ingen Anden! Evig Skarn er det ham, siger jeg!" — Corona saae hen, blev rød og bleg, og sank, over-

vunden af Skamfuldhed, afmægtig i en hidspring gende Gardeofficeers Arme.

Den gamle Baron saae ogsaa paa Statuen, rystede paa Hovedet, og sagde: „Det kan aldrig være den unge Sonstheimb!"

„Jo det er mig! forsikkrede Officeren: Jeg er Florian von Sonstheimb!"

„Men min Gud! skreg Vandelina: Er det Dem? Men De ligner jo slet ikke Figuren der, og Denne ligner jo det Portrait, De sendte os, paa en Prik!"

Nu overskuede Florian Følgerne af sit Spog, overbeviste sig om, at det var hans Cousine, han havde sluttet i sine Arme, og at den Copie, han havde faaet, lig-saalidet lignede den blomstrende Original, som Apollo's Ansigt lignede hans.

Han udbad sig Tilladelse til at følge den bestyrtede Familie hjem, documenterede sin Identitæt for Baronen og hans Søster, og fandt ogsaa Corona beredt til at erkjende det nye Fætterskab. Hun bar sig ad, som alle vore unge Piger, der foretrække een smuk Gardeofficeer for tyve Steen-Apollo'er — og efter faa Dages Forløb indtraf den forsonede Vandelina's Spaadom gandske rigtigt, thi hendes Niece vendte, for en kort Tid til-bage til Bloxburg, som Fætterens Brud.

(F. Baron von Gaudy.)

Tab og Erstatning.

Fortælling af Carl Streckfuß.

Roveredo, den 2die October.

Endeligen er det lykkedes mig. Jeg har atter fundet et Menneske, som interesserer mig, og, hvad der er det Behageligste, dette Menneske — er en smuk Pige.

For nogen Tid siden blev jeg tilfældigviis bekjendt med en Portraitmaler ved Navn Zingarillo, og skjøndt jeg snart bemærkede, at han ikke stak dybt, hvad enten man saa prøvede ham fra Talentets eller fra Characterens Side, saa følte jeg mig dog dragen til ham ved hans eiendommelige Snurrighed, hans uafladelige Tilbøielighed til alskens lystige Streger. I Almindelighed tilbragte jeg mine Aftentimer hos ham, da jeg ikke vidste at finde noget bedre Selskab her. Hans Kone, en indfødt Wienerinde, er, som de fleste Fruentimmer, hverken styg eller smuk, hverken dum eller aandrig. Hun venter med det første sin Nedkomst. Fra denne Side var altsaa Intet at haabe eller frygte for mig. — Derimod havde Zingarillo, allerede for nogen Tid siden, fortalt mig, at han ventede sin Svigerinde, som havde lovet, at komme hid fra Wien, for at staae sin Søster bi, mens Denne laae i Barselseng.

En Eftermiddag kommer han gandske aandeløs løbende til mig. „Therese er her! tilraaber han mig: Skynd Dem, at De kan lære at kjende

hende. De har sikkert aldrig seet nogen deiligere Pige. Men een Betingelse har jeg, hvis jeg skal hjelpe Dem til dette Bekjendtskab." Han fortalte mig nu, at han, strax ved Thereses Ankomst, var kommen i en lystig Disput med hende. Begge havde indgaaet et Veddemaal, hvo af dem, der først kunde narre den Anden. Vilde jeg hjelpe ham, skulde han nok vinde. Han havde nemlig isinde, iaften at forestille mig for hende som en indfødt Italiener, der ikke forstod et Ord Tydsk. Hun forstod ikke et Ord Italiensk. Han vilde agere Tolk imellem os, og friste Therese til at yttre sig frit om mig. Saa skulde jeg pludseligen begynde at tale Tydsk, og derved ende Farcen, som sikkert vilde more os meget.

Jeg indvendte Adskilligt imod, at begynde en artig Piges Bekjendtskab med et saadant Bedragerie. Men han forsikkrede, at han kjendte Therese, og at hun forstod Spøg. Saa vigtig syntes ham Sagen, saa indstændigt bad han mig, at jeg omsider, for ikke at synes uhøflig eller pedantisk, gav efter og lovede, at befordre et Spøg, der i enhver Henseende kom mig betænkelig fore.

Endnu ængsteligere blev jeg, da jeg nu, afhentet af Zingarillo, om Aftenen blev forestillet Therese paa den aftalte Maade. En høi, derhos fyldig og meget smukt dannet Skikkelse, paa omtrent 24 Aar, traadte mig imøde. Hendes lette og dog værdige Holdning, hendes aldeles utvungne Maneirer vidnede om hendes Verdensdannelse. Af de skjønne, sorte Øine talte en gjennemtrængende For-

stand; en himmelsk Mildhed besjelede det deilige Ansigt.

Det Italienske, som jeg ellers taler flydende, vilde idag ikke over min Tunge. Men med Fornøielse bemærkede jeg, at Thereses Tale var ligesaa aandrig, som hendes Dialect reen. — Saaledes samtalte vi en Stund, ved Tolkens Hjelp. Samtalen begyndte at vorde mig byrdefuld, og med sand Skræk hørte jeg omsider, at Skalken Zingarillo, blinkende til mig i Londom, oversatte nogle Artigheder, jeg havde bedet ham sige den Skjønne, i Ord, der, foruden en meget fri Lovtale over hendes Yndigheder, næsten indeholdt en fuldstændig Kjærlighedserklæring. Men Therese paastod, det kunde jeg ikke have sagt, da hun i mit Ansigt og hele Væsen bemærkede noget, der ikke tillod hende at troe en saadan Ubeskedenhed.

„Vor Ven synes at behage Dig?" spurgte Zingarillo. — „Hvorfor skal jeg nægte det, svarte hun spøgende: jeg har i al Gesvindighed forelsket mig en Smule i ham." — „Nu, da er jeg ret glad, vedblev Svogeren: at Din Samtale med ham maa gaae igjennem min Mund." — „Denne Mund vilde vi dog snart kunne undvære! svarte hun i sin forrige Tone: Thi fraregnet, at der gives et Sprog, som alle Nationer forstaae, og at jeg troer at tale dette temmelig vel, vilde det uden tvivl være mig let, at lære saameget Italiensk, som jeg behøvede, for at gjøre mig forstaaelig for ham. Rigtignok var det mig kjærest, om den Helligaand vilde være saa gavmild imod ham, som fordum mod Apostlene

paa Pindsefesten, og begave ham med det tydske Tungemaal. Derved skete mig en saare behagelig Tjeneste."

Disse Yttringer, som, udtalte for Spøg i en Familiekreds, intet Uanstændigt indeholdt, bøde mig dog, at ende Bedraget, da det lod sig befrygte, at Therese, fristet af Svogeren, kunde sige Ting, som, naar Alt opdagedes, vilde forøge vor Forlegenhed paa begge Sider.

„Hvor skulle den Helligaand kunne andet, end opfylde Deres Ønske!" begyndte jeg paa Tydsk, og som lynslagen hørte Therese de uventede Toner. Begge de Andre loe høit ad hendes Forlegenhed.

Men alt i næste Øieblik var denne Forlegenhed forsvunden, og hun loe ret hjerteligt med. „Troe I, raabte hun: at jeg ikke strax fra Begyndelsen af gjennemskuede Eders Spøg? Naar vare da Italienerne blonde og havde blaae Øine? Og har jeg maaskee ikke mærket, hvor forlegen denne Herre blev, da De, Hr. Svoger, i hans Navn sagde mig Artigheder, som han aldrig havde bedt Dem sige mig? Og mon det var uden Hensigt, at jeg sagde Ting om ham, som maatte tvinge ham til at kaste Masken?"

Saaledes vidste hun, paa den utvungneste Maade af Verden, at indbilde os, at det var os, som vare narrede, og at hun havde vundet Veddemaalet. Zingarillo fandt sig ogsaa i, at udrede det, hvorom der var væddet. En Bolle Punsch var det, som, lifligt duftende, forsamlede den lille Kreds omkring sig. Snart udbredte sig en jovial

Stemning over os Alle. Den Spog, hvormed mit Bekjendtskab med Therese var begyndt, havde, i det første Qvarteer, bragt os hinanden nærmere, end ellers mange Dages sædvanlige Omgang.

Nu tilbringer jeg næsten hver Aften i hendes Selskab, og henter her Munterhed og Taalmodighed for min ivrigt høist ubehagelige Stilling. Thi at være Hovmester hos stolte, derhos udannede og ofte slettænkende Forældres Børn, er den afskyeligste og utaaleligste Bestilling under Solen.

Den 1ste November.

Denne Therese fængsler mig jo længere jo mere, skjønt jeg bemærker Et og Andet hos hende, som ikke behager mig, men tvertimod leder mig paa ret sælsomme Tanker. Saaledes viser der sig ofte i hendes Aasyn noget lurende, speidende, som dog hastigt taber sig, naar man seer skarpt paa hende. Ofte kommer det mig fore, som om der ei engang i hendes Munterhed er nogen ret Oprigtighed, som om der gjennem hendes tilsyneladende Naivitet glimter et vist, jeg veed ikke hvad, der røber, at hun i Alt, ogsaa i Spog, har et eller andet bestemt Formaal for Øie. I Kjærlighed har hun udentvivl megen Erfaring, ellers kan jeg ikke forklare mig den nøiagtige Kundskab, hun viser at have dertil, ligesaalidet den Rigtighed, hvormed hun bedømmer Forholdene mellem begge Kjøn. — Alt dette formener mig ofte, gandske at hengive

mig det Indtryk, hun gjør paa mig; det kommer mig ogsaa fore, som om der endnu fattes Noget for at fuldende det.

Og dog føler jeg mig mægtig fængslet til hende, og kan neppe oppebie den Time, som kalder mig til hende. Thi behageligere, mere underholdende kan Intet være, end hendes Omgang. Da glimter Vid paa Vid, Indfald paa Indfald, Slag i Slag. Og en Frihed er der i hendes Væsen, der stikker saameget skjønnere af mod de fleste tydske Pigers utaalelige Stivhed, som Theresse desuagtet aldrig tillader sig den mindste Uanstændighed, men med sikker Tact bevarer Grændselinien mellem Tilbageholdenhed og Overgivenhed. Timer vorde hos hende til Øieblikke, og hun vorder maaskee endogsaa saameget interessantere, som hun giver Stof til Eftertanke ved det Gaadefulde, som omgiver hende.

Om sit forrige Liv taler hun aldrig anderledes end almindeligviis og ubestemt, ei heller berører hun det, uden naar hun ikke kan undgaae det. Dog har man Aarsag til at troe, at det ikke har været gandske almindeligt, men at hun med Flid stræber at indhylle det i Mørke.

Saaledes kom Talen for noget siden paa Berlin, og da undslap hende en Ytring, som røbede, at hun maatte være saare velbekjendt i denne Stad. Paa mit Spørgsmaal, hvorledes hun var kommen did, svarte hun hurtigt og halvfortrædeu: „Jeg fulgte en Slægtning did — hvorpaa hun med Flid ledte Samtalen paa en anden Gjenstand.

Endnu Et er forekommet mig særdeles paafaldende. Zingarillo har ofte sagt mig, at hans Kone ikke har bragt ham den ringeste Formue, da hendes forlængst afdøde Forældre vare meget fattige. Alligevel synes det, som hendes Søster er i Besiddelse af ikke ubetydelige Midler. Hendes Paaklædning er ikke blot elegant, men ofte endogsaa pragtfuld, og hun besidder Alt, hvad dertil hører, i rig Overflødighed, endogsaa Perler af anseelig Værdie.

For kort siden kommer, mens jeg er der, et Postbud, og bringer hende en Pakke med tusinde Gylden i Banknoter. „Mine halvaarige Renter!" siger hun, i let Tone, til sin Svoger. — Hun maa altsaa have en Formue af idetmindste fyrretyvetusinde Gylden, og hvor har hun dem fra, da hendes Søster var en fattig Pige? Det er virkeligen heel besynderligt.

Men endnu besynderligere er det, at jeg bryder mit Hoved dermed. Hvad komme hendes Perler og Penge mig ved? Hvad behøver jeg at bekymre mig om hendes Characteer og hendes forrige Liv, da hun for Tiden giver mig Alt, hvad jeg fornuftigviis kan forlange — den behageligste Underholdning? og dog kan jeg ikke aflade, at gruble derover. At hun interesserer mig mere, end tilbørligt, nødes jeg til at bekjende for mig selv.

Den 8de November.

Hvad der med hver Dag gjør Thereſe intereſſantere i mine Øine, ere tuſinde agtværdige Træk, ſom efterhaanden vorde mig bekjendte, fordi de ikke kunne dølges for mig. Thi hun gjør ikke Ringeſte, for at lede min Opmærkſomhed derpaa. Tvertimod giver hun, ſaa ofte noget roſes hos hende, Samtalen en anden Vending ved et eller andet komiſk Indfald, og bringer En derved ud af den Stemning, hvori man maa være, for værdigen at roſe noget Godt.

Hendes Hænders Fiinhed, hendes Hverdagsdragts Nethed, hendes hele Væſen vidner om, at hun ikke er vant til ſimpelt Arbeid. Dog forretter hun nu, da hendes Søſter næſten Intet kan beſtille ſelv, enhver huuslig Syſſel med en Letheb, en Munterhed, ſom ſynes at forædle Alt, hvad der kommer under hendes Hænder. Naar hun nu ſtaaer ved Arnen i den fine, blændende hvide Dragt, er jeg ofte bange, at hun ſkal være tilſmudſet, naar hun kommer derfra. Men der hænger intet Ureent ved hende, og hendes Dragt er, naar hun kommer tilbage, ſaa ſneehvid, ſaa pæn, ſom om den nys var ſtrøgen, hendes Fingre ſaa rene, ſom om hun nys var ſtaaet op fra Brodererammen. Der er en eiendommelig Ynde i denne Reenlighed, ſom ſynes at komme frem af hendes Inderſte, og derfra at udbrede ſig over Legemet.

Zingarillo var en Tidlang, paa ſin Viis, høiſt mismodig. Han holdt et ugudeligt Huus, fordi han, efterſom han ingen Indkomſter havde, vilde

blive nødt til, at drikke dobbelt saamegen Viin som før, for at slukke Næringssorgen, og var færdig at lee sig ihjel over de Pengeforlegenheder, hvori han, ved sin Kones Barselfærd, nødvendigen maatte komme. Konen græd da ofte. Therese sagde ikke et Ord dertil. Engang finder jeg Madame Zingarillo allene; mod Sædvane er hun saare oprømt. Et Brev uden Navn, med en anseelig Sum, var kommen til hendes Mand. Sandsynligviis var det fra Therese. Allerede forhen, sagde hun, har hun ofte laant os, og naar vi vilde betale Laanet igjen, sagde hun altid med et Smiil: Bærer dog ingen Daarer! I trænge jo haardere dertil, end jeg. Og naar jeg engang kommer i Pengetrang, skal jeg nok kræve Jer. — Hendes Mand havde nu vægret sig ved, at laane mere af hende, og derfor havde hun valgt denne Vei, men vedblev standhaftigen at nægte, at Pengene vare fra hende.

I Forgaars fortalte jeg en Elendigheds- og Armods-Scene, som jeg havde været Vidne til. Adspredt synes Therese at høre til. Pludseligen staaer hun op, gaaer ud, og kommer, efter et Qvarteers Forløb tilbage, uden at omtale min Fortælling med et Ord. Da jeg kommer hjem, leverer man mig et Brev, som kun indeholder disse, med forstilt Haand skrevne Ord: „Til den fattige Battista og hans Børn." En Banknote paa 50 Gylden laae derhos. Jeg brød mit Hoved med at udgrunde, hvorfra det kunde komme, indtil jeg om-

sider paa Converten seer nogle Ord af Zingarillo's Haand, der synes at være henkastede, som for at probere en Pen.

I den Overbeviisning, at Gaven maatte være fra Therese, ier jeg tilbage, griber hendes Haand, og siger hende nogle Ord af et bevæget Hjerte. Men hun hykler Uvidenhed, Forundring, og da jeg endelig erklærer mig tydeligere, siger hun med tør Alvorlighed: „Hverken er jeg vant til at sætte mit Lys under en Skjeppe, eller at modtage Tak for Velgjerninger, som jeg ikke har udøvet. Gjør Dem altsaa ingen Uleilighed."

Men hendes Søster har bestemt forsikret mig, at Gaven er fra Therese. Disse Træk, hvis Tal jeg let kunde forøge, udfolde sig let og naturligt af hendes Væsen, som altid er sig selv liigt. Hun har ingen af de smaae Lidenskaber, som ellers altid, mere eller mindre, ere den qvindelige Natur egne, ingen Behagesyge, ingen Bagtalelyst. Hendes Vittighed er altid uskyldig, og træffer kun dem, som ere om hende, aldrig de Fraværende. Og naar da den Trufne vorder en Gjenstand for Latter, er det ham dog umuligt andet, end at han selv maa lee med af gandske Hjerte. Kort, det er mig ikke tænkeligt, at man skulde kunne føre et lettere, skjønnere, muntrere Liv med noget Menneske, end med hende.

Den 20de November.

Madame Zingarillo er kommen ned, og Thereſe finder nu først for Alvor Leilighed til at udfolde den skjønneste Qvindelighed. — De italienske Sæder tillade, at ogsaa unge Mænd besøge Barselkonerne, og saaledes tilbringer jeg da, nu som før, alle mine Fritimer i denne Familie. Zingarillo, som ikke kan lide Barneskrig, er ofte ude, og har indstændigen bedt mig gjøre Thereſe Selskab, saa ofte jeg kan. Søsteren, hvis Seng staaer i Sideværelset, indslumrer tidligt, og saaledes er jeg da gjerne ene med Thereſe den største Deel af Aftenen.

At to unge Mennesker, under saadanne Omstændigheder, maa komme hinanden nærmere, er sienfynligt. Jeg begynder at betragte Livet fra en ny Side. Thi et nyt og skjønnere Liv maa dog oprinde, naar en Mands og Qvindes Ømhed finder et Foreningspunct i Omsorgen for et elsket Barn. Ofte kommer det mig fore, som om jeg endnu slet ikke vced, hvad det er at leve.

I en saadan Stemning var jeg for nogle Dage siden, da Thereſe bar det skrigende Barn, som ei engang havde villet ladet sig stille ved Moderens Bryst, omkring i Stuen, og, stundom kastende et venligt Blik til mig, stræbte at vugge det i Søvn paa sine Arme. Det lykkedes hende, Barnet indslumrede. Hun bragte det hen til mig. Sød Fred smilte fra det deilige Engleansigt. Jeg vilde kysse det, men blidt holdt hendes Haand min Mund tilbage, at jeg ikke skulde vække det. Stille

og taus lagde hun det ned ved Siden af den sovende Moder, og trykte, ved sin Tilbagekomst, Døren forsigtigt til, at ikke vor Samtale skulde forstyrre Begge. Inderligbevæget strakte jeg begge mine Hænder imod hende, og hun rakte mig mildtsmilende sine. „Therese, begyndte jeg nu, efter at have draget hende ned paa Sofaen ved min Side: lykkelig Den, som engang kan takke Dem for den Fryd, at være Fader til sligt et deiligt Barn!" Neppe havde jeg sagt det, før jeg frygtede, at have sagt noget Usømmeligt. Men det ømme Blik, hvormed hun saae paa mig, hendes Haands Tryk bortjog enhver Forlegenhed, og bragte den stilleglødende Følelse til at blusse op i klaren Lue. Jeg drog hende til mig, hendes Arme aabnede sig for mit Favntag, og hedt gjengjeldte hendes Mund mine hede Kysse.

Vigtige Øieblik, som maaskee bestemte min Fremtid! Thi jeg føler nu, at jeg ikke kan være hende foruden, hende, som jeg ikke kjender, hvis forgangne Liv, ja, hvis nærværende Forhold ere mig en Gaade. I hende er et ubegribeligt Noget, som stedse, Berusselsens Øieblikke fraregnede, hindrer mig i, at hengive mig hende med ubetinget Tiltro. Og dog kan jeg ikke udholde den Forestilling, at leve adskilt fra hende. Ogsaa mærker jeg vel, at hun selv, siden hiin Aften, betragter vort Forhold som afgjort — hendes Smiil, hendes Blik, hvert af hendes Ord, hentyder paa en øm Forstaaelse. Hvo som dog var letsindig nok til ikke altid at tænke paa det Helligste og Alvorligste!

Men desværre forbittrer jeg mig Øieblikkets Nydelse ved Fremtidens Forventning. Hvorhen skal dette Forhold lede? Kan jeg tænke paa, at bygge mig en egen Arne? Denne Onkel, hvis Død vil berige mig, lader mig nu lide Mangel. Oppebie hans Død? Min Gud, det kan have lange Udsigter. Og forlade mig paa hendes Formue? Fy, jeg kan ikke fordrage den Tanke. Himlen veed, hvorledes det skal ende.

Den 15de December.

Det er skeet, jeg er fængslet for stedse, ikke blot ved et stiltiende Forhold, men ved et helligt og bestemt Tilsagn.

Hjemme hos mig havde man mærket, at en mere levende Interesse, end et almindeligt Bekjendtskabs, drog mig hen til Zingarillo's. Mine Elevers Forældre havde udforsket, at hans Svigerinde var her. Snart begyndte man at drille mig dermed. Disse Drillerier bleve stedse grovere; anstødelige Anecdoter bleve opspundne og i mit Paahør fortalte. Derved foranledigedes en alvorlig Scene mellem mig og Faderen, og Enden blev, at jeg forlangte min Afsked. Endnu gandske heed i Hovedet kom jeg til Zingarillo. Let mærkede man, at jeg havde havt Ubehageligheder, og med sød Deeltagelse bad Therese, saasnart vi vare allene, jeg vilde meddele hende Aarsagen til mit onde Lune. Strax beskrev jeg nu det forefaldne

Optrin, saavidt det var muligt, uden at sige Foranledningen.

„Hvorledes, min dyrebare Ven! begyndte hun fyrigt: De vil dog ikke, efter slig Behandling, blive en Dag længere blandt disse afskyelige Mennesker? Jeg besværger Dem, at forlade deres Huus endnu i Morgen! Jeg bliver ikke glad, for jeg veed Dem i en Stilling, som er Dem værdig."

Engang stemt til Oprigtighed, fordulgte jeg ikke, for hende, hvorlunde min mislige Formuestilstand foruroligede mig. — „Lover De mig, tog hun herpaa Ordet: at ville opfylde et Ønske, der ligger mig meget paa Hjertet i dette Øieblik?" — Jeg lovede det, under den Forudsætning, at det lod sig forene med mine Grundsætninger. Hun bortfjernede sig, og kom, et Øieblik efter, tilbage med sin Juveelæske. Ikke uden Forlegenhed begyndte hun: „Kjære Müller, jeg veed mere, end De har fundet for godt at fortælle mig. Jeg har selv været Anledningen til det Optrin, som har forstemt Dem. Tillad mig, igjen at gjøre godt, hvad De har lidt for min Skyld. Disse Perler og Brillanter sikkre Dem for et Par Aar et uafhængigt Liv. Har De noget Venskab for mig, saa krænk mig ikke med et Afslag." Med disse Ord rakte hun mig Æsken. Der stod jeg, halvt forundret, halvt fornærmet.

„Therese, svarte jeg efter en Pause: jeg takker Dem af mit gandske Hjerte, men tilgiv mig, at jeg ikke svigter en fast og veloverlagt Grundsætning, den nemlig, aldrig at modtage en Gave

af Betydenhed af noget Menneske." Taarer traadte ved disse Ord i hendes Øine. Langsomt drog hun sin Haand med Æsken tilbage, og vendte sig bort for at skjule sin Bevægelse.

Jeg iilte til hende, og greb hendes Haand. „Er De fornærmet?" spurgte jeg hende med Inderlighed. — „Ikke fornærmet, men krænket. De regner mig altsaa blandt de usle Mennesker, af hvilke man vorder afhængig, naar man tager en Gave af deres Haand? Føler De ikke, at De, ved at modtage mit Tilbud, vilde have viist mig en Velgjerning? Ak, jeg seer det vel, jeg er ikke Mere for Dem, end enhver Anden!" Hulkende tilhyllede hun ved disse Ord sit Ansigt. „Gud veed, raabte jeg rørt: at De er den Eneste, som er i mine Tanker, og at jeg anseer det for den største Lykke, ene at tilhøre Dem."

Som Foraarssolskin udbredte sig en himmelsk Munterhed over hendes Ansigt. Om hun kom mig imøde, eller jeg hende, veed jeg ikke. Hun laae i mine Arme, og jeg følte hendes Hjerte slaae stormende mod mit.

Men snart, saasnart min Besindelse vendte tilbage, angrede jeg, hvad jeg havde talt og gjort. Med Forlegenhed traadte jeg tilbage. Hun syntes at smile. „Miskjend mig ikke! begyndte jeg: Jeg maa søge at modstaae Indtrykket af Deres Elskværdighed, saalænge jeg ingen Fordring tør gjøre paa Deres Haand." — „Og hvorfor tør De ikke det?" spurgte hun sagte og kun halvt forstaaeligt, pillende paa sit Halstørklæde, i hvid For-

virring. „Fordi jeg fattes til at sikkre Dem en Existents, som er Dem værdig.“ — „Intet Andet? svarte hun fyrigt: Min Formue kan ernære os Begge. De har tilstaaet mig Deres Tilbøielighed, saa kast da ogsaa et Blik i mit Hjerte. Jeg elsker Dem, og er rede, at give Dem Alt, hvad jeg er og har, til evig Eiendom.“

Som et Lyn gjennemzittrede det mig, at det meest afgjørende Moment i Livet nu var kommen, og jeg var ikke istand til at svare et Ord. Saaledes stode vi tause ligeoverfor hinanden, i piinlig Forlegenhed.

Pludseligen brast hun i Taarer. „Hvad har jeg gjort? udbrød hun hulkende: Tilbudet mig selv — og den Mand, jeg elsker, forstøder mig — — hun segnede om paa Sofaen.

Mægtigt henreven, trykte jeg hende til mit Bryst. „Vil De være min, hviskede jeg: naar min Skjebne tager en saadan Vending, at jeg tør knytte Deres dertil?“ — „Jeg vil! svarte hun trohjertig: Mit Hjerte tilhører Dem, og gjerne lægger jeg min Skjebne i Deres Haand — gjør med mig, hvad De vil.“

I dette Øieblik kom Zingarillo hjem, og bemærkede let den usædvanlige Bevægelse, hvori vi Begge vare. Spøgende frittede han om Aarsagen. „Skulde vi dølge det for ham, sagde Therese: for ham, som mener det saa vel med os? Ønsk os til Lykke, Svoger, vi ere forlovede.“ —

Hvist modbydeligt berørte mig den heftige Glæde, hvormed Zingarillo optog denne Efterretning. Vexel-

viis faldt han mig og Therese om Halsen, og dandsede, med hundrede Udraab, omkring i Stuen som et Barn. Derpaa løb han ind i Sovekammeret til sin Kone, for ogsaa at lade hende tage Deel i Glæden. Men hun forsikkrede, det var hende intet Nyt, hun havde hørt vor Samtale Ord for Ord. Af dem Begge blev jeg høitideligen hilset som Svoger, og deres Adfærd syntes at betegne, at de slet ikke vare overraskede ved Sagen selv, men at de vare hjerteglade over den Hurtighed, hvormed vort Forhold havde udviklet sig.

Mine Følelser herved lignede ikke dem, Vished den om den sødeste Lykke ellers pleier at give. I Thereses og hendes Slægtningers Adfærd troede jeg at opdage noget Planmæssigt, og alle mine Tvivl mod hende, som nu havde min Lykke og min Ulykke i sine Hænder, bleve levende paany. Upassende, ja uanstændigt syntes mig den Jilfærdighed, hvormed hun, uden først at begjære mit Samtykke, havde anmeldt den neppe sluttede Pagt som formelig Forlovelse. Kun med Møie lykkedes det mig, denne Aften at vise hende den kjærlige Opmærksomhed, vort nærværende Forhold krævede.

Søvnløs, i mit Livs piinligste Stemning, tilbragte jeg Natten. Først da Morgensolen sendte sine første Straaler gjennem mine Vinduer, begyndte mit Sind at opmuntres, og med det nye Lys strømmede ny Tillid i mit Hjerte. Jeg ihukom de mange skjønne Træk hos Therese, hendes huldе, ædle Skikkelse omsvævede mig. Og da jeg nu, saasnart jeg fik en halv Times Frihed, ilte

hen til hende, og hun, fuld af Kjærlighed og Glæde, kom mig imøde, da forsvandt Alt, hvad jeg igaar havde drømt om Planmæssighed, og med muntert Blik skuede jeg ud i Fremtiden.

Den 19de Januar.

Jeg er i Begreb med, at forlade denne Stad, og begive mig til Wien, hvor jeg da rimeligviis vil erfare den endelige Afgjørelse af min Skjebne.

Med Therese havde jeg overlagt, hvad der, med Hensyn paa Fremtiden, var at gjøre. Med høimodig Paatrængenhed havde hun bestormet mig, at jeg skulde tage mod hendes Formue, og derpaa strax vende tilbage til mit Fædreland. Bønner, Taarer og Bebreidelser havde hun anvendt, men jeg var bleven fast ved min Vægring. Thi den Tanke oprører mit Inderste, at jeg saaledes skulde opoffre min Selvstændighed.

For nu dog idetmindste at kunne blive i hendes Nærhed, indtil min Stilling havde taget en fordeelagtig Vending, bad jeg en Ven i Wien, til hvilken By hun om kort Tid vender tilbage, at skaffe mig et Engagement sammesteds, og med omgaaende Post fik jeg ved ham det Hverv, under ligesaa fordeelagtige som hæderlige Betingelser at overtage den unge Grev ***'s Opdragelse. Hoslagt var en anseelig Sum til Reisepenge, samt et Pas fra Hof- og Statscancellet.

Forunderligt er det, at Thereſe ikke ret ſyntes at billige min Beſlutning, at reiſe til Wien, ei heller yttrede nogen Glæde, da jeg meldte hende det Hverv, jeg havde modtaget. Imidlertid havde hun dog ingen Grunde derimod, og jeg vilde ſtrax have begivet mig paa Reiſen, hvis ikke et viſt Anliggende havde holdt mig tilbage nogle Dage endnu.

Alt ofte havde jeg, i ſød Fortroligheds Øieblikke, med muligſte Skaanſel hentydet paa, hvormeget det laae mig paa Hjerte, at erfare noget om Thereſes forrige Forhold. I Almindelighed havde hun, ſom ellers ſyntes at gjætte enhver Tanke, anſtillet ſig, ſom om hun ikke forſtod mig, og ſtræbt at give Samtalen en anden Vending. Omſider yttrede jeg, med ſtørre Beſtemthed, mit Ønſke, og hun lovede, næſte Dag, at fortælle mig Alt.

Jeg var overbeviiſt om, at hendes Liv maatte være afvegen fra qvindelige Begivenheders almindelige, jevne Gang, og indeholde mangt et Eventyr, eller dog idetmindſte een intereſſant Forvildelſe, ſom jeg forud havde beſluttet at tilgive hende. Men med Forundring hørte jeg, at jeg ſlet Intet havde at tilgive, og gandſke ubegribeligt er det mig, hvi hun har holdt Fortællingen tilbage ſaalænge.

Thereſes Fader var keiſerlig Embedsmand; han ſaavelſom hendes Moder døde, medens hun endnu var et Barn. Af tre Døttre, ſom han efterlod ſig uden al Formue, vare de to ældſte allerede

gifte. Hun selv kom i Huset til en riig Tante, hvis Kjærlighed hun vandt i saa høi en Grad, at hun skjenkede hende 40,000 Gylden. Med hende har hun gjennemreist hele Tydskland, og derfor vidste hun saa god Besked om Berlin. Ved sin Tilbagekomst til Wien tager hun atter til Tanten, og efter Dennes Død kan hun haabe at arve hendes hele Formue. — Hun har engang været forlovet med en Officeer, som blev i et Slag. Videre har hun, i saa Henseende, Intet at bekjende. — Aarsagen, hvi hun, især i sine Slægtningers Nærværelse, har undveget enhver Yttring om disse Forhold, ligger ene og allene i denne Tantens Forkjærlighed, hvorved hendes to Søstre see sig bedragne i deres Haab, at arve Noget efter hende. Med stor Møie har Therese vedligeholdt sin gode Forstaaelse med dem, men til Tanten bære de et Had, som bryder ud ved den mindste Anledning.

Hvor simpel end denne Fortælling i og for sig selv var, lod den mig dog beundre Thereses udmærkede Fremstillingsgave. Den befriede mig desuden fra alle Tvivl. — Imorgen reiser jeg til Wien, og Therese følger med første gode Leilighed. Hun selv vil mundtligen underrette sine derværende Slægtninge om Alt. For ikke at give en Tredie Anledning til at komme hende i Forkjøbet, har hun bedet mig, ikke nævne hendes Navn for noget Menneske.

Wien, den 10de Februar.

Jeg er nu her i Wien, og endnu halvbedøvet af det muntre Liv, som omgiver mig, men iøvrigt særdeles veltilfreds med mine nye Forhold. Thi Grev ***, min Elevs Fader, er en ædel, aandrig Mand, og den milde, godmodige Grevinde, er en saadan Ægtefælle værd. Deres Adfærd har indgydt mig saamegen Tillid, at jeg allerede nu, efter faa Ugers Ophold, føler mig som hjemme hos dem. Min Elev, en herlig Dreng paa ti Aar, hænger allerede ved mig med gandske Sjel.

Min Hengivenhed for Therese er ikke bleven mindre; tvertimod har Fraværelsen givet min Tilbøielighed for hende en lidenskabelig Fyrighed. Hvilken Aand aabenbarer sig i hendes Breve! Alt saa lethenkastet og fordringsløst, og dog saa nyt og betydningsfuldt. Og hendes Kjærlighed til mig, som slet ikke kan byde hende Andet, end sig selv, og som hun dog er rede at opoffre Alt — Fædreland, Venner, Formue! Var hun end mindre elskværdig, end hun er, Taknemmeligheden vilde dog fængsle mig til hende for stedse.

Den 3die Marts.

I Middags, efter Bordet, yttrede Greven det Ønske, at jeg ret længe vilde blive i hans Huus, da han i det meente at have fundet, hvad han saalænge forgjeves havde søgt. — Denne Tiltale overraskede mig, og jeg var forlegen for at finde

et Svar. „Hvorledes?“ tog Grevinden Ordet: skulde De ikke ville blive hos os? Er der noget, som mishager Dem? Sig det frit, det skal strax vorde forandret.“

Denne Hjerteligheds, denne Tillid rørte mig i mit Inderste. Jeg maatte gjengjelde den. Saaledes fortalte jeg da mit Forhold til Therese, uden dog at nævne hendes Navn, og fortæng ikke, hvorlunde jeg ønskede, ret snart at komme i en Stilling, der satte mig istand til at ægte hende.

„Dette Forhold skal ikke adskille os, svarte Greven: det stemmer tvertimod med en Plan, jeg allerede har udkastet, og skal, haaber jeg, vorde et fast Baand imellem os. Hør mit Forslag. Naar De forbinder Dem til, at fuldende min Søns Opdragelse, saa forvisser jeg Dem om et Embed i Statens Tjeneste, eller paa mine Godser, og skulde intet være ledigt, svarende til Deres Ønsker, udbetaler jeg Dem tusinde Gylden aarligt, saalænge De lever. Derved er Deres Fremtid betrygget. Saasnart De vil, skal De være istand til at fuldbyrde Deres Forbindelse. To Værelser ved Siden af Deres ere ubeboede, og staae til Deres Tjeneste. Det beroer paa Dem selv, om De med Deres Kone vil spise ved vort Bord, eller tage Kostpenge. Kun tillade De mig, at jeg, inden vi træffe denne Indretning, lærer at kjende Deres Kjæreste.“

Fuld af Taknemmelighed og Henrykkelse over dette høimodige Tilbud, forsikkrede jeg, at jeg paa min Side antog det ubetinget. Kun forbeholdt jeg

mig, først at tale derom med min Brud, som jeg ventede om nogle Dage.

Den hele Vigtighed af Grevens Forslag, er først bleven mig ret klar ved en Efterretning, jeg fik iaften fra Thereſe. Tanten er pludſelig død. Mit Hjerte har blødt ved det ſande Udtryk af den inderlige Smerte, hvormed hun melder mig den ſorgelige Begivenhed. Hvorhen ſkal hun nu? Hun vil juble ved mit Forſlag. For at troſte hende har jeg tilſkrevet hende, at der nu ikke mere ſtaaer noget i Veien for vor Forbindelſe, uden dog at meddele hende det Nærmere.

Den 9de Marts.

Jeg er vred paa mig ſelv, thi jeg har ikke været iſtand til at forhindre et Indtryk, ſom lader mig ſee Thereſes Billed i mindre henrivende Farver.

Dagen efter min Samtale med Greven var jeg et Qvarteerstid allene med Grevinden ved Theebordet. „De har fordærvet mig en af mine Yndlingsplaner, begyndte hun fortroligtſmilende: jeg vilde ſkaffet Dem en Kone." — Hun fortalte mig nu, at hun kjendte en Pige, ſom forenede Skjønhed og Formue med den høieſte Elſkværdighed i Sæder og Characteer. Kun med ſit Hjertes fuldeſte Samtykke vilde hun gifte ſig, og havde derfor allerede afvliſt mange anſeelige Partier. Saaſnart Grevinden havde lært at kjende mig noiere, havde

hendes Hjerte sagt hende, at jeg var den rette Mand for denne Pige, og hun den rette Kone for mig, og saaledes havde hun, indviet i sin Mands Plan, havt den Hensigt, at gjøre os Begge bekjendte med hinanden, samt bidrage Sit til at forbinde os. Høist ugjerne saae hun sig nu nødt til at opgive denne Tanke, der havde været hende saa dyrebar. — Jeg bevidnede hende min Taknemmelighed for dette nye Beviis paa hendes Velvillie, og tænkte ikke videre paa Sagen.

Dagen efter bivaante jeg et lidet Bal, hvori ellers Ingen af Grevens Huus tog Deel. Da Fruen i Huset forestillede mig for Damerne, der sadde i en Halvkreds om Sofaen, som en Hr. von Müller — thi adelige ere vi Alle her — fra ***n, saae jeg tydeligt, at en smuk, høist sædeligt, men tillige smagfuldt klædt blond Pige, ved hvem ogsaa mine Blikke vare blevne hængende med Velbehag, saasnart hun hørte mit Navn nævnes, betragtede mig med den Interesse, som man pleier at yttre, naar man førstegang seer en Fremmed, om hvem man tilforn har hørt noget Roesværdigt. Ogsaa kom hun, saasnart hun fandt det sømmeligt, hen til mig, og spurgte, om jeg ikke var en Ungdomsven af Maler Rüdinger. Jeg bekræftede det. „O, saa har jeg allerede kjendt Dem længe! svarte hun med megen Inderlighed: Forlængst har jeg, efter Rüdingers Fortælling, dannet mig et Billed af Dem, og det er Dem — besynderligt nok — meget liigt. Det glæder mig hjer-

teligt, at jeg nu kan lære at kjende Dem personlig."

Denne Rüdinger, som jeg engang gavnede ved nogle ubetydelige Opoffrelser, og som nu, af overdreven Taknemmelighed paadigter mig alle mulige Dyder, og udbasuner dem, hvor han kan komme til, med en Veltalenhed uden Lige, var, paa sin Konsts Vegne, kommen til Wien, og havde, som Portraitmaler, faaet Adgang i Fru Erlmanns Huus. Hun og hendes Datter Nannette, med hvem jeg talte, have faaet den brave Konstner kjær, og saaledes havde han da ogsaa for dem givet sit taknemmelighedsfulde Hjerte Luft i Lovtaler over mig.

Dette erfarede jeg af Nannette, med hvem jeg, næsten udelukkende, underholdt mig den hele Aften. Dybtgreben følte jeg mig ved Alt, hvad jeg hørte og saae af hende. I hendes Stemmes blødeste Bøininger synes hendes Hjertes stilleste Bevægelse at udtale sig. Alt viser, at der endnu aldrig har reist sig nogen Strid mellem hendes Hjerte og hendes Hoved.

Jeg kunde ikke undlade, at sammenligne hende med Therese, og her først blev det mig klart, hvad der saa ofte har forstyrret min Tillid til Denne. Therese er i Et og Alt saa klog, saa sikker, at Friheden i hendes Væsen synes at udspringe mindre af hendes Hjerte, end af den Overbeviisning, at hun ikke behøver at frygte noget Menneskes Overlegenhed. I Aand og Smidighed har hun uende-

lig meget forud Nannette, og Dennes Tanker bevæge sig inden en langt snevrere Kreds. Derimod savner jeg gandske hos Therese hiint Inderlighedens uforklarlige Tryllerie, som er udgydt over hele Nannettes Væsen. Hiin er elskværdig ved det, hun gjør, Denne ved det, hun er.

Nannette yttrede en hjertelig Glæde, da hun erfarede, at jeg, maaskee for stedse, var engageret af Greven. „Vi ville tidt faae hinanden at see, sagde hun: Grevinden mener det godt med mig, og seer mig gjerne hos sig.“ — Fuld af det Indtryk, det hulde Væsen havde gjort paa mig, kom jeg hjem. Hele Natten ombølgede mig de søde, inderlige Toner, omsvævede mig den yndige Skikkelse. Med Engstelighed tænkte jeg paa, at jeg var bunden.

Da Grevinden næste Dag spurgte mig, hvorledes jeg havde moret mig, priste jeg med Enthusiasme Nannettes Elskværdighed. Grevinden smilte betydningsfuldt, og sagde, saa Ingen hørte det: „Jeg glæder mig over min Menneskekundskab; forud vidste jeg, at De gjensidigen vilde tiltrække hinanden. Det er Nannette, jeg i mine Tanker havde bestemt til Deres Kone.“

Ak, disse Ord fuldendte først det Indtryk, jeg havde modtaget. Jeg er uenig, utilfreds med mig selv. Gid dog Therese snart vilde komme og ved sin mægtige Nærværelse afvende den Fare, som truer os Begge!

Den 6te April.

Endnu er hun ikke her, og dog voxer med hver Dag den Strid mellem Pligt og Tilbøielighed, som er i mit Hjerte. Hiin vil og maa seire. Men vil ogsaa denne Seier føre mig og Therese til Lykke? Gjentagne Gange har jeg opfordret hende til, at skynde sig hid. Jeg forestiller mig Alt, hvad der fængsler mig til Therese, alle agtværdige Træk i hendes Character, al hendes Sjels Ynde, al hendes Skabnings Skjønhed — og dog voxer min Tilbøielighed til Nannette, og stedse tydeligere indseer jeg, at ikke indvortes Harmonie, ikke hiin uendelige ubekjendte Magt, som forene Hjerterne i evigt Samfund, har bragt mig hende saa nær.

Og Nannette — desværre maa jeg troe, at ogsaa hun har modtaget et forurolligende Indtryk ved mig. Adskillige Gange har jeg seet hende, deels hjemme hos hendes Moder, deels hos Grevinden, og hvergang kom vi hinanden imøde med inderligere Tilbøielighed.

Saasnart jeg var paa det Rene med mig selv, besluttede jeg, at sige hende, at jeg var forlovet. Derved haabede jeg at bevirke en gandske klar og reen Venskabsforstaaelse mellem os Begge. Længe vilde det ikke lykkes mig, at berøre denne Streng. Omsider aflagde jeg den tunge Bekjendelse.

Med Skræk bemærkede jeg dens Virkning. Nys havde hun været saa fuld af hjertelig, barnlig Munterhed — og neppe var den ufalige Bekjendelse over mine Læber, før hendes Bryst begyndte at arbeide voldsomt, og hendes Kinder

rødmede og blegnede vexelviis. Efter nogle Minuters piinlige Taushed stod hun hurtigt op, og lod mig allene i Værelset.

Kunde jeg længer tvivle om, at hun gjengjeldte min Tilbøielighed med lige Ømhed? I den Taage, som omdæmrede mig, syntes det mig gandske tilgiveligt, om jeg brød det Løfte, jeg havde givet Therese. Saaledes gik jeg, neppe mig selv bevidst, op og ned i Værelset med stærke Skridt, indtil Nannette kom tilbage. „Tilgiv mig, sagde hun, idet hun veemodigtsmilende rakte mig sin Haand: at jeg forlod Dem. Deres Tilstaaelse har berørt mig paa en sælsom Maade. Jeg meente, De var fri. Nu hører jeg, at De elsker, og at altsaa Deres Venskab er en meget usikker Eiendom. Vredes ikke, og miskjend mig ikke. Det skal glæde mig i mit Hjerte, om De vorder lykkelig."

Hun bestræbte sig nu for, igjen at synes saa fri og munter, som før, men forgjeves. Dette Hjerte er ikke istand til at forstille sig. Efter den Tid er der en veemodig Mildhed i hendes Adfærd mod mig. Hun modtager mig med forøget Hjerteelighed, naar jeg besøger hende. Men hun selv kommer sjeldnere til Grevinden, og altid, naar hun veed mig sysselsat med min Eleve. Ak, hvorledes skal det ende? Vil jeg ikke vorde ulykkelig, eller gjøre ulykkelig?

Den 16de April.

Thereſe er kommen, og jeg er nu roligere. Vel vorder hun mig aldrig, hvad Nannette havde kunnet vorde mig. Men hun er dog saa Meget, og saa for mig vil hun være det. Skulde jeg gaae irette med Skjebnen, at hun ikke kan være mig Alt?

Hun har overrasket mig. Jeg vidste ikke, at hun kom; paa eengang melder hun mig skriftligt, at hun er her, og beder mig komme til hendes Søster. Da hun nu sløi mig imøde og med elskende Heftighed trykte mig til den skjønneste Barm, da alle hendes Yndigheder virkede paa mine berusede Sandser, og hendes rige Aand udfoldede sine straalende Vinger, da var jeg atter forsonet med min Pligt.

Et besynderligt Menneske er hendes Svoger, en Statsembedsmand, der nyder høi Agt og Ære som en Mand af prøvet Retskaffenhed. Ved denne Leilighed har jeg lært at kjende ham. Mild mod sin Kone og sine Børn, ordknap, næsten haard mod Thereſe, saae han stivt paa mig med et Blik, hvori jeg troede at bemærke et Udtryk af Medlidenhed.

Det var en af de første smukke Foraarsdage; Thereſe bad, jeg vilde tilbringe den med hende i den frie Natur. Grevinden havde jeg allerede meldt min Bruds Ankomst. Vi kjørte ud til Dyrehaven. Her satte vi os ned paa en Bænk. Donaufloden vældede sine ilende Bølger under vore Fødder. Henrykkendemild spillede Solen i det spæde Grønt, hvormed Alt begyndte at klæde sig.

Jeg var munter, ogsaa Therese syntes at være det. Nu meddeelte jeg hende mine lyse Udsigter. Men hvor overraskedes jeg, da hun med sælsom Heftighed, afviste Grevens Forslag! „Nei! raabte hun: i denne forhadte Stad bliver jeg ikke!" Neppe havde hun udtalt disse Ord, før hun syntes at angre dem, og fortalte, at dette Had ene og allene hidrørte fra de Krænkelser, hendes Slægtninge havde tilføiet hende.

Min Mismodighed over hendes uventede Afslag, maatte efterhaanden vige for de Kjærlighedsbeviser, hvormed hun overøste mig. Saare rørende bad hun mig endnu engang, jeg vilde tage mod hendes Formue, og reise med hende til mit Fædreland. Men i denne Henseende staaer min Beslutning fast, og jeg viger ikke derfra.

Hele Dagen bleve vi ude, og liig en Minut fløi den hen. Therese er en af de faa qvindelige Sjele, hvis indvortes Liv drager forbi hendes Aands Blikke, klart, som den udvortes Omgivelse. Hver Følelse nærer hun med Bevidsthed, og aflægger sig selv Regnskab derfor. Hvad hendes Følelse derved taber i Inderlighed, vinder hendes Aands Rigdom og Skarpsind.

Mod Aften gjorde vi nok en Lysitour. Jeg sad allene hos hende i Vognen, der rullede hen ad den eensomme Vei — allene, ved Siden af den skjønneste Skabning. Hendes Kys brændte mig imøde. Ak, man maa have hvilet ved denne

Barm, for at kjende Salighed og Attraa. Men hun veed, hvormeget hun tør indromme.

Den 13de Mai.

Denne Therese er et Underværk af Smidhed og Aand, af Ynde og Kjærlighed. Snart er jeg vred paa hende, snart beundrer jeg hende; aldrig kan jeg fatte fuldkommen Tillid til hende, og meer end nogensinde føler jeg mig tiltrukken af hende.

Jeg kommer just fra hende. Hun har, i Forstaden Marieahilf, leiet nogle smukke Værelser med egen Indgang, og indrettet dem særdeles vakkert. Tænk Dig nu mig, 28 Aar gammel, fuld af Liv og Kraft, ved Siden af denne Pige, som kommer mig imøde med den fyrigste Ømhed, og engang gandske skal tilhøre mig — og overvei saa, om det vel er muligt, altid at blive fornuftig.

Ogsaa idag glemte jeg mig selv. Hun gjorde mig de grundigste Forestillinger, hun bad, hun skjændte — forgjeves! Da sagde hun hurtigt og med Skræk: „Døren til Forstuen gaaer!" Uden at betænke, at Døren er lukket, slipper jeg hende, men aldrig saasnart er hun fri, før hun smilende stiller sig foran mig, bøier sig ned mod min Kind, og tilhvisker mig: „Døren gik ikke, men jeg vil aabne den." Derpaa hopper hun ud, kalder paa sin Pige, og giver hende noget at bestille i Sideværelset. Nu klapper hun mig venligt paa Kinden. „Vær ikke vred, siger hun: jeg vil ei heller

være det. Paa Dig vil det beroe, om vi for Fremtiden skulle være ubevogtede, eller om Pigen stedse skal opholde sig ved Siden af os."

Jeg føler mig beskæmmet. Therese har atter vundet Meget i mit Hjerte. Og dog — kan jeg ikke dølge for mig selv, at der i hendes Adfærd ved denne Scene fattes Noget, eller er Noget for meget, kort, at hun egentligen ikke skulde have ladet det komme dertil.

Den 5te August.

Tre Maaneder ere atter henrundne, og endnu er intet Afgjørende skeet. Men jeg bryder forgiæves mit Hoved med at løse nye, forunderlige Gaader.

Idag gaaer jeg, med Therese under Armen, over Gaden. Da møder os Nannette. Da hun seer Therese, maaler hun hende med et langt Blik, hvori jeg læste Forundring, næsten Forfærdelse. Neppe gjengjeldte hun min Hilsen. Therese selv kom i Forlegenhed, og spurgte mig, da Mødet var forbi, om jeg kjendte denne Pige, og da jeg bekræftede det, faldt hun i dybe Tanker, uden at ville svare mig paa mit Spørgsmaal, hvorfor.

Saaledes naae vi tause hendes Bolig. Her gjentager jeg mit Spørgsmaal. Endnu søger hun, synlig adspredt, at undvige Svaret. Langt om længe fatter hun sig. „Denne Nannette, siger hun: er min Dødsfjende, en ond, fordærvet Skab-

ning. Hun vil fortælle Dig meget Ondt om mig; jeg overlader det til Dit Hjerte, om Du vil troe det." — Forgjeves beder jeg hende sige mig Grunden til dette Fjendskab. Hun indhyller sig i en Hemmelighed, som hun forsikrer, at maatte dølge, ogsaa for mig, indtil videre.

Da jeg, nogle Timer efter, kommer hjem, finder jeg en Billet fra Nannette, hvori hun ret indstændigen beder mig om et Besøg. Strax følger jeg Indbydelsen, og træffer hende allene. „Staaer De i nogen Forbindelse med det Fruentimmer, som gik med Dem idag?" Saaledes tiltaler hun mig heftigt. — „Det er min tilkommende Kone!" svarer jeg. — „Gud, ak Gud! udraaber hun: Er det muligt!" — Taarer syntes at ville fremtrænge sig af hendes Øine, der ængsteligt og medynksfuldt hvilte paa mig. En pinlig Pause fulgte. Omsider tog hun Ordet igjen: „Elsker De denne Pige? Vilde Deres Hjerte bløde, om det maatte løsrive sig fra hende?" — „Med Troskabs og Taknemmelighedsbaand er jeg fængslet til Therese. Vor Forbindelse er uopløselig." — „Saa maa jeg tie! svarte hun: Men Eet maa De love mig; gjør ikke det sidste Skridt, før De har skaffet Dem fuldkommen Vished, angaaende Thereses forrige Liv." — Forgjeves bad jeg hende om nøiere Oplysning. Hun vægrede sig standhaftigt. — „Jeg vil, jeg kan ingen videre Indflydelse have paa Deres Beslutning! sagde hun: Men opmærksom maa jeg gjøre Dem, at De kan prøve hende og Dem selv. Spørg dog Therese, om hun ikke

har seet mig hos Fyrstinde J***. Maaskee fører dette til videre Resultater."

„Kjære Froken! sagde jeg, idet jeg greb hendes Haand, og saae hende stivt i Øinene: Har De ikke engang staaet paa en spændt Fod med Therese? Er De vis paa, at De ikke gjør hende Uret?" — „Jeg? spurgte hun smilende, med Sandhedens Tone og Blik: Nei, jeg har i mit hele Liv ikke vexlet sex Ord med hende."

Saaledes forlod jeg hende, piint af de frygteligste Tvivl. En blot Misforstaaelse kan her ikke ligge til Grund. En af dem duer ikke, men hvilken? Om Nannette kan jeg ikke troe det, mit hele Hjerte strider derimod. Og tør jeg troe det om Therese? Om hende, som mit Liv tilhører?

Den 26de August.

Det er skeet! Jeg er nu gandske hendes Villie undergiven!

Dagen efter hiin Tildragelse ilkte jeg til Therese. Med mere end sædvanlig Lidenskab kom hun mig imøde. Berusset af hendes Kys, tænkte jeg neppe mere paa mine Tvivl.

Endeligen seirede Fornuften. „Therese! begyndte jeg, alvorligt, dog kjærligt: Meget hos Dig er mig endnu saa dunkelt. Hvi skal jeg ikke tage mod Grevens Tilbud? Hvi ikke nævne Dit Navn for Rogen? Hvi ikke forestille Dig for Grevinden, som ønsker at see Dig? Hvi er Nannette Din

Dødsfjende? Giv mig Oplysning, jeg beder Dig. Skulde Du, med Hensyn paa Dit forgangne Liv, have Noget at tilstaae, tilstaae mig det, jeg skal tilgive. Kun Oprigtighed og Fortrolighed."

„Altsaa er det allerede lykkedes denne Skabning, at vende Dit Hjerte fra mig!" udraabte hun smerteligt. — „Kun Oplysning begjærer jeg, men denne give Du mig, gandske og ubetinget." — Det arbeidede heftigt i hende. Hun syntes at vakle mellem to Beslutninger. Omsider sagde hun: „Jeg har Intet at bekjende for Dig, som jeg behøvede at rødme ved, men Et og Andet har jeg at meddele Dig om mit Forhold. Nu kan jeg ikke, hellige Hensyn formene mig det. Jil med mig til Dit Fædreland, der skal Du erfare Alt."

Eftertænksom gik jeg omkring i Stuen, hun sad forstyrret paa Sofaen. Kunde jeg, efter denne Erklæring, bestorme hende med flere Spørgsmaal? Og kunde jeg lade mig affinde med den? Endeligen sagde jeg, idet jeg saae stivt paa hende: „Har Du ikke seet Nannette hos Fyrstinde J***?" Hun syntes, dog neppe mærkeligt, slagen ved dette Spørgsmaal, og bad mig gjentage det, som om hun ikke havde forstaaet mig ret. Medens dette skete, havde hun fuldkommen fattet sig.

„Jeg kjender slet ikke Fyrstinde J***!" svarte hun med det troskyldigste Ansigt af Verden. — Heri troede jeg at opdage Forstillelse, Usandhed, og udbrød med heftig Bitterhed: „Alt er ikke, som det skal være. Du er ikke sanddrue mod mig.

Du berettiger mig til, at formode det Værste bag det Mørke, hvori Du hyller Dig."

„Gud, ak Gud! raabte hun: saa har jeg da for evigt tabt hans Hjerte!" Med disse Ord skjulte hun sit Ansigt i Sofapuden. Jeg saae hende fortvivlende vride Hænder, hørte hendes lydelige Hulken. — Alt, hvad der talte i mig for hende, vaagnede paany. Maatte jeg ikke stræbe at berolige hende, hende, som viste mig saadan uendelig Kjærlighed? Jeg kysfede hendes Taarer bort — ak, og vor onde Skjebne hidførte uformærkt en Forsoning, som Intet lod mig tilbage at ønske, hende Intet at skjenke.

Ny Fortvivlelse, da Ruſen var forbi. Intet kunde berolige hende. „Nu først, raabte hun: vil Du ophøre at agte mig, og min Ulykke er fuldkommen!" Mine Forsikkringer, at netop denne ubetingede Hengivelse vilde være det fasteste Baand imellem os, formaaede hverken idag eller de følgende Dage at berolige hende. Hendes Munterhed var forsvunden, hendes Øines og Kinders Glands formørket, og over hendes hele Væsen var en Veemod udbredt, som gjorde hende endnu elskværdigere.

Da jeg idag besøger hende, finder jeg hende ude af sig selv. Forgjeves spørger jeg hende om Aarsagen. I frygtelig Bevægelse kaster hun sig i min Favn, og skjuler det brændende Ansigt i min Barm. Kun lidt efter lidt lader hun, blussende af Undseelse, mig ane: hun troer at bære Følgerne af hiint Feiltrin under sit Hjerte.

Jeg var som forstenet ved denne Opdagelse. Kun Eet tænkte jeg med Klarhed, at jeg nemlig maatte stræbe at gjøre min Brøde god igjen. Jeg erklærede min Beredvillighed til, ifølge hendes Ønske, at reise til mit Fædreland med hende, saasnart hun vilde. Denne Erklæring gav hende snart hendes Munterhed tilbage. Det blev bestemt, at hun skal inddrage sin Formue, som deels skal bestaae i Statspapirer, deels være udsat i Grundeiendomme. Om faa Uger haaber hun at være færdig dermed. Saa hjemad til Fædrelandet!

Den 3die Septbr.

Uendeligen rørt mig har den Maade, hvorpaa Greven og hans Gemalinde optoge min Erklæring, at jeg snart maatte skilles fra dem. „Atter et skjønt Haab forstyrret! sagde han vemodigt: Lad saa være, naar blot De vorder lykkelig!" — Da jeg bad ham, foreløbigen at see sig om en anden Lærer for sin Søn, forsikkrede han mig, det skete ikke, før Dagen til min Afreise var bestemt, og min Kuffert tilpakket. „Ja, sagde Grevinden, som Taarerne stode i Øinene under hele Samtalen: jeg har saa en Anelse, at vi beholde Dem. Jeg vil nære den saalænge jeg formaaer." — Mit Hjerte bløder, naar jeg tænker paa, at jeg skal skilles fra disse herlige Mennesker.

Ogsaa hos Nannette var jeg, for at sige, hvad der foreſtaaer mig. Gid jeg dog ikke havde seet hende igjen. Billedet af hendes sande, uforſtilte Smerte forfølger mig uafladeligen. Jeg veed, hun elsker mig, og udslettes af mit Hjerte kan hendes Minde aldrig. Ikke et Ord sagde hun mig, som havde kunnet give min Mistro til Thereſe ny Næring. Men hvert af hendes Blikke synes at sige: jeg maa vorde ulykkelig.

Den 22de October.

Endnu er jeg her, uden at være kommet min Skjebnes Afgjørelse nærmere. — De første Uger efter min Erklæring, at jeg nu tog mod hendes Tilbud, var Thereſe meget munter, og jeg deelte hendes Stemning, idetmindſte saalænge jeg var hos hende. Thi man kan ikke modſtaae denne klare, rige, hurtige Aands Magt. Allerede havde hun beſtemt den Dag, da hendes Formue, omſat i gode Vexler, ſkulde være i mine Hænder. Men inden den kom, var hun paa eengang paafaldende forgmodig og forſtemt. Hvormeget hun end beſtræbte ſig for at hykle Munterhed, mislykkedes det hende dog gandſke. Paa mit Spørgsmaal, hvad der fattedes hende, fik jeg intet andet Svar, end at man lagde hende Hindringer iveien ved hendes Formues Incaſſation. — Den beſtemte Dag kom, og Pengene udebleve. Hun faſtſatte nu en anden. Hendes onde Lune havde imidlertid taget til.

I disse Dage fortalte Greven tilfældigviis ved Bordet, at Fyrst J*** var ude af Stand til at betale sin Gjeld, og at hans store Stamgodser desaarsag bleve sequestrerede. Han tilføiede, at Fyrsten havde ødelagt sig ved sin overdrevne Tilbøielighed til det andet Kjøn, der havde kostet ham uhyre Summer. Saaledes havde en Pige meldt sig i Boet med en Fordring paa 40,000 Gylden, som han har givet hende. Pigens Navn kunde Greven ikke sige.

Jeg blev snart varm, snart kold ved denne Fortælling. Denne Fyrst J*** er den Samme, hos hvis Gemalinde Nannette vil have feet Therese. Summens Liighed med Thereses Formue, hendes hidtilværende Sørgmodighed, de Vanskeligheder hun fandt ved sine Penges Incassation, hendes Ønske: ikke at vorde nævnet — Alt bragte mig paa den Formodning, at hiin Pige ikke kunne være nogen Anden end Therese. Saameget dybere var Indtrykket af denne Fortælling, som jeg desuden havde saa stor Grund til Mistro mod Therese i de sidste Dage.

For nogen Tid siden havde hun nemlig, med mit Samtykke, taget Information i Claveerspil af en ung Læge, der som Fremmed studerer her, og benytter sine musikalske Talenter som Erhvervskilde. Han var stille, fordringsløs, og uden al udvortes Anbefaling, naar man undtager et blidt, godmodigt Væsen. Mig faldt det ikke ind, at

være skinsyg; tvertimod tilbragte jeg mangen Time ret behageligt med ham ved Claveret hos Therese.

En Aften træffer jeg tilfældigviis Therese paa Gaden; hun er i Begreb med at gaae hjem. Da jeg tilbyder at ledsage hende, siger hun mig, at Claveerinformatoren kommer til hende, for at give hende en Times Undervisning endnu. Jeg bemærker, at Aftentimerne vel ikke vare saa passende hertil, da Læreren var saa ung, og hendes Bopæl laae saa eensomt. Hun indseer det, og lover at sige dem af for Eftertiden. Informatoren syntes iøvrigt paafaldende forstemt, da han traf mig. — Aftenen for Grevens Fortælling benyttede jeg den Frihed, jeg om Aftenen uformodentligen fik, til at overraske Therese med et Besøg. Da jeg ringer paa Forstuedøren, kommer hun ud, og vorder, da hun seer mig, saare forlegen. „Claveerinformatoren, siger hun: har, uagtet mit Forbud, atter paatrængt sig idag." Jeg blev saameget vredere, som jeg, hvis de havde siddet ved Claveret, havde maattet høre Instrumentets Toner udenfor, og altsaa maatte formode, at Sammenkomsten havde en anden Grund, end Undervisning. Uden at svare Therese, farer jeg ind i Stuen; midt paa Gulvet staaer Informatoren, ængstelig som den onde Samvittighed. Synet af ham forøgede min Forbitrelse. „Herre! begyndte jeg: Denne Pige er min Kjæreste, og jeg taaler ikke Deres Aftenbesøg for Eftertiden. Enten bliver De borte paa denne Tid, eller jeg bliver borte paa enhver Tid. Nu staaer det Dig, Therese, frit for, at vælge!" Med disse

Ord bortfjernede jeg mig, uden at de Bestyrtede svarte et Ord, eller gjorde noget Forsøg paa at opholde mig.

Nu kommer, næste Middag, Grevens Fortælling til. Med det Forsæt, at gjøre et gjennemgribende Skridt, iler jeg, strax efter, ud til Theresе. Med vanlig Høflighed flyver hun mig imøde, men jeg holder hende tre Skridt fra Livet. „Ikke før Du har retfærdiggjort Dig! siger jeg kold og alvorlig: Hvi var Claveerinformatoren atter hos Dig igaar?" — „Det maa han forsvare! sagde hun bestemt: han kom imod mit udtrykkelige Forbud." — „Men var Din Samvittighed reen, hvi kom Du da i saadan Forlegenhed ved at see mig?" — „Din Vrede igaar, Din Adfærd idag, retfærdiggjør den. Ogsaa den Uskyldigste vorder forlegen, naar et Skin af Brøde hviler paa ham." — „Men han var ikke her for at undervise Dig, jeg havde ellers maattet høre Instrumentets Toner." — „Havde Du hørt dem, svarte hun: da havde Du havt Grund til at vredes, thi da havde jeg ikke opfyldt Din Villie. Jeg tog ingen Undervisning af ham, men sagde ham, just som Du kom, at han skulde gaae, og aldrig mere komme igjen." Alle disse Svar gav hun, uden at betænke sig et Øieblik. Kunde jeg forlange og faae andre Beviser for hendes Uskyldighed? Men det Værste var endnu tilbage.

„Endnu et Spørgsmaal! begyndte jeg i skjærende Tone: Har Du ikke hørt, at Fyrst J***,

hvis Gemalinde Du slet ikke kjendte, har erklæret sig insolvent? At en vis Pige har meldt sig i hans Bo med en Fordring paa 40,000 Gylden?" — Virkningen af dette Spørgsmaal var paafaldende. Al hendes Fatning havde forladt hende. Hendes Blikke stræbte at møde mine, men forgjeves. Ustadigt fore de omkring. Forgjeves søgte hun efter et Svar. — Jeg greb efter min Hat. „Jeg maa nu have Oplysning! sagde jeg bestemt: Oplysning om Dit forrige Liv, især om Dine Forhold til Fyrsten, og om den Maade, hvorpaa Du har erhvervet Din Formue. Paa Fredag kommer jeg igjen. Du har tre Dages Betænkningstid." Jeg var borte, inden hun fik Tid at svare.

Om Fredagen kom jeg, ikke uden Hjertebanken, igjen. Med forgrædte Øine sad hun ved Vinduet. „Har Du besluttet, at give mig den Oplysning, jeg ønsker?" tilraabte jeg hende, og blev, i Forventning af hendes Svar, staaende ved Døren.

„Ved Alt, hvad Helligt er, svarte hun, idet hun bedende udstrakte sine Hænder imod mig: besværger jeg Dig, hav Tillid til mig. Du skal erfare Alt. Men nu kan jeg ikke. Ær min Hemmelighed." — „Da have vi Intet videre at tale om!" Med disse Ord vilde jeg atter ud af Døren. — „For Guds Skyld, bliv, bliv!" skreg hun, og foer op af Stolen. Ude af sig selv, med Træk, hvori Angsten stod malet, med udstrakte Arme, vilde hun efter mig. Men midt i Stuen begyndte hun at vakle, og inden jeg kunde komme hende til Hjelp, laae hun afmægtig paa Gulvet.

Jeg bar hende hen paa Sofaen, og ringede. Pigen var ikke hjemme. Skulde jeg forlade Theresе i denne Tilstand? Ak, ikke blot hende, men ogsaa Barnet, hun bærer under sit Hjerte? Jeg satte mig hen til hende, og anvendte Alt hvad jeg formaaede, for at kalde hende tillive igjen. Da slog hun Øinene op. „Er Du endnu her? hviskede hun: Nu, saa være Gud lovet!" Lidt efter lidt kunde hun igjen tale sammenhængende, og sætte sig op paa Sofaen. Jeg havde nu ikke været istand til at erindre hende om min Begjering. Men hun selv begyndte at tale derom, og skjøndt jeg bad, hun skulde skaane sig, paastod hun dog, nu strax at ville aflægge sine Bekjendelser. Hun fortalte herpaa følgende:

„Da min Fader døde, var jeg sexten Aar gammel. Allerede tidligere var min Moder død. Mine Søstre vare gifte. Jeg stod allene, som et fader- og moderløst Barn. Da tog Fyrstinde J*** mig til sig som Kammerpige. Længe fandt jeg i hende ingen Herskerinde, men en Veninde. Hende har jeg at takke for min Aandsdannelse. Fyrsten blev opmærksom paa mig, og forfulgte mig med Tilbud, som jeg standhaftigen tilbageviste. Længe blev Fyrstens Tilbøielighed en Hemmelighed for hans Gemalinde. Omsider, da jeg havde været tre Aar i hendes Huus, opdagede hun den, og strax forvandledes hendes Kjærlighed til Had. Skjøndt Fyrsten, anklagende sig selv, frikjendte mig, maatte jeg dog pludseligen ud af Huset. Den ondskabsfulde Nannette, som stod høit i Naade

hos Fyrstinden, havde udentvivl meest Skyld deri. Hjelpløs og forladt var jeg nu atter. Min haardhjertede Svoger nægtede, at tage mig til sig. Jeg havde leiet mig et lidet Værelse. Trøstløs saae jeg Fremtiden imøde. — Da træder Fyrsten engang ind til mig. Jeg forfærdedes, thi ogsaa her, tænkte jeg, vilde han forfølge mig med sine Tilbud. Men jeg gjorde ham Uret. „Ikke for at lægge Snarer for Deres Dyd, min ædle Therese, begyndte han; men for at beskytte Dem, er jeg kommen her. De er smuk, ung, fattig, uden Raadgiver og Beskjermer. Det kunde let vorde Dem til Fordærvelse. Ved mig er De kommen i denne Stilling, min Samvittighed byder mig, igjen at udrive Dem deraf. Dette — han viste mig et Papiir — sikkrer Dem en sorgfri Uafhængighed. Jil nu, at komme i Huset til en anstændig Familie, thi det vilde skade Deres Rygte, om De forblev boende allene." Med disse Ord lagde han et Papiir paa Bordet, og forsvandt. — Da jeg havde udfoldet Papiret, fandt jeg et Gavebrev paa en Capital af 40,000 Gylden, som, saasnart jeg giftede mig, skulde udbetales med otte Dages Opsigelse, men indtil den Tid give fem Procent Rente. Æsken med Juvelerne laae hos. — I Gavebrevet vare Bevæggrundene til Gaven anførte overeensstemmende med Sandheden. Fyrsten havde deri ædelmodigen tilstaaet sin Brøde og min Uskyldighed. Skulde, torde jeg, i min Stilling, vægre mig ved, at tage derimod? Jeg overlader det til Dig, at dømme, for eller imod. — Lykkeligvis

hidflyttede, paa denne Tid, min Tante fra Linz. Hun tog mig til sig og fik mig kjær. Offentligen erklærede hun mig for sin Arving. Ulykkestilfælde bersvede hende, kort før hendes Død, hendes Formue. Ved hendes Testament har jeg Intet vundet, uden mine Slægtningers Had. Her har Du mine Bekjendelser. Vel følte jeg, fra vort Bekjendtskabs første Tid, at den Maade, hvorpaa jeg havde erhvervet min Formue, maatte synes Dig tvetydig, derfor dulgte jeg, hvad der ikke kunde hjelpe Dig at vide, men derimod bersve mig mit høieste, eneste Gode: Din Kjærlighed. Ved et Tilfælde ledtes Du paa Spor efter Sandheden. Fristet af Kjærlighed og Angst, søgte jeg, ved nogle Usandheder, at lede Dig derfra. Dette er min eneste Brøde. Du veed nu Alt. Dom nu, om jeg er Dig værd, eller ikke. Kast Loddet over mit, over Dit Barns Liv og Død."

Eftertænksom og stille havde jeg hørt paa denne Fortælling. Den blev foredraget med saadan Simpelhed og Sandhed; dens Sammenhæng var saa rigtig og dadelfri, at det var umuligt, at tvivle om dens Grundighed. Desuden havde Therese, lige til hiin ulykkelige Time, og igjen efter denne, opført sig saa tugtigt, at jeg derfra vel maatte slutte til hendes sædelige Grundsætninger. Kan jeg nu bryde med hende, naar Alt forholder sig, som hun siger? Nu, da hun staaer Fare, at miste sin Formue? Giver jeg hende ikke derved Ret til at tro, at smudsig Egennytte har bundet mig til hende?

Og dog ligger noget Oprørende i den Tanke, at hendes Formue er hende given af en rig Wellyſtling, ligeſom der ogſaa ligger noget Uſandſynligt i den Foreſtilling, at Denne, af blot Hoimodighed, og uden al Gjengjeld, ſkulde have opoffret en ſaa anſeelig Sum. Tillige ihukom jeg den Troſkyldighed, hvormed Thereſe engang har forſikret mig, at hun ſlet ikke kjender Fyrſtinde J***. Kunde hun ikke ogſaa nu have lviet med ſamme Naturlighed, ſaameget bedre, ſom hun havde Tid til at forberede ſig derpaa? Og ſæt end, at denne Fortælling er ſand, hvorledes ſkal jeg da finde Vei i denne labyrinthiſke Stilling? At blive her i Wien, at føre hende ind i Greyens Huus, er ikke gjørligt, da hine Forhold, tidligere eller ſildigere kunde vorde røbede, til min og hendes Skjændſel. Ligeſaa umuligt er det mig, uden en betydelig Sum, at reiſe med hende til mit Fædreland. Og dog fordrer Thereſes Tilſtand ſtørſte Haſt.

Ak, hvorfra tager jeg Lys, at jeg kan ſee, hvad jeg ſkal troe, og hvad jeg ſkal gjøre?

(Sluttes i næſte Hefte.)

Den Gamle i Fjeldstuen.

En norsk Fortælling.

Underlige Skjebne, hvorledes du dog leger med den blinde Menneskeslægt! Hvilke synderlige Vilkaar, hvilke skjærende Overgange imellem Lys og Skygge, og hvilke ængstelige, uvisse Skyformer foran os, imedens det Nærværende pludselig springer frem i den rædsomste Flammebelysning! — Kjære Ven! Du skulde have et Brev fra mig; men jeg er mere skikket til at fylde et heelt Ark med Spørgetegn og Udraabstegn, end til at skrive. — Du skulde høre en ualmindelig Hændelse, men jeg kan neppe løfte Hovedet op fra den hule Haand, og bringe Blikket tilbage fra den dybe, mørkegraae Himmelhvælving og hen paa Papiret. Du veed, jeg skulde foretage en Fodreise fra Trondhjem med en Stubing. For 4 Dage siden droge vi lystigen tilmode, afsted fra Byen, og nu sidder jeg ved Siden af min Reisefælles Liig. Uagtet ingen synderlig Overeensstemmelse i Tænkemaade fandt Sted imellem os, og uagtet jeg ikke vidste meget mere om ham, end at han hed Stubing, saa vilde det dog have rystet mig, at see ham hist stiv og bleg foran mig i det hvide Lagen, om han end var død paa den naturligste Maade af Verden. Men den hele tragiske Sammenhæng griber mig saa voldsomt, at jeg ikke verd, hvorledes jeg skal komme til en ordentlig Fortælling. Til Lykke har jeg medtaget paa denne Tour en Dagbog, som jeg

holdt over den Reise, jeg for tre Aar siden foretog paa de samme Kanter. Adskilligt deraf har jeg forlængst meddeelt Dig; men et Partie, som deels dengang ikke forekom mig af megen Betydenhed, deels dengang ikke var mig tilladt at meddele, har Du ikke seet, og dette vil jeg her udrive, som Indledning til disse Dages Begivenhed.

Klæbo.

Saa er jeg da atter paa Flugten! Lyse, venlige Natur, i dit Favn udvider sig mit glade Bryst. Du er altid skjøn, altid ualmindelig, naar kun en ikke altfor almindelig Sjel træder ind under dine Tempelhaller. Den er at beklage, der kun føler for Naturen, hvor denne yttrer sig i overraskende, sjeldne Former. For ham vil ei heller Klæbo have noget Tiltrækkende. Her er en Fjeldbygd, uden at den har Fjeldbygdens store, groteske Charakterer. Ingen historisk Mærkværdighed betegner disse Steder, naar jeg undtager det store Leerfald paa Veien hertil, hvorved Tiller Annexkirke og en Gaard for et Par Aar siden pludselig nedsank i Afgrunden, saaledes, at efter Beretningen ei en Splint mere blev at see af Bygningerne. Om jeg end eiede Plinius's Pen, hvormed han i faa, men stærke Træk malede Pompejis Undergang, skulde jeg dog ikke kunne brugt den; thi Bøndernes slove Erindring vidste ikke Stort at berette mig om den voldsomme Naturscene.

Imod Aften kom jeg til Skydsskafferstedet Teien, og sidder nu her i et bitte lidet Værelse

tæt ved den alvorlige Søe. Klokken er over Eet, seer jeg; det hele Huus sover; jeg maa dog see, hvorledes Søen tager sig ud under Nattens Kappe.

Underlige Fornemmelser, naar de stille, lange Bølger skulpende lægge sig op imod Stranden og atter gaae rolige tilbage! Er det de ligesaa evige som frugtesløse Forsøg paa at overskride deres Grændser, er det den melodisk-melankolske Lyd, eller er det Tanken om det Uforanderlige midt i den foranderlige Verden — eller er det alt dette tilsammen, der saaledes bevæger Sjelen? Forunderlige Hieroglyphskrift, hvo lærer dit dunkle Abc?

Det er ikke sandt i det Enkelte, at Naturen virker paa Menneskecharacteren; ellers maatte Beboerne af en Hytte, hvis Beliggenhed er som dennes, (dette gjelder ikke blot Søebredden, men den hele Omkreds) være alvorlige, dybtsiemte. Det er og i det Hele ikke Nordmanden, og trods hans Molmelodier, kan jeg slet ikke erkjende, at det Egne i Naturen fremstiller sig hos ham. Han er jovialsk, letsindig, vittig — (jeg nævner kun de Træk hos ham, der synes at staae i Modsætning af hans Omgivelser.) — Der komme mine Nofolk.

Sælbosøe og Gjæstgiversstedet Qvælle.

De norske Indsøer have et saare alvorligt Præg, men faa iblandt dem bære det i den Grad, som denne. Vandfloden faaer af de høie

Strandbredder, og ved dens liden Bredhed, en mørk, tung Blyfarve, og de med næsten utilgængelige Skove bevoxede steile Klipper have et frygteligt barsk Udseende. Længe sad jeg hensjunken i mig selv, tankelos og tankefuld — hvilket er paa en Maade det samme, efter Treschow. Vi gik, for Strømmens Skyld, nær op til den ene Side, og jeg kunde ikke blive træt af at betragte de i Vandspeilet forlængede, lodrette Klippevægge. Endelig rev mine Rokarles høirøstede Samtale mig ud af min Eensomhed, og jeg begyndte at indlade mig med dem. Det vare frie Sælbyggere, hvoraf den Ene, en Olding med et overordentlig stort, sneehvidt Haar under den runde, bredskyggede Hat, især tiltrak sig min Opmærksomhed. En uhyre Kraft syntes engang at have rørt sig i de udspændte Seener, og endnu viste han mig, som han sagde, Levningerne deraf, ved med een Aare at kunne vende Baaden omkring, trods de tre Andres forenede Modstand. I det Hele gjorde han et saare ubehageligt Indtryk paa mig. Der var hos ham Intet af Alderdommens Værdighed, som selv i de laveste Stænder rører vort Hjerte; — interstedsers Vildhed og Frivolitet i Mine og Tale saa modbydelig som hos Oldingen, og Dennes hele Opførsel var ubeskrivelig raa — kaad burde jeg kalde den. I det Hele maa, at dømme efter mine Rofolk og dem, jeg siden har lært at kjende, dette Bygdelaug været beboet af en temmelig nædel Race. Den ægte nordiske Kraft er her gaaen over til et Slags

vild Forstening; Nøsviished, Egennytte, Ligegyldighed, selv for hverandre indbyrdes, og Drukkenskab synes at betegne deres Charakteer. Ogsaa er Nationaldragten her i høi Grad stødende. Lange og mange Klædningsstykker vanskabe de i sig selv stolt byggede Lemmer, og Qvinderne see, trods de almindeligviis fine Ansigter, forvoxne ud. Sproget er vanskeligt at forstaae og ikke behageligt. Med en vis Velhavenhed forener sig Svinerie og Uorden i deres Huse. Aldrig har jeg været saa misfornøiet med mine Landsmænd. Jeg gav dem en Flaske Brændeviin tilpriis, og vendte mig igjen til den livløse Natur. Morgenluften slog sine ætheriske Vinger ud over Søen, den brændende Sol steg høit og herligt op over Aaserne ret ud for mig — i det samme aabnede Søens Bredder sig som ved et Trylleslag, og i den yndigste Belysning udbredte Sælbobygden sig for Øiet. Denne Omvexling var ubeskrivelig skjøn. Paa eengang antog Vandfladen en høist paafaldende gjennemsigtig Crystalglands. Luften var nemlig saa skyfri og reen, at det syntes, som om dens omvendte Bæger først i en uendelig Dybde hvalte sig nede i Vandet, og som om Intet var imellem begge Halvkugler, uden en uendelig fiin, sølvgraae Diagonalflade, hvoraf Baaden blev baaren. Jeg blev hovedsvimmel, og syntes hvert Øieblik, at vi maatte falde igjennem denne flortynde Flade. Jeg var barnagtig nok til at maatte meddele min Følelse ved dette Syn; men blev naturligviis misforstaaet og forstyrret i Nydelsen ved Fol-

kenes raae Svar. Vi landede, og nu sidder jeg hos en fornem Gjæstgiver, hvis utaalelige Vigtighed er mig ligesaa modbydelig, som hans Kones afskyelige Organ og ubegrændsede Nysgjerrighed.

Adskillige Dage og adskillige Mile har jeg nu flakket om, uden at have fundet Noget, som jeg gad optegne. Her befinder jeg mig igjen i en meget romantisk Fjeldegn. Da jeg har kjendt en Søn af den herværende Præst, besluttede jeg at tage ind i Præstegaarden.

Ved Aftenstid ankom jeg her, hvor jeg fandt en patriarkalsk Gjæstfrihed i en saare vakker Familie. Præsten, en Gammel-Norsk af Æt og Gammel-Norsk i Sind, gik mig med forekommende Venlighed imøde, og hans elskværdige Hustru bød mig saa trohjertig Haanden, at jeg strax følte mig hjemme. Jeg maatte opgive mit Forsæt, endnu iaften at lange Gjæstgivergaarden, og saa sidder jeg nu her paa mit Værelse, for at tale med mig selv og med min fjerne, tro Ven. — En Gjæstestue opvækker altid en vis ængstlig Følelse hos mig. Hvormange forskjellige Mennesker have ikke betraadt disse Bredder, hvilet i disse Senge! Hvor omspredte ere de ikke Alle i den vide Verden. Mange af dem vel ogsaa gangne til den sidste Hvile; Mange allerede aldeles glemte. Endnu staaer dog Stuen som den stod for De-

ennier siden, lige venligt indbydende den Nykomne som de Bortdragne.

Imorges kom min Vert pyntet op til mig, og spurgte: hvorledes jeg havde sovet, og om jeg havde talt Bjelkerne, før jeg gik tilsengs. Dette Spørgsmaal har jeg vel faaet hundrede Gange paa mine Tog omkring i Landet, og jeg hører det gjerne gjentage. Ingen mener Noget med dette Spørgsmaal, og dog falder det enhver Vert ind, at gjøre det. Det ligger i Sædvanen, men alle Sædvaner tilsammen udgjøre Nationalcharakterens synlige Former.

Min Vert havde pyntet sig, sagde jeg ovenfor, og saaledes hans Familie. Jeg veed ikke ret hvorfor, men det var mig kjært. Naar jeg omflakkende, frie Fugl kommer ind til en Mand paa Landet og finder ham i den huslige, gamle Frakke, betager mig gjerne en vis vemodig Følelse. Han forekommer mig da, paa en Maade, som en Fange, der, uden at kjende eller deeltage i den mylrende Verden, henlever i eensformig Langsomhed de øvrige ubekjendte Dage af Livet, efter at have udspillet sin Rolle. Det er ikke saa, det er en skjæv Anskuelse, og kommer deraf, at jeg er altid paa Flugten; men det gyser altid i mig, naar jeg forestiller mig Ro som det sidste Maal for vore jordiske Bestræbelser. I Byerne antager det stille Forretningsliv strax en travlere

Form; Frakken er der ikke saa fast tilknappet. Jeg erkjender det Urigtige i min Følelse, men jeg uedskriver den, fordi den er uaffecteret, reen, menneskelig.

Atter er det længesiden jeg skrev i min Journal. Nu, destomere har jeg i disse Dage at fortælle. Jeg har nu næsten en heel Uge opholdt mig i en, ikke almindelig, Bondefamilie, og tænker at blive her idetmindste en Uge til. Kittel hedder min Vert, en Mand af de gamle Træsnitformer, som jeg saa godt kan lide. Han er søndenfjelds fra, og har vedligeholdt sin Doledragt og Dolesproget. Et koldere Alvor og en strengere medfødt Retskaffenhedsfølelse har jeg ikke lettelig seet hos nogen Bonde. Det forekommer mig, som om en haard Modgang i de henfarne Dage maa have tilskaaret det skarpe Aasyn, uden at dog Andet end de udvortes Indtryk ere blevne tilbage. Stærkt kontrasterer med ham hans fintbyggede, stille, fromme Kone, hvis blege Ansigt udmærker sig ved et sjeldent Tække. Hun er en Borgerdatter fra Drammen, og jeg gad nok vidst, hvad der saaledes har henkastet hende imellem disse Fjelde. Med en næsten overdreven Omhyggelighed iagttager hun enhver Pligt imod Manden, og hendes Opførsel imod ham er saa forunderlig fremmed og dog hjertelig, at jeg ikke kan finde Ord til at udtrykke mig derover. Iøvrigt er der no-

get Hemmelighedsfuldt hos Begge, som afviser ethvert Spørgsmaal. Især har Frederik, deres eneste Søn, en herlig Dreng paa omtrent sexten Aar, tiltrukket sig min Opmærksomhed. Han er Bondedreng og flink i Arbeide, men forener derhos, paa den besynderligste Maade, en Cultur, som er mig ubegribelig. Hans lyse Tanker og forskjellige Kundskaber, staae i intet Forhold til det udannede Sprog. Ved Siden af Gaardsbruget sysler han med Uhrmagerkonsten, og det med Held. Han gjør selv hvert Hjul, støber selv sit Metal, og et Uhr, jeg har afkjøbt ham, gaaer ligesaa rigtigt, som mit gamle Genferuhr. Paa mit Spørgsmaal blev der svaret, at han havde lært det af en omreisende Svensker, men den Forlegenhed, hvormed han fortalte dette, vakte atter min Forundring. Iøvrigt har Drengen ikke lidet af Faderens Alvor og Bestemthed, skjøndt en livlig Enthusiasme for det Skjønne i Konst og Natur ofte omspiller hans Ansigt og straaler frem af de mørkebrune Øine. Den Lethed og Nøiagtighed, hvormed han hurtig besvarer enhver Regneopgave, der kan forefalde, bragte mig paa den Tanke, at han dog nok maatte have lært Arithmetik. Igaar faldt det mig ind, at sætte ham paa Prøve. „Frederik, sagde jeg: Du er en flink Regnemester; kan Du finde ud Prisen paa en Tønde Rug og en Tønde Byg, naar jeg siger Dig, at for 7 Tønder Rug og 2 Tønder Byg blev givet 340 Rigsbankdaler og siden til samme Priis for 3 Td. Rug og

5 Td. Byg 270 Rbd.?" Han spurgte mig endnu engang derom, gik ud i Gaarden og kom efter en liden Stund tilbage. „Rugtønden kostede 40 Daler og Byggen 30." — „Gandske rigtig, min gode Frederik, Du har altsaa lært Bogstavregning." — „Ja lidt, af den gamle Skolemester, som logerer her!" sagde han forlegen. Denne gamle Skolemester har jeg hidtil ikke seet; han skal være syg. En Nabobonde fortalte mig idag, at han for nogle Aar siden kom som Betler til Kittel, der dengang var en fattig, forgjeldet Mand. Man indrømmede ham en liden Bagstue, hvor Ingen kommer til ham, og siden har han levet her, uden nogensinde, uden i de mørke Aftener, at gaae ud. „Men fra den Dag den gamle Clas kom til Kittels, blev Bonden ved og rystede paa Hovedet: kom Velstand over Familien, Gud maa vide hvorledes. Det hænger nok ikke rigtigt sammen; Clas gaaer aldrig i Kirke, og i hans Kammer høres om Natten tidt forunderlige Ting. Gud bevare os for slig Velstand, som han bringer. Frederik har han nok ogsaa lært Adskilligt af den sorte Konst, for den Gut veed meget mere end baade Præst og Biskop." Dermed havde jeg da faaet et Lys, som kun forvirrede mig endnu mere.

Naa, jeg har da gjort hans Bekjendtskab! Jeg havde, ledsaget af min Ven Frederik, gjort en

Tour paa et Par Dage til de nærliggende høie Fjeldtoppe, for at maale dem, og da jeg kom tilbage, fandt jeg Kittel og Margrethe i megen Engstelighed. De vidste, at jeg forstod Lægekonsten, og efter nogle Omsvøb berettede Konen mig, at gamle Clas var meget syg, og bad mig gaae ind til ham. Man førte mig i et lidet peent Værelse, Gulvet belagt med Tæpper, et Skrivebord ved Vinduet, en Bogreol ved Væggen. I en liden Alkove stod Sengen, hvorpaa en mager gammel Mand syntes at slumre. Hans Puls forraadte en heftig Feber, og jeg foreskrev nogle passende Midler. Næste Dag var han allerede bedre, og efter faa Dages Forløb sad han oppe. Uden at være paatrængende, kunde jeg nu tilbringe hele Timer med min Gamle, hvis Menneskesky lidt efter lidt gik over til godmodig Venlighed. At jeg ingen Bonde havde for mig, saae jeg fra først af, men at min Syge var en Mand af ualmindelige Kundskaber, med en særdeles Dannelse, det sporede jeg daglig mere og mere. Hans velklingende Sprog og sonore Stemme havde en vis, næsten prægtig, Høitidelighed; hvad der især fængslede min Interesse, var hans yderst besynderlige Grundsætninger, der syntes fremrundne af en sværmerisk Følelse og en næsten mathematisk-stiv Speculation. Ved en af vore første Samtaler anmodede han mig om, at jeg vilde fortie mit tilfældige Bekjendtskab med ham for Enhver, saalænge han levede, og da han derpaa havde erholdt et ærligt Haandslag, opstod imellem os et inderligt Forhold.

Nu blev der heller ikke holdt nogen Hemmelighed for mig af Frederiks Undervisningstimer, hvis Gjenstand især var Mathematik, Physik og Mekanik. Jeg deeltager deri, og foretager mig at botanisere med den lærelystne, nemme Yngling. Denne Families indbyrdes Forhold ere forunderlige. Frederik elsker og ærer sine Forældre, men tilbeder næsten den Gamle; denne er blid og artig imod Kittel, men tiltaler Margrethe med en underlig ængstelig Vemod, og dog undertiden med en bydende, næsten streng Tone. Kittels Ærefrygt for Oldingen er ubegrændset; Margrethes Ængstelighed i hans Nærværelse er paafaldende. — Hvorpaa nu alt dette grunder sig, det er en uopløselig Gaade.

Jeg maa forsøge at nedskrive den Samtale, jeg idag havde med Clas. Det er dog en underlig, gammel Herre.

Han havde just talt med Frederik om Maanecyklen, da jeg traadte ind. Efterat Frederik var gaaen ud, bleve vi ved at tale om forskiellige Cykler, snart Talrækker, snart Aarstider, snart Tonerækker.

Jeg. Troer De ikke ogsaa, der maatte gives Tankecykler, saaledes nemlig, som ved Tonerne, hvor den ene Octav følger paa den anden?

Han. Udentvivl; men det er af de Rækker, som ikke lade sig beregne.

Jeg. Naturligviis; det var kun et Indfald af mig; saadanne Cykler lade sig jo kun antage, saavel hos Mennesker som hos Menneskeslægten.

Han. Hm! Naar De betragter Menneskelivet, ligesaa uoverseeligt, som vor indre Verden, saa har De nok aldrig ret forfulgt en Slægts Historie. Jeg paastaaer, og paastaaer med Vished, at man ikke altid i et Individs Historie, men i flere eller færre nedstigende Led af en Familie, kommer efter et sig gjentagende Kredsløb, naturligviis modificeret, med Hensyn paa den udvortes Fremtræden.

Jeg. Der siger De en underlig Paradox, der, saavidt jeg troer, naar man søger Exempler, inden holder lutter Undtagelser.

Han. Da har jeg mangengang fundet den understøttet af Erfaringer; og Vanskeligheden i at forfølge en Slægts virkelige Begivenheder igjennem et ubestemt Antal Led, foraarsager, at man lettere troer, at finde Benægtelse, end Bekræftelse paa min Hypothese. Men som sagt, jeg har oftere eftersporet dette Kredsløb — og, hvad min egen Slægt angaaer, er den let at finde; vor Historie gjentager sig hvert tredie Led. — (Han saae alvorlig hen for sig.) Seer De, min Ven, her sidder en ulykkelig Flygtning foran Dem. Just da min skrækkelige Katastrophe begyndte, lagde min Bedstefader, der forfulgt havde tumlet om i mange Aar, sit graae Hoved til Hvile. Hans Bedstefader døde glad og stille, efter et Liv fuldt

af Jammer, den Dag, da hans Sønneſøn ved en retfærdig Hævn paadrog ſig Forfølgelſe.

Jeg. Kjære, gode, underlige Gamle! De ſværmer.

Han. Det troer De. Men ſee, jeg døer ikke ſaa let og fornøiet, for jeg venter først Fred, naar min Sønneſøn ſkal begynde ſin lange Vandring.

Jeg. (lidt overilet.) Hvor boer Deres Familie?

Han. O i en Afkrog. De vil neppe lære den at kjende. Men lad os afbryde. Jeg er kommen paa en Materie, der ſmertelig berører mit Hjerte.

Jeg. Endnu Eet maa De tillade mig at ſpørge om. De nævner de yderſte Led af den formeentlige Cyklus. End Mellemledene?

Han. Have ogſaa en vis Liighed. I min Familie have de baaret et ſtille Præg af det næſtforegaaendes Ulykke. Men jeg beder Dem, lad os holde op!

Atter et Brudſtykke af en Samtale. Oldingen røgede ſin Aftenpibe. Frederik og jeg kliſtrede Planter paa Papiir.

Frederik. Jeg glæder mig over min Planteſamling; nu har jeg næſten alle dem, der voxe heromkring.

Jeg. Men Du er ikke kommen langt med Inſectſamlingen, Frederik.

Frederik. Nei, den maa jeg holde op med. I kan ikke troe, hvor ondt det gjør mig, at spidde de stakkels Smaadyr, uagtet I sige, at de have ringe Følelse. Jeg synes dog det er Synd.

Den Gamle. Øiemedet retfærdiggjør Midlet.

Jeg. Det er rigtignok Jesuitermoral, Gamle.

Den G. Jesuitermoral! Navnet gjør Intet til Sagen. Rigtignok klinger bedre, naar man taler om at løse tilsyneladende Strid imellem Pligter, og da læser, at den større Pligt ophæver den mindre og modsatte; men vel belyst, blive begge Deles Former med samme Exponent.

Jeg. Ja, men dog kun tilsyneladende, thi her er det ikke afgjort, at Maalet, lad være det er overeensstemmende med Pligt, skal være prædominerende.

Den G. Da burde dog det Maal, Mennesket foresætter sig, være saaledes beskaffent, at det i Vigtighed overgik enhver dertil eller derfra førende Handling.

Jeg. Sandelig; men dette Maal, De her taler om, er det Høieste og ene Stadige, det at approximere sig Fuldkommenhed, især den moralske, og dette Maal kan aldrig naaes paa Afveie.

Den G. Nei vist nok, fordi den Vei, der gaaer ligest til Maalet, ikke længere er en Afvei. Men jeg bruger her et utidigt Ordspil. Min Mening er egentlig den, at ingen enkelt Handling er absolut moralsk eller absolut umoralsk.

Jeg. Det vil sige, vi kunne ikke her let nævne en Handling, udrevet fra alle Omstændigheder, som kan antages for en af Delene, men saasnart det praktiske Tilfælde indtræffer.

Den G. Saa fare vi ligesaa ofte vild. Mennesket er en ulykkelig Skabning; tyer han til sin Følelse, saa bedrager den ham; vil han tye til Grundsætninger, saa bedrager hans egen Skarpsindighed ham selv.

Jeg. Da vil jeg dog hellere have bedraget mig, naar jeg er mig bevidst, at have havt en redelig Villie til at skjelne mellem Ret og Uret, end naar jeg har fulgt en blind Drift.

Den G. Mener De? Jeg troer det ufordærvede Menneskes Følelse oftere leder ret, end den vildfarende Aands Kaarthunsspeculationer. Og har jeg feilet ved at gjøre et raskt Skridt, hvor mit Hjerte bruser op for en formeentlig god Sag, hvorfor skulde jeg mere fortryde derpaa, end naar jeg foer vild i en Labyrinth af vilkaarlige Grundsætninger? Alle Hjerter ere byggede paa een Maade, siger Schiller, men hvert Hoved har sin Form. Men vi forstaae ikke hinanden ret, fordi vi uden tvivl, som Psychologerne mene om Farverne, lægge hver vor Sands i de samme Ord. — Men Du, Frederik, det siger jeg Dig, lad hellere tilgange Din Følelse føre Dig vild, end eengang Dine moisommelige Principer.

Jeg har atter gjennemlæst de afrevne Blade af min Dagbog. Læsningen har sat mig i en roligere Stemning, og da Du nu har nok, for at gjøre Dig en Idee om mine handlende og lidende Personer, vil jeg tage fat paa disse Dages Hændelse.

Med Rørelse havde jeg taget Afsked med Familien og den med mig, især Clas og Frederik. Den Sidste vilde gjerne fulgt mig, naar Faderen havde kunnet undvære ham fra Gaarden. Desto inderligere længtes jeg nu efter, igjen at see mine gamle Venner. Kun frygtede jeg, at Stubing vilde være dem til Byrde, og gjorde derfor et Forsøg paa at skilles paa nogle Dage fra ham, imedens jeg besøgte Kittels. Det blev aftalt, at han skulde gaae iforveien, og oppebie mig hos en Bekjendt, et Par Mile fra Kittels Gaard.

Intet om den Henrykkelse, hvormed man modtog mig! Gamle Clas var bleven meget svag, hans Hukommelse slog ham feil, Tænkekraften var slovet, og enhver Ting angreb hans Nerver. Den nittenaarige Frederik stod derimod i sin Ungdoms rige Fylde, og havde gjort betydelige Fremskridt, især i de mekaniske Doctriner. Alle vare bekymrede for den kjære Clas, og den Munterhed, der ved mit Komme omspillede Oldingen, frembragte i Familien en festlig Glæde.

Dagen efter min Ankomst var det hans halvfjerdsindstyvende Aarsdag. Den blev feiret ved en Flaske Viin, som jeg satte paa Middagsbordet,

der paa min Begjering dækkedes i hans Værelse. Den Gamle var usædvanlig opsmt, og da vi bleve allene i Stuen, forsikkrede han mig, at han ret var fornøiet med det sidst henløbne Aar, fordi han, uagtet Alderens tiltagende Svaghed havde læst ret Meget, og lært ret Meget. „Hobbes siger meget vel, lagde han til: at det første Gode er Enhvers Vedligeholdelse, men det høieste Gode er uforstyrret Fremgang imod et stedse uopnaaeligt Maal. Men det er underlige Ord i en Materialists Mund."

Jeg. Ja, jeg veed ikke noget System, hvori man jo finder Modsigelser.

Han. Det troer jeg nok; ellers kunde der ikke længere blive Spørgsmaal om flere end eet. Jeg forsikkrer Dem, at uagtet jeg i mine sidste Decennier troligen har studeret de fleste philosophiske Hovedskoler fra Platos og til Schellings, har jeg ikke kunnet bringe det saavidt, at jeg tør staae mig til nogen, ei engang som Eklektiker; og neppe troer jeg en fuldstændig philosophisk Lærebygning vil blive mulig for nogen menneskelig Aand at opføre, selv igjennem alle Evigheder; thi hvad var saa igjen at søge, naar Systemet stod der? De vil sige: dets Udvikling i alle Dele; men dette blev kun en meget underordnet Beskjæftigelse, og desuden saalænge den endnu altid indskrænkede Substants ikke kan optage sig en klar Bevidsthed af det Absolute, saalænge — og det bliver da evindelig — vil den heller ikke kunne begribe dettes Fremtrædelse i Skabningen.

Jeg. Philosopherne ville ikke synes om den Erklæring. Men siden vi tale om Virksomhed i et andet Liv, — jeg har ofte grublet over, hvorledes man skal tænke sig Menneskesjelens to tidt saa forskjellige Standpunkter forenede, den intellectuelle og moralske.

Han. Jeg forstaaer Dem. Den umoralske Tænker, den eenfoldige Fromme. Men kan De da virkelig vente, at ueensartede Størrelser lode sig addere? Ueensartede blive de saalænge Intelligents og Moralitet fremtræde adskilte. At begge Kræfter, de intellectuelle og moralske, eengang maa lade sig forene under en høiere Kategorie, det troer jeg klarligen. Egentlig tænke vi os begge allerede forenede i Begrebet om den virkelige Vise. Og grunder ikke al Svaghed i Villien sig dog paa Svaghed i Intelligents? Vore mindre Feil komme jo af urigtige Begreber, der enten ere det, fordi vi mangle Kundskab, eller fordi vi forvirres af Sandserne. Jo mere Kundskaben udvides, jo mindre, i et mere usandseligt Liv, disse kunne misslede os, des høiere maa Villien hæve sig i Reenhed.

Jeg. Hvor bliver da Samvittigheden, de Ondes Straf, Bibelens Helvede?

Han. I denne Henseende er jeg katholsk: jeg troer paa en Samvittigheds Skjærsild. At Samvittighed evig skulde kunde martre, forekommer mig saa utroligt, at jeg meget mere finder noget Grundet i hiint Udtryk hos Almuen om en straffet Forbryder: „Godt for ham, han har nu lidt Straf hernede.“ Vel at mærke, hvis han har

indvortes og ikke blot udvortes gjennemgaaet sin Skjærsild. Al Erfaring taler om den Sats, at Samvittighedens Misklang kan, ikke blot døves, men opløses, her paa Jorden. Saaledes kan Manden vel beklage, men ikke længere begræde, Ungdomsudsvævelser, skjøndt deres Følger maaskee endnu vedblive.

Jeg. Men nu virkelige Forbrydelser — et forsætligt Mord, til Exempel.

Han. (med et fast, gjennemtrængende Øiekast) Her sidder, som De veed, en Flygtning for Dem; hvad De ikke veed — en Morder, en forsætlig Morder. Jeg kunde undskylde min Handling med en Sindsstemning, hvori min Frihed var temmelig indskrænket, men berøvet var den mig ikke; Handlingen var kun ufri, fordi den da forekom mig tiltalende; snart erkjendte jeg dens Immoralitet, senere erfoer jeg dens skrækkelige Følger for Mange, min Samvittighed pidskede mig med Nelder, hvorimod min udvortes Forfatning, idet jeg som Flygtning led Nød og Jammer, var Intet. Men dog forsikrer jeg Dem, at jeg nu, ikke af Sløvhed eller Ligegyldighed, erkjender mig befriet fra ethvert Nag, og jeg frygter ikke for at gaae over til en høiere Bevidsthed. Kun den straffende Menneskehaand maa jeg endnu frygte, saalænge jeg aander; jeg takker Gud, som ikke lod mig dø Misdæderdøden, især for min Families Skyld, dog ogsaa for min egen. Nu er da Glasset snart udrundet, og selv en indgroet sørgelig Mening — De erindrer maaskee — —

Jeg. Den formeentlige Cyklus; — ja, kjære Ven.

Han. Deres Stemme skjælver; har jeg gjort Uret i at fortælle Dem. — —

Jeg. Tilgiv mig, ogsaa De vilde blive truf-fet, naar en Ven pludselig fortalte Dem en Hem-melighed, som den, De nys betroede mig. — Nu, Tanken om at Deres Skjebne skulde gjentage sig i tredie Led. — —

Han. Er vistnok, haaber jeg, en Grille. Er-faringerne ere ikke saa mange, at de tilstæde In-duction — og a priori lader Ideen sig ikke for-svare. —

Med en blandet Følelse af Vemod og Forfær-delse gik jeg fra ham, og gjorde en Spadseretour, for at adsprede mig. Frederik kom efter mig med sin Flint paa Nakken, og spurgte, om jeg vilde være med at skyde Fugle. Allene Synet af Mord-instrumentet indgjød mig Gysen, og jeg bad ham gaae allene. Jeg satte mig paa en Steen og hen-sank i Tanker. Pludselig slog en Mand mig paa Skulderen. Det var Stubing. Jeg sprang for-skrækket op. — „De undrer Dem over mit Kom-me, imod vor Aftale, sagde han meget alvorlig: Men det har god Grund; jeg er paa Veie til at gjøre en vigtig Opdagelse. Hedder ikke Deres Vert Kittel og hans Kone Margrethe?" — „Jo!" svarede jeg spændt. — „Boer her ikke en vis saa-

kaldet Skolemester hos dem?" — „Jo," svarede jeg nølende. — „Kjender De ham?" blev han ved, og saa forskende paa mig. — „Jeg har seet ham og talt med ham." — „Nu vel, han er udentviol Den, som jeg søger: min Broders Morder. Dennegang skal han ikke undgaae mig. Rob mig ikke, jeg kommer snart tilbage." — „For Himlens Skyld, hvor vil De hen?" — „Til Lehnsmanden paa Nabogaarden. Farvel!"

I et Nu var han mig ude af Sigte. Jeg styrtede aandeløs og forstyrret ind i Huset, stødte Kittel tilside og traadte heftig ind til den slummrende Clas. „Red Dem, hvis De kjender Navnet Stubing. I dette Øieblik iler Deres Forfølger til Lehnsmanden!" var Alt, hvad jeg formaaede at fremstønne, idet jeg greb ham om begge Hænder. „Stubing!" raabte de indtrædende Ægtefolk i Forfærdelsens hele Tone. Den Gamle stirrede bleg og altid blegere paa mig. „Broder! raabte han, og saae stift paa mig: Men nei, nei! Tilgiv et Øiebliks Mistanke, det kom ikke fra Hjertet." — Jeg lagde Haanden paa Brystet. Pludselig styrtede Margrethe for den Gamles Fødder. „O min Fader, min Fader, jeg Ulykkelige!" — Kittel vred sine Hænder. — „Børn, Børn! lad mig være, stammede Clas: Flygte kan jeg ikke. — Saa du dog skulde vaagne, slummrende Retfærdighed! — blev han sagte ved, og lagde Panden i den hule Haand: Nu velan, jeg forsager ikke, maaskee gjør Gud det bedre, end I troe; jeg føler næsten, at han tager Maalurten fra mig. Stille,

stille! Jeg haaber Befrieren kommer." En stærk Rørelse betog ham, i et stille Minut kæmpede han med Naturen, derpaa sank han mat tilbage.

Bedøvet kunde jeg længe Intet fornemme. Frederik var kommen til, og stod der med skjælvende Lemmer. Kittel gik med lange Skridt op og ned ad Stuen; Margrethe laae henkastet over den Gamle. „Siig mig! fremstammede endelig Frederik: Siig mig, om I vide det, hvorfor har Bedstefader — jeg spørger, fordi jeg maa prøve at røre Menneskket — sikkert, sikkert har Bedstefader ikke gjort en slet Gjerning. — Endnu kan jeg træffe ham paa Veien —." — „O Frederik, Frederik! hulkede Margrethe: Du skal faae det at vide; ja Kittel, nu kommer Straffen; jeg troede den var udholdt i de mange Smertens Aar! Kittel — jeg sveg Dig; Stubing forførte mig — og han faldt for min ulykkelige Faders hævnende Haand. Kan min Skjændsel formindske Ulykken, saa siig: at Stubing døde en fortjent Død!" Et Øieblik stod Frederik forstenet støttet paa sit Gevær — derpaa forsvandt han som Lynet. — Men Margrethe styrtede om paa Gulvet. Kittel løftede hende op med usigelig Mildhed og sagde: „Stille, stille, Grethe! Kan det lette Dig i denne Jammer, saa vid, at jeg fra først af, da Din Fader flygtede, allerede kjendte den hele Historie; jeg har længesiden tilgivet Dig, derom vidne alle de Aar, som ere henrundne." — Da brast Margrethe ud i den lettende Taareström og skjulte sit Ansigt ved hans Bryst. Den Gamle gjorde en Bevægelse,

og vi sprang Alle hen til Seugen. „Nu, Gudske-lov, Børn!" sagde han: nu kommer Freden! Lad mig endnu engang see Eder! Men hvor er Freden rik!" Vi saae ængsteligen paa hverandre. „Ha, hvad er dette! sukkede Oldingen: Er det saaledes, jeg faaer Ro!" I dette Øieblik sammenknugedes hans Bryst, og han var ikke mere.

Jeg kan ikke fuldende Maleriet. Efter en ræd-som halv Time kom Frederik ind, kastede et vin-kende Blik paa mig og vilde gaae. „Hvad har Du gjort, Ulykkelige!" raabte Forældrene i navn-løs Jammer. Han taug og slog Øiet hen paa den Afsjelede. „Allerede død! o allerede død!" raabte han og kastede sig over Liget. Jeg rev ham op, trykkede min Tegnebog i hans Haand, og skjød ham ud af Døren. Gud ledsage den ædle, ulykkelige Morder!

Her sidder jeg foran Stubings døde Levninger. O, at jeg havde kunnet standse hans iilsomme Hevn! o, at jeg havde kunnet — ak' min elskede Ven, hvad kan vi kortsynede Mennesker! Lev vel!

Carl.

Espen.

En botanisk Mythe.

Ville I vide, hvi Espen zittrer, naar ingen Luft sig rører i Sommerheden, naar andre Træer ei ryste deres Løv, men hvile og berede kjølig Skygge? Hører dens Historie:

I den skjebnesvangre Stund, da vor Herre Jesus hang paa Korsets Træ, og Solen hylledes i Sørgeflor, gik gjennem al den levende Natur Forfærdelse og Gru. Menneskets tang i bange Forventning. Skovens Dyr krøbe i Skjul, og vovede sig ikke ud af deres sikkre Huler. Ingen Faareskylling sang, ingen Flue surrede, ingen Fugl qvidrede. Alt var stumt og fuldt af Sorg. Kun Blomsterne, Buskene og Træerne mumlede endnu i deres Tungemaal, og samtalede om den høihellige Tid. De høie Cedre paa Libanon [1]) suste høit i Luften i rædsomt Chor, og Lunden klædte sig i mørkegrønt, fast som ved Nattetid.

„Ak, nu er han død!" hviskede den babylonske Taarepiil [2]), og sænkede de sørgende Grene dybt i Euphrats Bølger. Viingaardsmanden saae, hvorlunde Viinstokken græd. Og da nu Frugten

---

1) Pinus cedrus.

2) Salix babylonica.

var modnet, og Mosten perset, kaldte de den: Christi Taarer [3]). Men om Golgatha udbredte sig en liflig Duft: den sendte Natviolen [4]) op, til Kjøling for den lidende Frelser, medens Cypressen sukkede: Jeg vil boe ved Graven herefter, til et Minde om denne Time. Da gik en sagte Vifte gjennem den lumre Dæmring. Det var Dødsengelen Astaroth, som nærmede sig Korset. Og da det nu lød fra Korsets Stamme: „Min Gud, min Gud, hvi haver Du forladt mig!" zittrede alle Grene, alle Blade og alle Blomster.

Kun Espen, et stolt, høit, koldt Træ, stod ubevæget paa Golgatha. „Hvad bekymre vi os om Din Lidelse! sagde den: Vi ere jo rene, vi Træer, Blomster og Planter, og have ikke syndet!"

Men Astaroth tog den sorte Skaal med Frelserens Blod, og øste det paa Espens Rod. — Da faldt dens Blade. Aldrig mere kom Ro i dens Grene, og naar Alt er stille, saligt og roligt, skjælver og ryster den, og kaldes derfor ogsaa Zitterpoppel den Dag idag.

---

[3]) Lacrymæ christi.

[4]) Hesperis tristis.

Natten
mellem 3die og 4de Februar 1825.

(Til danske Brødre.)

Natten over Jorden hviler
Mørk, som Graven, rædselsfuld,
Ingen venlig Stjerne smiler
Ned til Jord med blege Guld,
Vesterhavets Bølger fraade,
Og hvor Fliden Ag'ren saaede,
Hersker Nøna frygtelig!

Diger briste — Bølger vælte
Over Blomstervangen hen,
Ak! og Døden grusom fældte
Mangen Broder, mangen Ven;
Mangen sødt i Søvnen smiilte,
Bølgen over ham heniilte —
— Nøna favnede hans Liig.

See! en Moder ængstlig ile,
For at redde sine Smaae;
See! en Glut ved Barmen smile,
Faren kan den ei forstaae;
Bølgen taarnhøi frem sig slynger,
Fast hun sine Smaae omklynger
Og — man seer dem ikke meer!

Hist en graanet Fader søger
I Fortvivlelse sin Søn;
Sørgedag i Danmarks Bøger!
Røver Faderen sin Løn:
Ak, den unge, djærve Kæmpe
Kan ei Havets Kræfter dæmpe;
Bølgen vugger nu hans Leer!

Ene, uden Ven og Frænde,
Uden Ly og uden Brød,
Saae de Arme Dagen sende
Ned sin Straale purpurrød.
Hvo gi'er Ly, og hvo gi'er Føde?
Hvo vil Armods Sønner møde
Med et Glimt af jordisk Haab?

Danmarks Søn! hvis milde Hjerte
Gjerne læger Skjebnens Saar,
Tænd da atter Haabets Kjerte
For den Arme i hans Vaar!
Danmarks Borger! djerve Broder!
Skjenk en Skjerv af Jordens Goder
Til Din Landsmand! — hør hans Raab!

O, i Danmark pleier gjerne
Dalens Blomst saa mild at staae,
Og en lille venlig Stjerne
Tindrer ned fra Himlens Blaae;
Lad da „Haabets" Blomst og Stjerne
Om Din Broders Sorger værne!
Rana ham berøved' Alt!

Og naar sidste Time kommer,
Som Alherren Støvet bød;
Finder Du en naadig Dommer,
Naar Du lindred' Brødres Nød!
Rørt de Frelstes Graad vil flyde,
Mindets Blomst Din Gravhøi pryde,
Naar Du hisset vorder kaldt!

(J. Garbrecht.)